

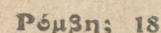
1927

ΜΑΡΤΙΝΟΝ

Εν δώματι δώματι
το πρώτο μας στενωπώμα
Πόλις ού τούτοις δὲν ἔστιν ἄλλο
το πρώτο μνημείον

ΠΑΣΗΣ ΦΥΣΕΩΣ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ ΥΠΟ ΤΟΥΣ ΜΑΛΛΟΝ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΑΣ ΟΡΟΥΣ

οὐδὲ λόγ
 τρώματα.
 μωροὺν
 δυνατό
 ἂν ἀλα-
 ῖα μὲ τι-
 λο μού-
 βραζην
 οὐτο χά-
 ρετα ἱ.
 ἱ. ἀλά

λες. 'Ο 'Αβδουλλάχ ξεπύσω μον έτρεμε σάν τ'ό φύλλο.

Μπήκαμε και νάσαμε στην τραπέζια, στο σαλόνι, στην κουζίνα. Έκνιτάσαμε παντού, πίσω από τ'ά έπιπλα και τις κουρτίνες. Κατεβήκαμε και στο υπόγειο. Πουθενά όμως δεν είδαμε ψυχή...

Φτωχέ μου 'Αβδουλλάχ, είπα τότε στον ύπνετό μου, χωρίς άλλο κατι έχει πάθει και βλέπεις οπτασίες!

Ανεβήκαμε ύστερα πάλι επάνω. Τη στιγμή που περνούσαμε μπρος στην αποθήκη είδα το κλειδί στην πόρτα, κ' έτοι από συνήθεια, κλειδώσα και προχώρησα. Είχαμε πάρει, βλέπετε τη συνήθεια, να κλειδώνουμε όλες τις πόρτες για μεγαλύτερη προφύλαξη.

Πήγα έπειτα και κοιμήθηκα. 'Ο 'Αβδουλλάχ έμεινε άγρυπνος ως το πρωί, απ' το φόβο του.

Μόλις ξημέρωσε έφύγαμε μαζί για το Μαρόκο.

Στο Μαρόκο μέيناμε εξ έξι βδομάδες. Ήταν Νοέμβριος πειά, ήταν γυνίσιμα στο 'Οράν.

Την ώρα που έφθανα στο σπίτι μου, μια γειτόνισσα, μια γρηά 'Ισπανίδα καταζαρωμένη με πλησίασε με ύφος μυστηριώδες:

— Τι τρέχει σενόρα; της είπα.

— 'Ο Ζοζέ Μπαρίγκα ο γειτόνός σας μου άπάντησε, έχει εξαφανιστεί. Στην αρχή ένόμισαν πως θά τον εύρισκαν νεκρό στο σπίτι του... Είπε όπλα, βλέπετε, στο δικό σας... το στεχωμένο...

— Έγραψα, όμως, παντού, χωρίς να βρούμε τίποτε... Και τώρα όλοι οι γειτόνες αλλάζουν σπία από φόβο καλέ μου σενόρ!

Και από τότε δεν τον είδαν το Μπαρίγκα;

— Είπε δυο μήνες τώρα... Ναί... Από τότε που φύγατε!

Έπληξα στο σπίτι μου σκεπτικός και είπα στον 'Αβδουλλάχ ν' άνοιξη πόρτες και παράθυρα για ν' αερισθή. Ένώ άνοιγα τις βαλίτσες μου στην κάμαρή μου, μου φάνηκε πως ανέβαινε από κάτω μια άνυπόφορη μυροδιά. Κατέβηκα γεμάτος έκπληξη. Στον άνω βοήθα τον 'Αβδουλλάχ, που έμυριζε άνησχος τον άέρα.

— 'Η βρώμα έφάνητο πως έρχότανε απ' το υπόγειο. Το ρέγμα του άερος την έσκαμπιζε τώρα ο' όλο το σπίτι. Ήταν πραγματικώς άνυπόφορη. Βρώμα σαπλάς... θανάτου!

Έπληξα ένα φως και κατέβηκα στο υπόγειο, κρατώντας ένα ματιήλι στη μύτη μου.

Στο υπόγειο, όμως δε βρήκα τίποτε. Τότε θυμήθηκα την αποθήκη που την είχα κλειώσει περνώντας απ' έξω, το βράδυ που με έζητησε τρομαγμένος ο 'Αβδουλλάχ. Το κλειδί βρισκότανε στην πόρτα. Άνοιξα και το φως που έκρατοδρα έφώτισε το πάτωμα. Γεμάτος φρίκη τότε έκαμα μερικά βήματα προς τα πίσω.

Ένα πτώμα ανθρώπου σε φρικώδη κατάσταση άποσυνθέσεως ήταν έαπλωμένο. Άνεγνώρισα άμέσως το Μπαρίγκα, το γειτόνι μου.

Σάν τον τραλλό άνεβηκα επάνω κ' ένώ ο 'Αβδουλλάχ έτρεχε να είδοποίηση την άντινομία, έγω έπροσπαθούσα μάταια να ξεδιλώνω τη σχέση που ύπληχε ανάμεσα ο' όλους αυτούς τοίς θανάτου.

Το τελευταίο μυστήριο με κρατούσε ως ξεχωριστή συγκίνηση. Πώς στο σπίτι των κορμαομένων έμπηκε κατά την άπουσία μου ένας άλλος για να πεθάνη;

Με πού τρόπο ο Μπαρίγκα είχε μπει στο σπίτι του, αφού ήταν όλο κλειδωμένο.

Έμπρός στο άνεξήγητο γεγονός αυτό, αλοθανόμωνα πως έσβυνε μέσα μου κάθε ψυχραιμία και κάθε λογική.

Το φοβερό νέο διαδόθηκε γρήγορα. Όταν ήρθε ο άστυνόμος ο δρόμος κάτω ήταν γεμάτος περιέργους.

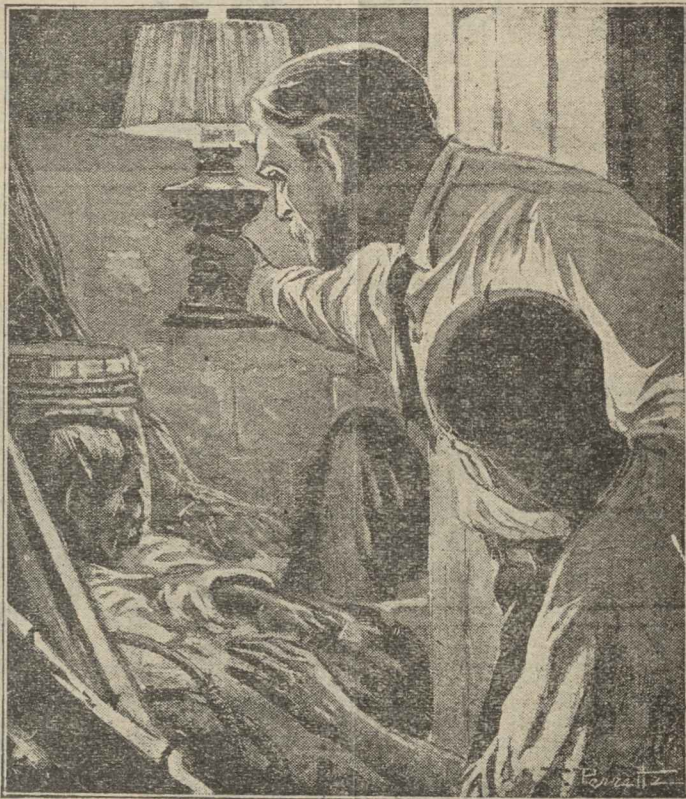
Ο γιατρός της άστυνομίας αφού έζήτησε εν τώ μεταξύ το πτώμα έσηκώθηκε γεμάτος συγκίνηση.

— Κύριο, είπε, αυτό, ο άνθρωπος πέθανε από άσπία. Το τέλος του ήταν φοβερό. Κυτία. Έπληξε να φάη τα χέρια του!

Δεν έτοιμοόσα να πιστέψω στ' αυτά μου. Θάνατος από κορμάλα, θάνατος από άσπία... Πού θά έτελειώσε αυτό το κακό.

Έξαφνικά ή άνάμνησις έφώτισε σάν άστραπή τον νού μου. Ληρήθηκα πως πριν να φύγουμε, μια νύχτα, ο 'Αβδουλλάχ ένόμισε πως άκουσε μια πόρτα να κλείη κάτω και με έζητησε. Ίσως άκείνη τη στιγμή ο 'Ισπανός είχε χωθεί στην αποθήκη κ' έγω τον έκλειδώσα έπειτα καθώς περνούσα απ' έξω.

— Αυτό είνε, είπε ο άνακριτής, πού βιάζότανε να τελειώσει. Τον έκλειδώσατε χωρίς να ξέρετε πως ήταν μέσα. Θα φώναζε, βέβαια πολύ άργότερα, το σπίτι όμως, ήταν άκατοίκητο πειά!

Ένα πτώμα ανθρώπου σε φρικώδη κατάσταση άποσυνθέσεως ήταν έαπλωμένο καταςής!

— 'Ετσι έπλάσθηκε ο μύθος του 'Απιδιού των πεσόντων κορμαομένων.

Ένωσταί πός δεν χρειαζόντουσαν και πολλά λόγια για να έξηγηθεί το τελευταίο δραματικό επεισόδιο.

Την παραμονή της άναχωρήσεώς μας για την Ταγγέρ ο 'Ισπανός έτρυπούσε στο σπίτι μου απ' το πηγάδι. Ο κρότος που άκουσε ο 'Αβδουλλάχ, ήταν άπό το σκέπασμα του πηγαίου, που έξηνγε, φαίνεται, από τα χέρια του και έπεσε άποτόμα.

— Όταν μ' άκουσε να κατεβαίνω, κρύφθηκε στο κελλάρι που κατά στήν πτωσιν τον κλειδώσα περνώντας απ' έξω. Υπελόγισε, βέβαια πως άφ' έπειτα θά μπορούσε να σπάση την πόρτα. Ή πόρτα, όμως, ήταν γρηχοντρή και δεν έσπασε. Όσο για το σκουπί που βρέθηκε στην τέλη του το είχε προωρισμένο για μένα.

Τρία χρόνια έλέρασαν από τότε. Έγω έφυγα απ' το 'Αλγέρι. Ο' όμος, όμως, είνε τόσο πολύ προληπτικός, όστε, ο συμβολαιογράφος δεν μπόρεσε να βρη ακόμα άνοστατή για τη βίλλα μου. Κι αν μαντέψω ότι αλήθεια τί όφελει; Τη βίλλα μου τη λένε πάντα: 'Το σπίτι των πεσόντων κορμαομένων'.

ΣΑΚ ΣΕΖΑΜ

ΑΝΕΜΩΝΕΣ ΣΙΩΝ ΑΝΕΜΟ

Έχω μελετήσει άρκετά τις γυναίκες και μπορώ να πω ότι με το όνομα μου ότι δεν έπαυσα τον καιρό μου όπω τ'όσοι άλλοι. Άναγκαστήκαμε να έλαβη δει τις γυναίκες θόλου!

— Δε μπορείτε να πάρετε άμμοριτζι μια γυναίκα πού ώραία, αν δεν έχετε άρκετή νεότητα, άρκετή περσιόσια και άρκετή γενναιοδωρία για να της δώσετε πάν ότι της ύπόσπονται οι άλλοι.

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Η ΘΛΙΒΕΡΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΜΙΚΡΟΥΛΑΣ ΖΑΝΕΤ

ΤΟΥ ΖΟΡΖ ΛΕΜΕΡ

Το φθινόπωρινό έκεινο βράδυ, η Ζανέτ, η μικρή περατάρισσα, με κοπέλιστα δεκάξη χρόνων που φαίνότανε όμως για δεκατριών, τρεφόσε γερό κουπί για να περάση τον Σηκουάνα και να πάη τους πελάτες της στο άντικρινό νησάκι.

Με τη βάρκα της βρισκόνησαν μια ψηλή ώμορφη γυναίκα, με προκλητικώτατο ύφος, η άπάχισσα Ζελί, και δύο άντρες, άπαχλές κ' έκείνος ο έαδερφός τη, ο Τοτόρ και ο φίλος της ο Ζιλό.

Τα τρία αυτά ύποπτα ύτοκείμενα έπληγαν μια έβδομάδα τώρα τακτικά, με τη βάρκα της Ζανέτ, στο νησί, όπου, κορμένο μέσα στα σόνδ νδρα μέθη του βρισκόταν ένα καταγώγιο κρουσφύγετο των πιο επικίνδυνων άνδρών. Το άπόβραδο γινότανε στο νησί αυτό άντάρα και μεθοδόκι, τη νύχτα όμως, μες στα σκοτάδια, πολύ χειρότερα πράγματα.

Η Ζανέτ, καθώς τραβούσε το κουπί, χωρίς να θέλη άκουγε τις κοπέλιες των. Δεν την ενδιέφεραν όμως καθόλου τί διάφορα σχέδια που κατέστρωναν οι κοκοποιοί αυτοί. Άλλωστε τους φοβότανε πια γιατί φταχτή και όφρανούλα καθώς ήταν δεν είχε κανένα προστάτη, μολοντί η μεγάλη της καλωσύνη και η ελκρινεία την έλυν κίνει άγαπητή ο' όλο τον κόσμο.

— Λοιπόν, έλεγε η Ζελί, και έγω βάζω το χέρι μου στη φωτιά ότι ο μικρούλης αυτός ύπαξιωματικός είνε ξετρελλαμένος μαζί μου! Είμαι σύγνητο, πως σας βλέπω και με βλέπετε, ότι τρελή!

— Λοιπόν, έλεγε η Ζελί, και έγω βάζω το χέρι μου στη φωτιά ότι ο μικρούλης αυτός ύπαξιωματικός είνε ξετρελλαμένος μαζί μου! Είμαι σύγνητο, πως σας βλέπω και με βλέπετε, ότι τρελή!

— Λοιπόν, έλεγε η Ζελί, και έγω βάζω το χέρι μου στη φωτιά ότι ο μικρούλης αυτός ύπαξιωματικός είνε ξετρελλαμένος μαζί μου! Είμαι σύγνητο, πως σας βλέπω και με βλέπετε, ότι τρελή!

— Λοιπόν, έλεγε η Ζελί, και έγω βάζω το χέρι μου στη φωτιά ότι ο μικρούλης αυτός ύπαξιωματικός είνε ξετρελλαμένος μαζί μου! Είμαι σύγνητο, πως σας βλέπω και με βλέπετε, ότι τρελή!

— Λοιπόν, έλεγε η Ζελί, και έγω βάζω το χέρι μου στη φωτιά ότι ο μικρούλης αυτός ύπαξιωματικός είνε ξετρελλαμένος μαζί μου! Είμαι σύγνητο, πως σας βλέπω και με βλέπετε, ότι τρελή!

— Λοιπόν, έλεγε η Ζελί, και έγω βάζω το χέρι μου στη φωτιά ότι ο μικρούλης αυτός ύπαξιωματικός είνε ξετρελλαμένος μαζί μου! Είμαι σύγνητο, πως σας βλέπω και με βλέπετε, ότι τρελή!

— Λοιπόν, έλεγε η Ζελί, και έγω βάζω το χέρι μου στη φωτιά ότι ο μικρούλης αυτός ύπαξιωματικός είνε ξετρελλαμένος μαζί μου! Είμαι σύγνητο, πως σας βλέπω και με βλέπετε, ότι τρελή!

— Λοιπόν, έλεγε η Ζελί, και έγω βάζω το χέρι μου στη φωτιά ότι ο μικρούλης αυτός ύπαξιωματικός είνε ξετρελλαμένος μαζί μου! Είμαι σύγνητο, πως σας βλέπω και με βλέπετε, ότι τρελή!

— Λοιπόν, έλεγε η Ζελί, και έγω βάζω το χέρι μου στη φωτιά ότι ο μικρούλης αυτός ύπαξιωματικός είνε ξετρελλαμένος μαζί μου! Είμαι σύγνητο, πως σας βλέπω και με βλέπετε, ότι τρελή!

— Λοιπόν, έλεγε η Ζελί, και έγω βάζω το χέρι μου στη φωτιά ότι ο μικρούλης αυτός ύπαξιωματικός είνε ξετρελλαμένος μαζί μου! Είμαι σύγνητο, πως σας βλέπω και με βλέπετε, ότι τρελή!

— Λοιπόν, έλεγε η Ζελί, και έγω βάζω το χέρι μου στη φωτιά ότι ο μικρούλης αυτός ύπαξιωματικός είνε ξετρελλαμένος μαζί μου! Είμαι σύγνητο, πως σας βλέπω και με βλέπετε, ότι τρελή!

— Λοιπόν, έλεγε η Ζελί, και έγω βάζω το χέρι μου στη φωτιά ότι ο μικρούλης αυτός ύπαξιωματικός είνε ξετρελλαμένος μαζί μου! Είμαι σύγνητο, πως σας βλέπω και με βλέπετε, ότι τρελή!

— Λοιπόν, έλεγε η Ζελί, και έγω βάζω το χέρι μου στη φωτιά ότι ο μικρούλης αυτός ύπαξιωματικός είνε ξετρελλαμένος μαζί μου! Είμαι σύγνητο, πως σας βλέπω και με βλέπετε, ότι τρελή!

— Λοιπόν, έλεγε η Ζελί, και έγω βάζω το χέρι μου στη φωτιά ότι ο μικρούλης αυτός ύπαξιωματικός είνε ξετρελλαμένος μαζί μου! Είμαι σύγνητο, πως σας βλέπω και με βλέπετε, ότι τρελή!

— Λοιπόν, έλεγε η Ζελί, και έγω βάζω το χέρι μου στη φωτιά ότι ο μικρούλης αυτός ύπαξιωματικός είνε ξετρελλαμένος μαζί μου! Είμαι σύγνητο, πως σας βλέπω και με βλέπετε, ότι τρελή!

— Λοιπόν, έλεγε η Ζελί, και έγω βάζω το χέρι μου στη φωτιά ότι ο μικρούλης αυτός ύπαξιωματικός είνε ξετρελλαμένος μαζί μου! Είμαι σύγνητο, πως σας βλέπω και με βλέπετε, ότι τρελή!

— Λοιπόν, έλεγε η Ζελί, και έγω βάζω το χέρι μου στη φωτιά ότι ο μικρούλης αυτός ύπαξιωματικός είνε ξετρελλαμένος μαζί μου! Είμαι σύγνητο, πως σας βλέπω και με βλέπετε, ότι τρελή!

— Λοιπόν, έλεγε η Ζελί, και έγω βάζω το χέρι μου στη φωτιά ότι ο μικρούλης αυτός ύπαξιωματικός είνε ξετρελλαμένος μαζί μου! Είμαι σύγνητο, πως σας βλέπω και με βλέπετε, ότι τρελή!

— Λοιπόν, έλεγε η Ζελί, και έγω βάζω το χέρι μου στη φωτιά ότι ο μικρούλης αυτός ύπαξιωματικός είνε ξετρελλαμένος μαζί μου! Είμαι σύγνητο, πως σας βλέπω και με βλέπετε, ότι τρελή!

— Λοιπόν, έλεγε η Ζελί, και έγω βάζω το χέρι μου στη φωτιά ότι ο μικρούλης αυτός ύπαξιωματικός είνε ξετρελλαμένος μαζί μου! Είμαι σύγνητο, πως σας βλέπω και με βλέπετε, ότι τρελή!

— Λοιπόν, έλεγε η Ζελί, και έγω βάζω το χέρι μου στη φωτιά ότι ο μικρούλης αυτός ύπαξιωματικός είνε ξετρελλαμένος μαζί μου! Είμαι σύγνητο, πως σας βλέπω και με βλέπετε, ότι τρελή!

— Λοιπόν, έλεγε η Ζελί, και έγω βάζω το χέρι μου στη φωτιά ότι ο μικρούλης αυτός ύπαξιωματικός είνε ξετρελλαμένος μαζί μου! Είμαι σύγνητο, πως σας βλέπω και με βλέπετε, ότι τρελή!

— Λοιπόν, έλεγε η Ζελί, και έγω βάζω το χέρι μου στη φωτιά ότι ο μικρούλης αυτός ύπαξιωματικός είνε ξετρελλαμένος μαζί μου! Είμαι σύγνητο, πως σας βλέπω και με βλέπετε, ότι τρελή!

— Λοιπόν, έλεγε η Ζελί, και έγω βάζω το χέρι μου στη φωτιά ότι ο μικρούλης αυτός ύπαξιωματικός είνε ξετρελλαμένος μαζί μου! Είμαι σύγνητο, πως σας βλέπω και με βλέπετε, ότι τρελή!

— Λοιπόν, έλεγε η Ζελί, και έγω βάζω το χέρι μου στη φωτιά ότι ο μικρούλης αυτός ύπαξιωματικός είνε ξετρελλαμένος μαζί μου! Είμαι σύγνητο, πως σας βλέπω και με βλέπετε, ότι τρελή!

— Λοιπόν, έλεγε η Ζελί, και έγω βάζω το χέρι μου στη φωτιά ότι ο μικρούλης αυτός ύπαξιωματικός είνε ξετρελλαμένος μαζί μου! Είμαι σύγνητο, πως σας βλέπω και με βλέπετε, ότι τρελή!

— Λοιπόν, έλεγε η Ζελί, και έγω βάζω το χέρι μου στη φωτιά ότι ο μικρούλης αυτός ύπαξιωματικός είνε ξετρελλαμένος μαζί μου! Είμαι σύγνητο, πως σας βλέπω και με βλέπετε, ότι τρελή!

— Λοιπόν, έλεγε η Ζελί, και έγω βάζω το χέρι μου στη φωτιά ότι ο μικρούλης αυτός ύπαξιωματικός είνε ξετρελλαμένος μαζί μου! Είμαι σύγνητο, πως σας βλέπω και με βλέπετε, ότι τρελή!

— Λοιπόν, έλεγε η Ζελί, και έγω βάζω το χέρι μου στη φωτιά ότι ο μικρούλης αυτός ύπαξιωματικός είνε ξετρελλαμένος μαζί μου! Είμαι σύγνητο, πως σας βλέπω και με βλέπετε, ότι τρελή!

— Λοιπόν, έλεγε η Ζελί, και έγω βάζω το χέρι μου στη φωτιά ότι ο μικρούλης αυτός ύπαξιωματικός είνε ξετρελλαμένος μαζί μου! Είμαι σύγνητο, πως σας βλέπω και με βλέπετε, ότι τρελή!

— Λοιπόν, έλεγε η Ζελί, και έγω βάζω το χέρι μου στη φωτιά ότι ο μικρούλης αυτός ύπαξιωματικός είνε ξετρελλαμένος μαζί μου! Είμαι σύγνητο, πως σας βλέπω και με βλέπετε, ότι τρελή!

— Λοιπόν, έλεγε η Ζελί, και έγω βάζω το χέρι μου στη φωτιά ότι ο μικρούλης αυτός ύπαξιωματικός είνε ξετρελλαμένος μαζί μου! Είμαι σύγνητο, πως σας βλέπω και με βλέπετε, ότι τρελή!

— Λοιπόν, έλεγε η Ζελί, και έγω βάζω το χέρι μου στη φωτιά ότι ο μικρούλης αυτός ύπαξιωματικός είνε ξετρελλαμένος μαζί μου! Είμαι σύγνητο, πως σας βλέπω και με βλέπετε, ότι τρελή!

— Λοιπόν, έλεγε η Ζελί, και έγω βάζω το χέρι μου στη φωτιά ότι ο μικρούλης αυτός ύπαξιωματικός είνε ξετρελλαμένος μαζί μου! Είμαι σύγνητο, πως σας βλέπω και με βλέπετε, ότι τρελή!

— Λοιπόν, έλεγε η Ζελί, και έγω βάζω το χέρι μου στη φωτιά ότι ο μικρούλης αυτός ύπαξιωματικός είνε ξετρελλαμένος μαζί μου! Είμαι σύγνητο, πως σας βλέπω και με βλέπετε, ότι τρελή!

Μόλις την είχαν βγάλει από τη θάλασσα.

σάν να ήμουν συνένοχός των, στη φρικτή αυτή Ζελί και στους δύο άπαισίους συντρόφους της. Είπε τόσο καλός, ο καϊμένος, τόσο ξένοιαστος, τόσο χαρούμενος!

— Βλέπω ότι κορμίστηκες, μικρούλα μου, της είπε έξαφνα με την άπαλή και χαϊδευτική του φωνή ο νέος. Μ' άφήνεις να σε βοηθήσω κ' έγω λίγο;

— Μα τόσο βιάζεσθε λοιπόν να φτάσετε; — μουρούρισε η Ζανέτ πολύ σιγανά. — Στην κακή αυτή εποχή δεν είνε φρόνιμο να τριγυρνά κανείς στο έρημο και δασωμένο αυτό νησί.

— Ένόμιζα ότι το ξενοδοχείο της διδος Ζελί είνε εύχριστο, καλό, και ότι συγγάζεται από κόσμο.

— Δεν είνε ξενοδοχείο, είνε ένα καμπαρέ όπου κανείς κανείς επικίνδυνες συναντήσεις, — έλεε η μικρούλα περατάρισσα με μια φωνή που γινόταν ολόνα και πιο σταθερή.

Ξαφνιασμένος ο νέος ρώτησε:

— Μα και η Ζελί και οι δύο άδελφοί της;

— Οι δύο άδελφοί της... Θέλετε να πείτε δηλαδή ο φίλος της και έαδερφός της, που είνε και αυτός ίσως φίλος της! Δεν με ενδιέφερε βέβαια έμένα για τις δουλειές του κόσμου, μα χθές το βράδυ καθώς τους πήγαινα με τη βάρκα μου στο νησί, άκουσα χωρίς να θέλω τις κυβέντες τους. Έλεγαν ότι σ' ός περιμένουν για να σ' πάρουν τα λεπτά σας. Ξέρω ότι δεν έπρεπε να σ' πάραινω.

— Μα την πίστη μου, όχι! έλεε ο νέος, πετώντας το τσιγάρο του στο νερό. Δεν έχω καμιά όρεξη να ριψοκινδυνέψω τη ζωή μου χωρίς κανένα λόγο. Όχι δεν θά πάμε στο νησί, άς γυρίσουμε!

— Η Ζανέτ, που δεν συλλογιότανε καθόλου τον εαυτό της, αισθάνθηκε χαρά όταν άκουσε την άπόφαση του νέου. Και τόσο δύναμη της έδωσε αυτό, ώστε με μερικές κινήσεις ξανάφερε την βάρκα στην όχθη απ' όπου είχαν ξεκινήσει.

— Τι σ' αχρωσά; την ρώτησε τότε ο νέος, έτοιμος να βγί.

— Η Ζανέτ, η τόσο χλωμή συνήθως ροδοκοκκίνισε και άπήνησε συγκινημένη:

— Όταν πηγαίνο στο νησί, παίρνω πέντε φράγκα. Άλλ' αφού δεν πήγαμε, δεν κάνει να μου δώσετε τίποτε.

Ο νέος άδραξε τότε το χέρι της Ζανέτ, τις το άνοιξε και έβλεπε μέσα διά της βίας ένα μικρό νόμισμα. Ύστερα τη χαιρέτησε και γρήγορα-γρήγορα έφυγε και χάρθηκε.

Όταν η Ζανέτ άνοιξε το χέρι της, είδε, μ' όλο το σκοτάδι, ότι το νόμισμα ήταν χρυσό. Θαρσύνθηκε τόσο πολύ άτ' αυτό λέε κ' ο ήλιος είχε πέσει στην πάλμη της. Ύστερα το έα να κινείται, το έσφιξε και το έβλεπε στον κόρφο της όπου αισθάνθηκε ότι έφτασε άκριβώς στην καρδιά της. Εκεί το σταμάτησε πιέζοντας το με την πάλμη της. Και τότε ένοιωσε ότι η καρδιά της χτυπούσε δυνατότερα παρ' ότι συνήθως και ότι το χρυσό νόμισμα άντι να είνε ψάχος, την έκαψε.

Την άλλη μέρα ο νέος ύπαξιωματικός τραβήξε πάλι προς το μέρος που με συναντήσει την μικρή Ζανέτ. Αισθανόταν την έπιθυμία να την δει, να την εύχαριστήσει μια άκομη φορά. Φοβόταν για τη ζωή της. Άν οι άπάχιδες της είχαν κάμει κανένα κακό για τη προδοσία της;

Μόλις όμως έφτασε, είδε άντρες και γυναίκες, μαζεμένους ένα γύρω, στην όχθη, οι οποίοι φώναζαν:

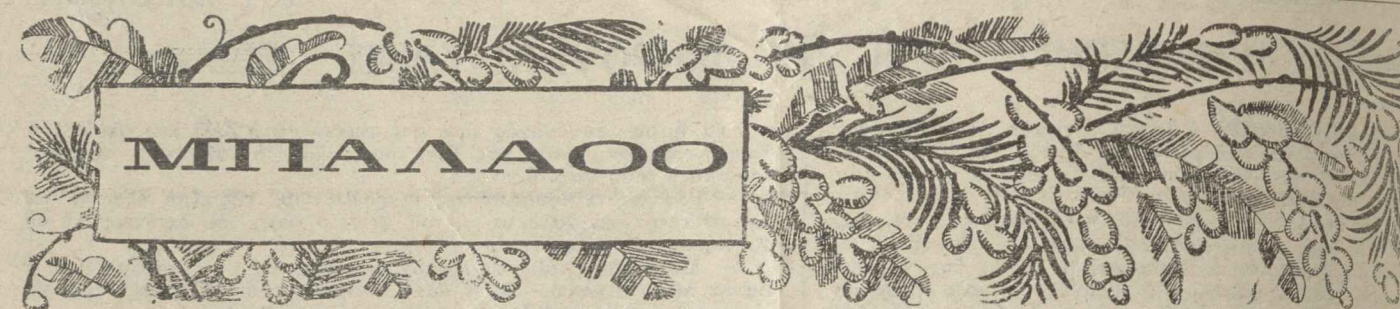
— Σιγάρα οι τρεις άπάχιδες τώκαναν αυτό. Έφταναν άποψε τη νύχτα απ' το νησί. Ο νέος άνιχνε το πλήθος και κυτία.

Ένα μικρό κοριτσάκι σωματάκι, άκίνητο και άμυνο, πάλι σκεπασμένο με κ'τι κορούλα βρεμένα άκομη, κείτονταν πάνω στα ψηλά γόρτα τη όχθη. Τη πρόσωπο φουσκωμένο και πληγωμένο από χτυπήματα με μπόμπες και έβλα, ήταν δυσκολογνώριστα. Μόλις την είχαν βγάλει από τη θάλασσα, άνο άνθρωποι έπλησαν τότε για να σταυρώσουν τα χέρια της περμένης, που ήταν σωματικά άνεβαρμένα προς το πελινό της στόμα. Έξαφνα όμως, μετ' απ' το ένα χέρι της, που το άνοιξαν δια τη βία, έφτασε ένα μικρό χρυσό νόμισμα. Και τότε ο ύπαξιωματικός με μια άστραπή σκέψεως κατάλαβε τι τραλή τι παράφση, τι μεγάλη άγάπη είχε έμπνευσε στη μικρούλα. Τόσην ώστε να θυσιάση τη ζωή της για χάρη του και να πεθάνη φιλοντας το χρυσό νόμισμα που της είχε δώσει.

Και το φιλι αυτό, το ποτό άγνό αυτό φιλή, ήταν ότι η μικρούλα περατάρισσα είχε νοιώσει απ' την άγάπη!

ΖΟΡΖ ΛΕΜΕΡ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΦΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΥ

ΜΠΑΛΑΟΟ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

— Σκεφθῆτε... προσπαθῆτε νὰ θυμηθῆτε... Δὲν εἶνε δυνατόν νὰ γελαστήκατε ;... νὰ ἦτανε τῆς φαντασίας σας ;... Εἰσθε τελείως βέβαιοι ὅτι μ (λ η σ ε ;
— Μὰ ναι ! ναι ! ναι !
— Κρίμα !... Κρίμα !... Κρίμα !
— Γιατί κρίμα ;... Τί πιστεύετε ;
— Δὲν πιστεύω πιά τίποτα, ἀφοῦ μίλει.
— Ἐκφράζεσθε μ' ἕναν τρόπο πολὺ αἰνιγματώδη, κύριε ἀνακριτά. Ἐγώ, ὡς τόσο μπορῶ νὰ σὰς πῶ καὶ καὶ μάλιστα μὲ μεγάλη σαφήνεια. Ἀπόψε ἀπολούθησα τὴν ἀδελφή τῶν Βωτρέν, ἀφοῦ τὴν ἐπίασα νὰ μπαλάνη μὴ κάλτσα τῆς ὁποίας ἡ πατούσα μοιάζει καταπληκτικῶς μὲ τὰ σημάδια πού ἀνακαλύπτει στο ντεράνι !

— Ἀ !... Αὐτὸ πού μοῦ λέτε εἶνε ἐνδιαφέρον !... Καὶ γιατί ἐφύγετε τὸ κορίτσι ;
— Ἐπειδὴ ἤθελα νὰ τῆς πάρω τὴν κάλτσα.
— Ἦξευρε λοιπὸν τὴν ἀξίαν της ;
— Ἀμφιβάλλω, γιατί τὴ μπάλλονε μπροστὰ σὲ ὅλους. Τὸ βέβαιον ὅμως εἶνε ὅτι ἐστρεψε στίλνι της καὶ ὅτι εἶδε τὴν κάλτσα στὴ μητέρα της. Ἡ γυνὴ βλέποντάς τιν, ἐπρόφερε μὴ παρὰ ξενὴ φράση, πού ὕστερα τὴν ἐπαγέλαβαν καὶ οἱ γυιοὶ της : « Πουατοῦ ντ' Ὀριάν, σὲ ντὺ ρουζέ ! »

— « Πουατοῦ ντ' Ὀριάν, σὲ ντὺ ρουζέ ; »
Ἐφώνιος ὁ δικαστὴς ἀναπηδώντας σὰν τότε πάνω στὸ ἐπιπλο. « Πουατοῦ ντ' Ὀριάν, σὲ ντὺ ρουζέ ; !... Τὴν ἀκούσατε καλὰ αὐτὴ τὴ φράση ; Καὶ ἀπὸ τοὺς Βωτρέν ;... Ἐκίγησατε σὲς στοὺς Βωτρέν καὶ σὰς ἀφῆσαν νὰ βγῆτε ζωντανός ;
— Ἦμουν στὴ σκεπὴ !
— Ἀ ! Ἀ ! Βρίσκετε, ὅτι τὸ σύστημά μου εἶνε καλὸ ; Μὰ πῶστε μου λοιπόν, εἰ εἰ-
— δατε, τί ἀκούσατε, τί ἐμάντινατε, δια-
— δαλα !
— Ὁ Πατρίκιος περιέγραψε λεπτομερῶς τὴν νυκτερινὴν του ἐκδρομὴν, χωρὶς νὰ παραλεί-
— ψῃ τίποτα.

— Ὁ δικαστὴς τὸν ἀκούε παίρνοντας γρή-
— γορες σημειώσεις καὶ χωρὶς νὰ τὸν διακόψῃ οὔτε μὴ φράσ.
— Μόνο, ὅταν ὁ Πατρίκιος ἄρχισε νὰ τοῦ μι-
— λῇ γὰρ τὸ ζήτημα τὸν διακόσιν χιλιάδων φράγκων, ὁ κύριος ντὲ Μερντέν δὲ μπόρεσε νὰ κερῖν τὴν χαρὰ του καὶ εἶπε :
— Ἀ ! Ἐπὶ τέλους, τοὺς κρατοῦμε τὴς περιρήμιους αὐτοὺς Βωτρέν !

— Κατὰ τὴν ἰδέαν του, τὸ πρῶγμα ἦταν ἀ-
— πλοῦστατο : Ἔφτανε νὰ πληροφορηθῇ ποιά μέρα θὰ γινόταν ἡ πληρωμὴ τῶν πεσού πού ἀνέφερε ὁ Πατρίκιος καὶ τί δρόμο θ' ἀκο-
— λουθοῦσαν τὰ χρήματα πρὶν μοιραστοῦν, γιὰ νὰ ἐτοιμάσῃ τὴν παγίδα.

— Πῶς εἶπατε ὅτι λέγεται αὐτὸς ὁ συνέ-
— νοχος ;
— Δὲν ἐκατάλαβα καλὰ... Κάτι ὅμως σὰν Μπιλματ...

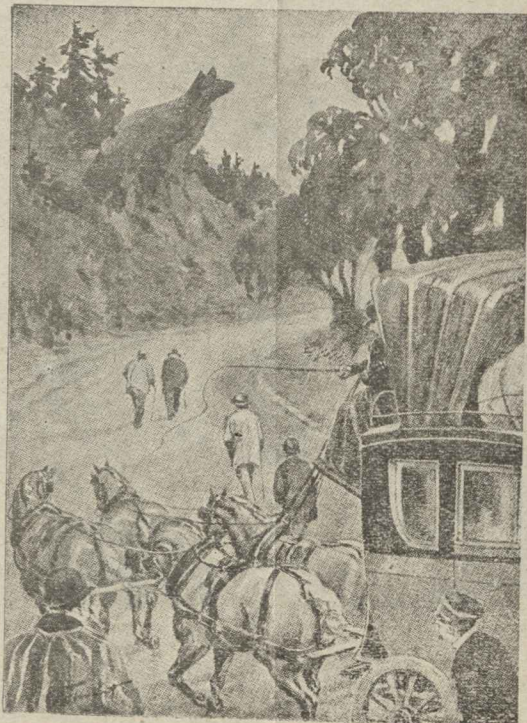
— Μπιλματ εἶνε σπανιόλινο ῥνομα. Ἀλλ' ἀδιόφορο... Θὰ κα-
— τορθώσουμε νὰ μάθουμε... Ἐν τῷ μετὰξὺ δὲ, νῆς μου, οὔτε λέξη
— δὲ κανένα Κύριε, Σαῖντ' Ὀμπρέν, σὰς ἀνακηρύσσω ἥρωα τῶν νεο-
— διαδων !... Ἐλπίζω ὅμως ὅτι ἡ ληστεία δὲν θὰ πραγματοποιηθῇ τῶρα
— ἀμέσως. Θὰ τοὺς χρειασθῇ κάποιο χρονικὸ διάστημα, γιὰ νὰ τὸ προε-
— τοιμάσουν, ὅπως θὰ χρειασθῇ καὶ ἐγώ, γιὰ νὰ τοὺς στήσω τὴν παγίδα.

— Ναί, ἀλλ' ἀφοῦ πῆγαν ἀπόψε νὰ βορῶνε τὸ συνένοχό τους
— σὺ δόσος, θὰ πῇ πῶς δὲν ἔχουν καιρὸ γιὰ χάσιμο !
— ἔχετε δίκην !... Κρίμα μόνο πού δὲν θυμάστε τὸ ὄνομα ἐ-
— κείνου πού συντρόφευε τὸν ὁ κάλληλο, τὸν ὁποῖον ἔβαλε σὺ μὲν
— ὁ Οὐμπέρ.

— Μὰ ναι... ναι !... τὸ θυμοῦμαι. Ἀκούσα τὸν Οὐμπέρ νὰ τὸν
— λέγῃ : Λαγκῶλ.

— Λαγκῶλ ;... εἶπε ὁ ἀνακριτὴς πηδώντας πάλι σὰν τότε
— τὴν γνωρίζετε, ἴσως ; ῥά τινος ὁ Πατρίκιος.
— Ὁλίγο... Καὶ τώρα, νῆς μου, σὰς ἀφῆνω.

— Κι' ἐγὼ σὰς ἀφῆνω, κύριε ἀνακριτά. Ὑστερ' ἀπὸ τὸ κυ-

Θὰ ἦταν ἐξ τὸ βράδυ ὅταν ἔφτασαν στὸν « Ἀν-
φορὸ τοῦ Λύκου ».

ΤΟΥ ΓΚΑΣΤΟΝ ΛΕΡΟΥ

— Καὶ κατὰ παραπάνω : ὄρισα καὶ τὴ θέσιν μου !
— Ὁ δικαστὴς σκέφτηκε λίγες στιγμὲς καὶ ὕστερα εἶπε :
— Πολὺ καλὰ, κύριε, Χαίρετε !
— Κι' ἐνῷ τοῦ ἐσφυγγε τὸ χέρι, ὁ Πατρίκιος : ἔκλειε μὴ ἐρώτη-
— σαι ; Φαίνεται ὅτι σὲς ἐκατάλαβες τὴν αἰνιγματώδη φρά-
— « Πουατοῦ ντ' Ὀριάν, σὲ ντὺ ρουζέ ! » Θέλετε νὰ μοῦ τὴν ἐξη-
— σετε κι' ἐμένα ;
— Ὁ Πατρίκιος μὴ ὑπόθεσις ἐντελῶς προσωποποιή. Χαίρετε !
— Ὁ Πατρίκιος τὸν ἀπαιχαιρέθη, ἦπτε ἕναν καψὲ κι' ἔπειτα
— κοιτάζοντας τὸ ρολόγι, εἶδε πῶς ἦσαν ὥρα νὰ φεύγῃ.

— Φτάνοντας ὅμως στὴν αὐλή, εἶδε ὅτι τὸ λεωφορεῖο δὲν ἦ-
— καθόλου ἐτοιμὸ. Τοῦ ἔλειπε ἡ μὴ ἀπὸ τίς τέσσαρες ῥάδες.
— Ρώτησε ἕναν ταξιδιωτὴν καὶ ἔμαθε ὅτι ὁ Μιχάλης, ἐξαιτά-
— ντας τὸ ἀμάξι πρὶν φύγῃ, ἀνεκάλεσε ὅτι μὴ τοῦ ῥόδα δὲν ἦν
— τόσο στερεὸν, καὶ ὅτι γιὰ νὰ διορθωθῇ χρειάζονταν ὁ μὴ ἀρ-
— « Ὁ Πατρίκιος ἀπελπίστηκε. Ὁρισμένους ἡ διαμονὴν του στὴ
— Σαῖν-Μαρτέν ἦταν κακοροζιζὴν ὡς στήν τελευταία στιγμὴ. Πῶ
— ξενωδόχος τοῦ εἶπε ὅτι ὁ δικαστὴς εἶχε πᾶσι νὰ ἐπιτηδῇ τὴν πο-
— ρία Γκοντεφρουά, τὴν ὑπάλληλο τοῦ τη-
— ρομείου.

— Ἐπέρασε μὴ σωστὴ ὥρα καὶ ὅμως οἱ πᾶ-
— τε ταξιδιωτὲς ἔμαθαν μὲ πολλὴν τὴν ὕπνισαν, ὅτι ἡ ῥόδα ἦταν πολὺ
— ὁλοκατασπασμένη ἀπ' ὅτι εἶχαν νομίσαι καὶ ὅτι
— θὰ χρειάζονταν ἀκόμη ἄλλη μὴ ὥρα τὸ ἡ-
— γώτερον.

— Τότε ὁ Πατρίκιος ἀπεφάνισε νὰ φύγῃ μὲ
— τὸ τραῖνο.
— Μὰ μόλις ἔφτασε σὺ σταθμὸν ἐδοκίμασε
— τὴν δυσάρεστη ἐκπληξὴ νὰ δῇ ἐκεῖ τὴν Ζωὴν.
— Δὲν τοῦ ἔμεινε ἀμφιβολία, ὅτι ἡ Ζωὴ πᾶν
— κατασκόπευε. Ἐπειδὴ δὲν τὸν ἦρε σὺπ-
— θεῖον του, εἰδοποιήσε τοὺς ἀδελφούς της, καὶ
— αὐτοὶ πάλι τὴν ἐστειλαν σὺ σταθμῷ, γιὰ
— νὰ παραμονεύῃ τὴν ἀναχώρησιν τῶν τραίνων.

— Ὁρισμένοι, οἱ τοῖς ἀδελφοὶ θὰ μέ-
— τοῦσαν μὲ τὸ ῥόδο νὰ ἐκτελεστοῦν τὸ
— τραῖνο, νὰ προημελίσουν κάποια κατασκευὴν
— « Ὁ Πατρίκιος κατὰβησε ὁ γόνος νὰ ἐ-
— ποσύγῃ τὴν Ζωὴ καὶ νὰ γυρῇ πάλι σὺ ἐ-
— νοδοχέσι.

— Εὐτυχῶς ἔφεραν τὴν ῥόδα, τὸ ταξιδεῖν
— ὅμως δὲν φαινόταν τόσο εὐχάριστον, ὅσο στήν
— ἀρχὴν, γιατί στοὺς πρώτους ταξιδιωτὲς προ-
— σέτεθον καὶ ἄλλοι πού μόλις εἶχαν φτάσει
— μὲ τὸ τραῖνο.

— Δεκατέσσερες νέοι ταξιδιωτὲς εἶχαν πα-
— ρεῦν τὴν αὐλὴν τοῦ « Χρυσοῦ Ἠλίου », πού
— ποτὲ ἄλλοτε δὲν εἶχε δῇ τὸσον κόσμο.
— Μεταξὺ αὐτῶν ἦσαν χωρικοὶ πού κα-
— νουνταν στενοχωρημένοι μὲς σὺ βαρεῖν
— ροζῶκα τους.

— Ἐπειτα, αὐτοὶ οἱ ἐξωτάρχες, οἱ χλω-
— καὶ μελαγχολικοὶ, πού δὲν εἶχαν τίποτα πού
— νὰ μοιάζῃ μὲ τίς γερεῖς φυσιογνωμίας τῶν χωρικῶν τοῦ Μορβάν.
— δὲν ἔκαμαν καμμιὰ ἐρώτησιν σὺν Ρουμπιό. Κι' ὅταν τοὺς ρώτη-
— σε ὁ ἴδιος, τοῦ ἀποκριθῆσαν μὲ μονοσυλλαβα καὶ τοὺ γέμιον τὴν
— πλάτσε.

— Ὁ Πατρίκιος δὲν κουνήθηκε ἀπὸ τὴν γωνία πού παρὸ τὴν
— στιγμὴν πού ἦταν γιὰ ν' ἀνέβῃ σὺ ἀμάξι. Μὰ, ὅταν πῆγε νὰ κα-
— τῇ τὴν θέσιν του, ἐσάστισε ἀπὸ τὴν πλῆθος πού βρισκόταν μέσα
— καὶ πού τὴν τελευταία στιγμὴν ἀνέβηκε μὲ δὺν ἀκόμη ταπεινὸ-
— τες. Καὶ πρῶτα πὺ ἀκατανόητο ἀόμοιο : ὅταν οἱ δὺ αὐτοὶ πού
— ἐξείωες φορτωμένοι μὲ μὴ βαρεῖν βαλίτσα, τὴν ἀνοίξαντες μὲ
— προσοχὴ μὲς στὴν ἀμαξία, κανένα ; δὲν διαμαρτυρήθηκε γιὰ τὴν
— παράβασιν αὐτὴν.

— Ὁ Πατρίκιος στεκόταν ἀναποφάσιστο, ὅταν ἔκουσε τὴν κωμὴν
— Ρουμπιόν νὰ τοῦ φωνάζῃ :

— Ἀνεβῆτε στὴ στέγη, κύριε Πατρίκιε ! Ὁ καιρὸς εἶνε ὁ
— μύστος !

— Ὁ Πατρίκιος σήκωσε τὸ κεφάλι του κατὰ ὀλίγονο
— γιὰ νὰ μὴν προκαλέσῃ ὅμως τὴν προσοχὴ τοῦ κόσμου, ἀνέβηκε

στὴ στέγη τοῦ δυνάμους, πού ἦταν ἀδεια.
— « Ἄ δούμῃ ποτε θὰ φτάσωμε ; » σκεπτόταν ὁ Μιχάλης. Καὶ πρό-
— σθε μὲς τοῦ : « Ἄν φτάσωμε ! »

— Τέλος τὸ δῆγμα ἐφύγε. Καθὼς περνοῦσε ἀπὸ τὸ σπῖν τοῦ Κο-
— ρολίς, ὁ Πατρίκιος εἶδε τὴ Μαγδαληνὴ νὰ κινῇ ἕνα μαντήλι, γιὰ
— νὰ τὸν ἀποχαιρετήσῃ.

— Ἡ ἐρωτικὴ αὐτὴ ἐκδίωξις δὲν τὸν εὐχαρίστησε καθόλου. Τὸ
— ἔναντιον μάλιστα : διαμαρτυρήθηκε μετὰ Μαγδαληνὴν πού εἶχε τὴν
— ἀπονομήσιν νὰ τὸν χαιρετῇ ἔτσι, μπροστὰ σὺν κόσμῳ, ἀφοῦ τῆς
— εἶχε γράψῃ τὴν αἰτία τῆς γρήγορης ἀναχωρήσεώς του.

— Ὅσο τὸ λεωφορεῖο ἀπομακρυνόταν ἀπὸ τὸ Σαῖν-Μαρτέν, τόσο
— ὁ Πατρίκιος καθιστοῦσε καθὼς ἀντίκρουσε τὸ δόσος, ἔφριξε μὴ
— παρὰ κατὰ τὸ δόσος, μὴ κατὰ τὸ σπῖν τῶν Βωτρέν. Ἡ
— καλὴ ἦταν κλειστή καὶ δὲν περνούσε τίποτε τὸ ὑποπτό.

— Μὰ δὲν εἶχε καμία οὐτε δὺν γιλιόμετρα τὸ λεωφορεῖο κάτω ἀ-
— πὸ τὸ δέντρο, ὅταν ὁ Μιχάλης βλαστήμησε ξαφνικὰ καὶ κράτησε
— ἡ ἄλλα, γιὰ νὰ μὴν ἀναποδογυρῇ ἕνα κορίτσι πού κήδεσε σὺ
— δρόμο.

— Ζωὴ ! - φώναξε ὁ Μιχάλης.
— Ἡ Ζωὴ λοιπὸν βρισκόταν παντοῦ, τὸν ἀκολουθοῦσε παντοῦ ;
— Ὁ Πατρίκιος ἐνοῦε κατὰ ἰδρῶτα σὺν μέτωπῳ του.

— Ἡ Ζωὴ ἦταν ἐκεῖ, ἡ Ζωὴ τὸν ἐκίονε καὶ τοῦ φώναζε :
— Κηλμήρα, κύριε Πατρίκιε !...

— Φύγετε ! Καὶ γιὰ πῶς ;
— Καὶ ἐπειδὴ ὁ νέος δὲν τῆς ἀπαν-
— τῶσε, τοῦ φώναζε : « καλὸ τῶξιδι ! »

— γελώντας τόσο ἀπαίσιμ, πού ὁ Πατρί-
— κιος ἀντίκρινας.

— Τί λες ; Ὁδύσσεος σὺν Σαῖν-
— Μαρτέν πρὶν νυχτοσῇ ; - ρώτη-
— σεν ὁ Πατρίκιος τὸν ὁδηγό.

— Ὁχι, βέβαια, πρὶν ἀπὸ τίς δέκα
— τὸ βράδυ, ἀκριβῶς ὁ Μιχάλης χω-
— ρὶς πῶς διάθεσιν.

— Ἡ ἰδέα τοῦ νυχτερινοῦ ταξιδιοῦ
— ἀνάμει ἀπ' τὸ δόσος δὲν τοῦ ἔφερε
— καθόλου καὶ ὁ Πατρίκιος « στενοχω-
— ρημένον, παραδόξως σὺς πῶ μαζὺς
— ἐπείκει. Πότε-πότε κοιτάζε γύρω του
— καὶ ὁρῶσε μερικὲς ἀλλοκοτεῖς κινήσεις
— τῶν ταξιδιωτῶν. Παραδείγματος χά
— ριν, στοὺς ἀνηφορῶς, κατέβαιναν ὅλοι
— οἱ ταξιδιωτὲς, ἐκτὸς τῶν δὺο μὲ τὴ
— βαρεῖα βαλίτσα πού δὲ σάλευαν ἀπὸ
— τὴ γωνία τους.

— Πάντα πῶς ἀνέσυχος ὁ Πατρίκιος
— σκεπτόμενος γιὰ μὴ στιγμὴν νὰ σταμα-
— τῇ σὺν Μοντερόν, νὰ περῶσιν ἐκεῖ
— τὴ νύκτα του καὶ νὰ φύγῃ τὴν ἄλλη
— μὲ αὐτοὺς ἀφῆσαν, ἐν ἁμαξί.

— Μὰ ὕστερα συλλογίστηκε πῶς πᾶν-
— τα εἶνε προτιμώτερον νὰ περῶσιν νύκτα
— ἀπὸ τὸ δόσος μὲ τόσο μεγάλην συν-
— τρημὴν, πῶς νὰ μείνῃ ὁ ἕνα ἐρημι-
— κὸ ξενοδοχεῖο. Καὶ ἀποφάνισε νὰ συ-
— ντηγῇ τὸ ταξιδεῖν του.

— Τὸ λεωφορεῖο στάθηκε σὺν Μον-
— τερόν καὶ οἱ ταξιδιωτὲς, ἀφοῦ ἐφα-
— γαν, ἐναντιώθηκαν σὺς θέσεις τους.
— οὐ ἦταν ἐξὶ τὸ βράδυ, ὅταν ἐ-
— φησαν σὺν « Ἀνιφόρο τοῦ Λύκου ».

— Στὸ σημεῖο αὐτὸ οἱ ταξιδιωτὲς ξανακατέβηκαν, ὅπως σὲ ὅλους
— τοὺς ἄλλους ἀνιφόρους.
— Ὁ Μιχάλης, νυστάζοντας, ἀφῆσε τὰ γκέμια νὰ πέσουν σὺ
— καπούλια τῶν ἁλόγων του.

— Ἄξαφνα ὅμως τινάχτηκε ἀνασύντας μὴ φωνὴ πού τοῖλεγε δυ-
— νατὰ ἀπὸ τὸ δρόμο :

— Καλὰ ξυπνητοῦρα Λαγκῶλ !
— Ὁ Πατρίκιος ἐξαφνίστηκε...

— « Λαγκῶλ ! »... Ποῖς λοιπὸν φώναζε Λαγκῶλ ; Καὶ σὲ ποῖον
— ἀπευθύνετο τὸ ὄνομα ; αὐτό ;...

— ἔκρινε σὺν δρόμῳ καὶ εἶδε κοντὰ σὺ ἄλογα ἕνα ἄτομο, πού
— ἔμεινε ὡς στήν ὥρα ἐκείνη μὲς σὺ ἀμάξι, ἕνας ἀπὸ τοὺς δὺο τα-
— ξιδιωτὲς μὲ τὴν βαρεῖα βαλίτσα.

— Ἦταν ἕνας νεὸς κοντούλης, ξεραγκιανός, πού τὰ χαρακτηρισ-
— τικά του ταίριαζαν μὲ καίνα πού περιέγραψε ὁ Οὐμπέρ Βωτρέν
— στοὺς ἀδελφούς του, μιλώντας γιὰ τὴν συνομιλία πού εἶχε ἀκούσει
— μεταξὺ τοῦ ὑπάλληλου καὶ τοῦ Λαγκῶλ. Ὁ ἀγνωστος κοιτάζε ἐλ-
— ληνικὰ τὸν ἀμάξι.

— Πῶς ; ρώτησε ὁ Πατρίκιος γυρνώντας σὺ Μιχάλη, μὲ μὴ
— παρὰ κατὰ τὸ φρόνιζε νὰ τὴν ἀποκρίνη. Σὲς εἰσθε ὁ Λαγκῶλ ;

— Ὁ Μιχάλης, δὲν ἔδωκε καμμιὰ ἀπάντησιν.
— Μὲ συγχωρεῖτε ; σὲς εἰσθε ὁ κύριος Λαγκῶλ ;

— Τέλος, ὁ ἄλλος κουνήθηκε λίγο :
— Εἰμαι ὁ Μιχάλης Ποτεβάν,

— εἶπα, μὰ σὺ χωρὶς μὲ φωνάζετε, γιὰ γοῦτο, Λαγκῶλ. Τὸ ὄνομα αὐτό
— μὲς τὸ δόσος σὺ ἄλλα χρονία ἡ κυρὰ
— Βωτρέν.

(Ἀκολουθεῖ)

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΑΣΤΡΟΛΟΓΩΝ !

— Ὁ Τιβέριος καὶ εἰ ἀστρολόγοι. Ὁ τρομερὸς βράχος. Ἡ ἐξυ-
— πνάδα τοῦ Θρασύλλου. Οἱ ἀστρολόγοι κατὰ τὸν μεσάιο
— να. — Ὁ Τ' ἀστρα δὲν ξέρουν τί λένε... Ὁ πεδάνης ἀμέσως.

— Τὸν καιρὸ πού ὁ αὐτοκράτωρ Τιβέριος ἦταν ἐξόριστος στὴ Ρόδο,
— συνήθιζε νὰ ἀνεβαίνει ἐπάνω ὁ ἕναν ψηλὸ βράχο, νὰ προσκαλῇ ἐκεῖ
— τοὺς μάγους καὶ τοὺς ἀστρολόγους τοῦ τόπου, καὶ νὰ τοὺς συμβου-
— λεύεται. Καὶ ἐάν μὲν οἱ διάφοροι αὐτοὶ μάντις τοῦ δίδιναν ἱκανοποιη-
— τικὲς ἀπαντήσεις, τοὺς ἀντήμιζε πλουσιοπάροχα, ἐάν ὅμως ὑποψα-
— ζόταν ὅτι τὸν εἶχαν κοροϊδεύει, διέταζε καὶ τοὺς γκρέμιζαν κάτω
— ἀπὸ τὸ βράχο !

— Μὴ μὲρ, ἐκάλεσαν ἐπάνω σὺν φοβερὸ αὐτὸ βράχο καὶ καπὸν
— Θρασύλλο ὁ ὁποῖος ἐθεωρεῖτο ὡς ὁ δεινότερος ἀστρολόγος τῆς Ρόδου.
— Ὁ Θρασύλλος θέλοντας νὰ τὸν εὐχαρίστησῃ, τοῦ προεῖπε ὅτι θὰ γι-
— νόνταν αὐτοκράτωρ καὶ ὅτι θὰ ἀποχτοῦσε ὅλη τὴν εὐτυχία τοῦ κό-
— σμου. Ὁ Τιβέριος ὅμως δὲν ἐπιοτήθη ἀπὸ
— τὴν κολακευτικὴν αὐτὴν ἀπάντησιν, καὶ τὸν
— ἐρώτησε πονηρὰ καὶ σκοπεύοντας νὰ τὸν
— γκρεμίσῃ κι' αὐτὸν ἀπὸ τὸ βράχο.

— Ἀφοῦ ἔβριξε νὰ προλέγῃς τόσο κα-
— λὰ τὸ μέλλον, μπορεῖς νὰ μοῦ πῆς πόσα
— χρονία θὰ ζήσης ;...

— Ὁ Θρασύλλος ἐνόησε τὴν παγίδα πού
— τοῦ ἐστήνετο καὶ τὸν κίνδυνο πού διέτρε-
— γε. Ἐκείνην στιγμὴν ὅτι συμβουλευόμενος τὰ
— ἀστρα, καὶ ἀφοῦ παρέμεινε γιὰ λίγο διά-
— στημα σκεπτικὸς, ἀνέκραξε μὲ τρόμο :

— Θεέ μου, τί εἶναι αὐτὸ πού ἐλέησεν ! Τὰ
— ἀστρα μοῦ λέν ὅτι αὐτὴ τὴ στιγμὴν πού μι-
— λοῦμαι, διατρέχω ἕνα μεγάλο κίνδυνον !...

— Ὁ Τιβέριος τότε, κατενθουσιασμένος
— ἀπὸ τὴν ἀπάντησιν αὐτὴν, τὸν ἀγκάλιασε,
— τὸν κατὰσχάσε, πίστευσε τὰ ὅσα τοῦ εἶχε
— προεῖπει, καὶ τὸν ἐκέλεε εὐνοουμένον του.

— Ἀκόμη ἐξυπνότερα ἐφεύρηκεν ἕνας ἄλ-
— λος ἀστρολόγος, τῆς ἐποχῆς τοῦ Λουδο-
— βίκου XI.

— Ὁ ἀστρολόγος αὐτός εἶχε κάμει τὴν
— ἀνοήσιαν νὰ προεῖπῃ πρὸ μίαν ἐβρομάδος
— τὸν θάνατον καπὸις κυρίας τῆς ἀρστο-
— κρατίας τὴν ὁποίαν ἀγαποῦσε ὁ βασιλεὺς.

— Ἡ προφητεία του ἐπραγματοποιήθη καὶ
— ὁ βασιλεὺς, μοιωνόντι φοβόμενος πῶς τοὺς
— μάγους καὶ τοὺς ἀστρολόγους τὸν ἐκάλε-
— σε καταφωτισμένους σὺ ἀνάκτορά του, ἐ-
— δοκιμάσας συγχρόνως τοὺς πρῶτους τοὺς
— σὺ πρῶτο νεῦμα πού θὰ ἔκανε νὰ τὸν
— πετάξουν ἀπὸ τὸ παράθυρο. Ὁ ἀστρολόγος
— μὴ μπορῶντας νὰ κέρῃ διαφερετικὰ ἐπὶ-
— γε. Ὁ βασιλεὺς τότε, μόλις τὸν ἀνέκραξε
— τοῦ εἶπε μὲ θυμὸν :

— Σὺ πῶς ἐβρίσκες νὰ προλέγῃς τόσο κα-
— λὰ τὸν θάνατον τῶν ἄλλων, μπορεῖς νὰ μοῦ πῆς πότε θὰ πεθάνῃς
— σὺ ὁ ἴδιος ;...

— Ἀπὸ τὸ ὕψος τοῦ βασιλέως, ὁ ἀστρολόγος ἐνόησε ὅτι τάχα σκό-
— ρα, χωρὶς νὰ τὰ χῶσιν ἐν τοῖς τοῖς, μὲ μεγάλη ἐτοιμότητα ἀπῆλ-
— τσε :

— Τρεῖς μέρες πρὶν ἀπὸ τὴν Μεγαλειότητά σας !...

— Ἡ ἀπάντησις αὐτὴ τὸν ἔσωσε. Γιατί ὁ βασιλεὺς ἔχει μόνον δὲν διέ-
— ταξε νὰ τὸν εἰδῇ ἀπὸ τὸ παράθυρο, ἀλλὰ, τοῦναντίον, διέταξε νὰ
— τὸν φρουρῶν... μὴν τὴν καὶ πᾶσι τίποτε, γιατί κατὰ τὴν προφητεία
— του, τρεῖς μέρες μετὰ τὸν θάνατον του θὰ πεθάνει καὶ ὁ ἴδιος !...

— Τρεῖς μέρες μετὰ τὸν θάνατον του θὰ πεθάνει καὶ ὁ ἴδιος !...

— Ἡ ἀπάντησις αὐτὴ τὸν ἔσωσε. Γιατί ὁ βασιλεὺς ἔχει μόνον δὲν διέ-
— ταξε νὰ τὸν εἰδῇ ἀπὸ τὸ παράθυρο, ἀλλὰ, τοῦναντίον, διέταξε νὰ
— τὸν φρουρῶν... μὴν τὴν καὶ πᾶσι τίποτε, γιατί κατὰ τὴν προφητεία
— του

ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟ ΦΙΛΙ ΤΟΥ ΧΩΡΙΣΜΟΥ

ΤΟΥ ΚΑΡΛΟΥ ΦΟΛΕ

Από τον απόλυτο από το στρατό και γύρισε στο χωριό του ο Λαμπίρ. Δε μίλουσε πια της Λίτσας. Όλη του την ημέρα την περνούσε σκαβοντας και οργώνοντας στο χωράφι και κλαδεύοντας τα δέντρα του περιβολιού των. Έτσι με τη δουλειά, σκότωνε κάπως τη λύπη του. Όταν όμως νύχτωνε και καθόταν στο τραπέζι με τον πατέρα και την μητέρα του, η αδιαφορία τους πλεόνη τον πόνο του και η γαλήνη τους τον εξαναείριζε. Γι' αυτό τελείωνε γρήγορα-γρήγορα το φαί του και έτρεχε να κλειστή στην καμαρά του.

— Δεν τον αφήνει ο καημός; έλεγε ο γέρος.

— Δεν τον αφήνει τον κακόμοιρο! μουμούριζε και η μάνα του, απαντώντας στον άνδρα της, με μία θλιβερή κίνηση του κεφαλιού.

Όταν οι γονιοί του έφεταν να κοιμηθούν ο Λαμπίρ βγαίνει κρυφά, παίρνει κάτι στενά σοκάκια για να μην τον δει κανείς και πηγαίνει στο ποτάμι. Εκεί ξεπλωμένος στην όχθη, μόνος συλλογίζεται εκείνη όση ώρα ήθελε και μεθοδώς έτσι απ' τον πόνο του. Θυμότανε τις πρώτες μέρες του ερωτός των, όταν πηγαιναν περιπατώντας και καθόντουσαν κάτω απ' τους απαλούς τσικιούς των δέντρων. Και κατόπιν, όταν φούντωσε πιά η αγάπη των, έκαναν τους μακρύτερους περιπάτους των στους κάμπους, στο ποτάμι, όπου κάθε τόσο άγκαλιάζονταν και μεθοδώς από φιλιό. Τότε όλη του η αγάπη ήταν συγκεντρωμένη στην καρδιά και τόσο ήταν σίγουρος ότι πολύ γρήγορα η Λίτσα θα γινόταν γυναίκα του ώστε πολλές φορές δεν τολμούσε να τη φιλήσει... «Θά χορτάσω, έλεγε μέσα του, και τα χάδια και τα φιλήματα της, όταν παντρευτούμε...»

Έτσι άγρυπνοι, χωρισμένοι μία μέρα. Ο Λαμπίρ έφηνε για το στρατό. Μ' όλον που ο χωρισμός του έσφιγγε την καρδιά, τον παρηγορούσε ως τόσο η έλπις ότι στον γυρισμό θα βρούσε την Λίτσα πια στοργική, και πιο άφοβη.

Και όμως δεν πέρασε ένας χρόνος και η Λίτσα έπαψε να του γράφει... Δεν ήξερε τι να υποθέσει ο φτωχός ο Λαμπίρ, όταν μία μέρα έλαβε ένα γράμμα απ' τον πατέρα της, σύντομο, άδελιο, απότομο, που κάθε του λέξη σαν μαχαίριά του έσχιζε την καρδιά. Να τι του έγραφε:

«Όσο για τη Λίτσα, με την παρούσα σε πληροφορώ ότι είναι σε άρραβωνιάσματα εδώ και δυό μήνες με τον Σιλβέρ τον μαγαζά. Πρέπει λοιπόν να την ξεχάσεις».

Ένας χρόνος είχε περάσει από τότε και ο πόθος του Λαμπίρ αντί να σβήσει γινότανε όλοένα και πιο δυνατός. Δεν μπορούσε να ξεχάσει την Λίτσα ή οποία ως τόσο ήταν έλπιόθυρη πάλι γιατί ο άρραβωνιαστικός της ο Σιλβέρ την είχε εγκαταλείψει.

Μα τότε μπορούσε αυτό ν' αλαφρώσει τον πόνο του άμοιρου ερωτευμένου, αφού τώρα πια τον έτρωγε και η ζήλεια γιατί ήταν βέβαιος ότι ο Σιλβέρ είχε κάνει δική του την Λίτσα.

Αμύλητος πάντα και σκεπτικός, μη θελοντας να μάθει καμιά λεπτομέρεια του εξευτελισμού του, περιφρονώντας εξ αιτίας μιας γυναίκας όλες τις άλλες, ο Λαμπίρ άλειθε και ξεανάλεθε στα βάθη του τον αγιάτρευτο πόνο του.

Ένα βράδυ όμως τον έπιασε μία τόσο τρελλή, μία τόσο ακατανίκητη επιθυμία να ξαναβεί την Λίτσα, ώστε, δίχως να σκεφθεί τίποτε, τράβηξε προς το σπίτι της. Ήξερε ότι θα την εύρισκε μόνη, γιατί ο πατέρας της έλειπε σ' ένα γειτονικό χωριό και ο μικρός αδελφός της ήτανε στη δουλειά. Και καθώς πήγαινε προς το σπίτι της, στο ξεαλλο μυαλό του, μία ιδέα ξαφνική άστραψε: αφού την είχε κάνει δική του ο άλλος, γιατί να μην την έκανε δική του κι' αυτός;

Σε λίγο έφτασε. Το παράθυρο ήτανε κλειστό. Χωρίς ούτε στιγμή να διστάσει, χτύπησε. Πέρασαν δυο τρία λεπτά κατά τα οποία ο Λαμπίρ άκουγε καθαρά τους χτύπους της ταραγμένης του καρδιάς και έξαφνα δειλά, σιγά, άνοιξε το παράθυρο και πρόβαλλε από μέσα η Λίτσα.

— Είμαι εγώ, ψιθύρισε ο Λαμπίρ, με φωνή κοιμένη απ' την συγκίνηση. Άνοιξε μου δεν βαστά πια... Θέλω να σου μιλήσω! Δίχως ν' απάντηση η Λίτσα άνοιξε. Ήτανε τρομερά χλωμή. Μόλις ο Λαμπίρ πέρασε μέσα στην κουζίνα που χρησιμοποιεί για ταπεινότητα, σωριάστηκε σε μία καρέκλα, ψιθυρίζοντας:

— Δεν έπρεπε νάρθω ύστερα απ' όσα μου έκανες... Φάνηκα άναδρος... μα δε βαστούσα πια, σ' όριζομαι, δε βαστούσα...

Εκείνη δεν έλεγε τίποτε, μην ξέροντας αν θα την έβριζε ή αν θα την συγχωρούσε. Ο Λαμπίρ την κούταζε προσεκτικά. Το βλέμμα της δεν ήτανε πια κοριτσιάτικο και το χαμόγελό της είχε κάτι το μαρμαμένο.

«Ο, τι και αν κάνω, εξακολούθησε ο Λαμπίρ, δεν μπορώ να σε

ξεχάσω. Υποφέρω, και δεν δέν εινε σωστό να άποφάσω έγω πια σ' αγάπησα πριν απ' τον άλλον, περισσότερο απ' τον άλλον. Έγώ θα σ' έπαιονα γυναίκα μου, ενώ εκείνος... Και εκείνος τούγνης τη χαρά και μένα μου μένει ο πόνος, δεν εινε σωστό».

Η Λίτσα κούταζοντας καταγής του άπάντησε με φωνή που έτρεπε:

— Έχεις δίκαιο... μα τώρα πια δεν γίνεται τίποτε δε με πει

λεις πια για γυναίκα σου δεν εινε έτσι;

— Ο Λαμπίρ κούνησε θλιβερά το κεφάλι του:

— Όχι, αυτό δεν μπορεί να γίνει πια... καταλαβαίνεις...

— Ναι, καταλαβαίνω, άπληντης γλήγορα εκείνη.

— Μόνον, εξακολούθησε ο Λαμπίρ, κοιτώντας την βαθιά

στα μάτια... αφού υπέφερα τόσο για σένα... όπως μου τώρα μου

χαρά... δε θα σου την κλέψω, μου την χρωστάς.

Η Λίτσα έγινε άσπρη σαν το παπί. Ήρισε το κεφάλι της και άκουμπησε στον τοίχο. Ύστερ με μία φωνή πνιγμένη, αχνή, φωνή άπειλο-ισμενου ανθρώπου, δίχως θέληση που εινε έτοιμος να

δεχθί το κάθε τί, ψιθύρισε:

— Είμαι δική σου, κάνε με ό,τι θέλεις.

Με βήμα σταθερό, αποφασιστικό, σά να βε

δίξε άτάραχη προς κάποια καυκάσια τρομα

πικρή, τρομερά εξευτελιστική που δεν είχε και

τη δύναμη να την άποψίγη, πήρε το χερ και

ψιθύρισε:

— Ακολούθησέ με!

Μισομεθυμένος, με το μυαλό του θολό, ρε

μένος σε χίλιες συγκεχυμένες σκέψεις ο Λαμπίρ

την άκολουθησε. Μα όταν είδε το δωμάτιο

όπου τόσες φορές είχαν άγκαλιστεί πλάτ

τας όνειρα ευτυχίας, όταν είδε το φτωχό

μάρι και τ' άλλα έπιπλα τα άγαπημένα, όλη

τους βουβούς αυτούς μάρτυρες της παλιάς

ευτυχίας, μία συγκίνηση τρομερή του έσφιξε

καρδιά. Η Λίτσα άκουμπισμένη στον χωρ

τον κούταξε. Μ' ένα πονε, ενο χαμηλό έτραυσε:

— Ε λοιπόν, δε με φιλείς; Και παθημα

υπάκουα, έτεινε το μαγουλά της για να τ

ληψη, αλλά με μία τόσο όδυνηρη προσέ

ώστε ο Λαμπίρ θυμήθηκε τις πικρές

ναίκες και δεν τούκανε η καρδιά να την φι

ση. Τού στοιχίσε τρομερά που τού έζη

τέτοιο τρόπο να την φιλήσει. Νιώθοντας νεκ

μένο μέσα του για τη Λίτσα άπομακρόνη

για να κάνει κάτι πλησιάζει και προσπα

ότι κούταξε κάτι καθαρά με φωτογραφί

ήσαν πάνω στον κορμό.

Τότε η Λίτσα προσπερνώντας τον γλήγο

ράπιασε ένα από τα κάδρα και τούκανε κα

από κάτι άσπρόχρουνε στη ντουλάπα.

— Γιατί το κρύβεις; ρώτησε ο Λαμπίρ.

— Εινε ο άλλος... ψιθύρισε η Λίτσα θο

θηκα μήπως θυμόναις αν τον έβλε

— Όχι, άπληντης ο νεος με μάτια θολώ

να απ' τη θλίψη... δε θα θυμόνα... αλλά καλλίτερα που δεν

είδα... θα μου μάτωνα ξανά η καρδιά. Κλείσε τη ντουλάπα!

Κλείνοντας τη ντουλάπα η Λίτσα έβριζε από ένα ράφι κάτι

κύλησε ως στα πόδια του Λαμπίρ. Ο Λαμπίρ έσκυψε και το πή

«Ήτανε ένα μπουκέτο μαργαριτών, στεγνό, κίτρινο, δειμένο με

ρόζ κορδέλα που είχε ξεβράσει από τα δάκρυα.

— Εινε το μπουκέτο... το τελευταίο που σουδωκα πριν

για το στρατό; εινε με πνιγμένη φωνή ο νεος.

— Ναι, άποκρίθηκε εκείνη με μία φωνή που μόλις άκούστη

«Έξαφνα ο Λαμπίρ βλέποντας την κορδέλα του μπουκέτου

ξεβραμένη από τα δάκρυα έπεσε σε μία καρέκλα και έ

λγμούς. Η Λίτσα τον πλησίασε και τού έλε με θλίψη.

— Μην κλαίς φτωχέ μου Λαμπίρ... μην κλαίς έτσι...

πως μου σκίζεις την καρδιά.

Τότε εκείνος σηκώθηκε, και σφούγγισε τα δάκρυά του.

— Εγώ φταίω εινε, δεν έπρεπε νάρθω να σε ιδώ. Καληνύ

Και μη μου κρατείς κακία που ήρθα έτσι. Κρυφά σπiti σου και

τέτοιους σκοπούς... Μόνο γυναίκα μου μπορούσα να σε κάνω. Μ

και να γινόταν αυτό πάντα θα μ' άγαλούσε την ευτυχία ή ά

ση του άλλου... Καλλίτερα να μην ξαναϊδοθώμε πια...

— Ναι, ναι, καλλίτερα, ψιθύρισε η Λίτσα με μία άργη φωνή.

Ο Λαμπίρ έτοιμαζόταν να φύγη όταν εκείνη τού έλε με

ταπεινή έκταση:

— Και αν δε μου τ' άλεγες μου φτάνει να ιδώ τα μάτια σου

να νιώσω ότι δεν θα ξαναϊδοθώμε πια. Μά, ας μην χρωστά

έτσι. Για να πιστέγω ότι δεν μου κρατάς κακία, για τελευτα

φορά φίλσέ με άθωο, φιλικά, όπως με φιλούσες άλλοτε.

Έσκυψε να την φιλήσει. Και το φίλι που δεν είχαν βρει την

ναμνη να δώσει ο ένας στον άλλον απ' αγάπη τούδωκαν έτσι

τώφλι της θύρας ως φίλι άποχωρισμού, ενώ μία άπέραντη

τους γέμισε την καρδιά...

Καθόντουσαν κάτ' απ' τους απαλούς τσικιούς των δέντρων...

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΠΑΡΑΛΗΡΗΜΑ ΤΟΥ ΤΟΤΟΥ

ΤΟΥ ΠΙΕΡ ΑΡΖΑΝΤΕ

Ο Τοτός δε γελάει πια, δε μιλεί και δεν κάνει την παραμυθική κίνηση. Εινε άρρωστος βαρύνει ο καιμένος. Μένει ξεπλωμένος στο κρεβάτι του και τον έχουν κουκουλώσει με πολλά σκεπάσματα ως το πηγούνι. Το κεφάλι του εινε πολύ ζεστό και πολύ βαρύ κι' έχει μία δίψα, θεέ μου, τι δίψα!

Κάθε ώρα τού δίνουν να πιή τρεις κουταλιές από ένα κατάρτι κρο γαλακτικό. Κάθε τόσο αισθάνεται λίγο κρύο στο λαιμό. Το κρύο αυτό σιγά-σιγά κατεβαίνει, σκορπίζεται παντού, χάνεται ως τα μενίσια του και τον τινάζει τόσο πολύ, που τα δόντια του χτυπούν και σφίγγει δυνατά με τα δυό του χέρια τα σκεπάσματα.

Πρώ κι' άποφύμα έρχεται ο γιατρός.

Εινε ένας γέρος κύριος, με γυαλιά, άσπρα γένεια και μεγάλη

κοιλιά. Κουτάει τον Τοτό με άναποφάσιστο ύφος και βήχει δια

κτικά. Έπειτα γράφει μία συνταγή και φεύγει.

Και όμως ο Τοτός δεν αισθάνεται τον έαυτό του τόσο άσχημα.

Μόνο που εινε λίγο άδύνατος, κοιμένος και το κεφάλι του τού φ

νεται μολύβι. Κι' αυτό τα όλη που εινε στην άρχή ευχάριστα, στο

τέλος γίνονται κουραστικά.

— Πονεί, αγάπη μου; τού λέει η μαμά του.

Η καυμένη η μαμά τού παρθένο ύψος που έχει! Τα μάτια της

εινε κατακόκκινα και φαίνεται πολ' ταραγμένη. Γυρίζει έδω κι'

έκει μέσα στην κάμαρη, πάει στο παρθένο, άναποδογυρίζει μπου

κάλια, σπάει ποτήρια, και ρίχνεται άπάντα στο άγοράκι της και

το άγκαλιάζει τόσο δυνατά που τού κόβεται η άνερπότη του τού

καίμενου.

Ο Τοτός κούταει τη μαμά του και φαίνεται θλιμμένος.

— Μαμά, δεν είσαι πια θυμωμένη γιατί άρρώστησα τη βραδυά

που ήσαστε καυμένη στο χορό των Γκατιέ;

Αυτό ήταν άλήθεια. Η μαμά το βράδυ εκείνο ήταν προσωα

μένη σε μεγάλο χορό.

Είχε κάνει ένα όρατο κίτρινο φό

ρεσια χωρίς μινίκια. Της μαμάς της

άρσαν τα όμορφα φορέματα και η έ

σπρίλκε. Γι' αυτό είχε κάποια στενω

χώρα που άναγκάστηκε να μείνει στο

σπίτι και ο Τοτός την άκουσε που εινε

μ' άσχημη κορυά.

«Άννη που είπ' αλήθεια! Βοήκη

τη μέρα ν' άδιαθετή τη διαβολόται

δο! Θά έλεγε κανείς που τούκανε επί

τηδες!»

— Μαμά, να το ξέρεις. Δεν τούκανε

έπιτηδες που άρρώστησα εκείνη τη

βραδυά. Άχ, πόσο θά έλεγα να π

νες στο χορό και να διασκεδά

με τη καρδιά σου!

Η μαμά δαγκώνει το μαντηλάκι

της, γυρίζει άλλοι το πρόσωπό της,

κάνει πως τακτοποιεί άπάντα στο τ

κι και ξαναγυρίζει στο παιδί της. Με

μάνα θολά, τού λέει τότε:

— Μείνε ήπυχος, μικρό μου. Δέ

φταίς συ άν άρρώστησες. Μή μιλάς,

όμως, πού, για να γίνης γρήγορα κα

γένεια και μεγάλη κοιλιά.

Ο Τοτός κούταει ήσυχα. Έχει νυ

χώσει κι' όλας. Δε φτάνει τη νύχτα, όμως. Τι όμορφη που

εινε η νύχτα και τι γεμάτη ζωή! Άπ' ό

της κάμαρης βγαίνουν κι' άνασηκώ

νται ψηλά μαύρα σύννεφα.

Άνάμια τους εινε κάτι φούσκες, κόκ

κίνες, ποίανες, γαλάζιες.

Μεγαλώνουν και σπάνε. Τότε ό

Τότε όλα γίνονται κατάνυρα.

Σε λίγο ξαναρχίζουν τα ίδια. Τα σύννε

φορα, κανονικά, τόσο πολύ γρήγο

τα, έπειτα έρχονται κι' άλλα. Το τα

βάνι γεμίζει από σύννεφα

ραβιά που σφίγγουν το κεφάλι του

και πάν να το σπάσουν. Θά έλε

ρειά που σφίγγουν το κεφάλι του

και να φονάξη, να τα διώξ

Τ' άνασηκώση τα χεράκια του

και να φονάξη, να τα διώξ

Τ' άνασηκώση τα χεράκια του

και να φονάξη, να τα διώξ

Τ' άνασηκώση τα χεράκια του

και να φονάξη, να τα διώξ

Τ' άνασηκώση τα χεράκια του

και να φονάξη, να τα διώξ

Τ' άνασηκώση τα χεράκια του

και να φονάξη, να τα διώξ

Τ' άνασηκώση τα χεράκια του

και να φονάξη, να τα διώξ

Τ' άνασηκώση τα χεράκια του

και να φονάξη, να τα διώξ

Τ' άνασηκώση τα χεράκια του

και να φονάξη, να τα διώξ

Τ' άνασηκώση τα χεράκια του

και να φονάξη, να τα διώξ

Τ' άνασηκώση τα χεράκια του

και να φονάξη, να τα διώξ

Τ' άνασηκώση τα χεράκια του

και να φονάξη, να τα διώξ

τόσο όμορφα τ' άστέρια!...Τού φονάξουν, όμως, παιό ψηλά, Τοτό, παιό ψηλά ακόμα!

Ο Τοτός κατάλαβε. Χτυπά το πόδι δυνατά και όρμα παιό

πάνω στην οροφή, παιό ψηλά απ' τ' άστρα...

Τι όρατα που εινε τώρα, τι καλά! Νά, εκεί έ

πανε πάντα! Ο ορανός δεν εινε παιό γαλάζιος, ούτε γκριζός, ούτε

μαύρος. Άστρα δεν υπάρχουν πια. Παντού, απ' όλες τις γενιές,

κάτω, επάνω, δεξιά, αριστερά, εινε όλα ρόδινα, ρόδινα σαν τα παιό

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Α. ΑΙΧΤΕΝΜΠΕΡΖΕ

Η ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Χαρά Θεού έξω. Ο ήλιος λάμπει. Ο Ζάν λέει της γυναίκας του:

— Μιμή μου, δεν πρέπει με τέτοιο καιρό να μείνεις κλεισμένη μέσα στο σπίτι. Πριν πάω το απόγευμα στο γραφείο, θα περάσω από το βουλεβάρτο. Ορίστε, Έλα μαζί μου να κάνω μιά επίσκεψη στην κυρία Ριβιέρ. Θα σε συνοδεύσω κι εγώ στην πόρτα της!

— Αλήθεια; Τι χαρά! Ιφώνισα ενθουσιασμένη η Μιμή. Και σε δυο λεπτά της ώρας ήταν κι όλες έτοιμες.

Η Μιμή όταν βγαίνει έξω μαζί με τον άντρούλη της το Ζάν, αισθάνεται πάντα κάποια υπερηφάνεια και χαρά. Όταν βγαίνει μόνη της το κάνει, τη χαλάρωσει η μεγάλη κίνησις των δρόμων.

Επειτα είναι και μερικοί διαβάτες που η ματιά τους τη στενοχωρεί κι άλλοι που της μιλούν προκλητικά. Προχθές ακόμα ένας γέρος κύριος, ψιθύρισε στ' αυτιά της Μιμής κάτι λόγια που δεν τ' άκουσε καλά. Την ενόχλησαν, όμως τόσο, ώστε τώβαλε στα πόδια κι έτρεχε ούν τρελή.

Όταν είναι όμως μαζί με το Ζάν, δεν έχει φόβο να πάει όπου θέλει. Άκουμπιμένη τρυφερά στ' αγκύριο του, της δίνει την αγκαλιά της. Παιρνει ένα τέτοιο όρος έγωιστικής ατυχίας, που φαίνεται σαν να φωνάζει σε όλο τον κόσμο:

— Ξέρετε; Ο κύριος αυτός κι εγώ είμαστε ένα πρόσωπο.

Πολλές φορές κρεμείται δυνατότερα στο μπράτσο του για να βεβαιωθεί πως δεν είναι πλέον όνειρο η ετυχία της, όνειρο που σε λίγο θα ν' αβύσσει. Σοβαρώς, λοιπόν, είναι κυρία; Η Μιμή θα ξυπνήσει σήμερα - αύριο και θα ξαναγίνει όπως πριν ένα κοριτσάκι άσημαντο, που θα την φωνάζει ασταχρά η μαμά του: «Μιμή, μην ξεχνάς να μελετήσεις γεωγραφία!»

Την παραμένει νύχτα ακόμα η Μιμή είχε ένα παράξενο όνειρο. Είπε πως είχε κάνει την σκηνή της πίσω στην πλατφόρμα, έτοιμαζόταν να δώσει ένα έπαινο. Δεν ήξερε, μάλιστα, ένα μάθημα και την έβλεπαν όρθη σε μιά γωνιά, βουτηγμένη στο κλάμμα.

Τάχασε τόσο πολύ μ' αυτό το όνειρο, ώστε μόλις την άλλη μέρα το μεσημέρι βρήκε το θάρος να το πη του Ζάν. Ο άντρούλης της όμως, έβλεπε με την καρδιά του και την έχαιδε σαν να ταίνα αληθινά μικρό κοριτσάκι...

Τι γρήγορα όμως που έφτανε στο σπίτι των Ριβιέρ! Λυπάται πάντα άμα χωρίζεται από τον Ζάν. Όταν μέλισσα γίνεται ο χωρισμός στο δρόμο η λύπη της είναι πειδ μεγάλη, γιατί δεν μπορεί να πάρει μπροστά σ' όλο τον κόσμο το συνθηματικό τονωτικό της γλυκύ φιλίας! Όταν χωρίζονται το άγιστον στο σπίτι αγαλιόζονται, σπρίγγονται δυνατά, τόσο που να κόβεται η αναπνοή της, κι αυτό δίνει λίγο θάρος στη Μιμή. Ένώ στον κόσμο έξω αναγκάζονται να δώσουν απλόχερα τα χέρια τους σαν ξένοι, κι αυτό την παγώνει την καμένη τη μικρούλα.

Ο Ζάν ως τόσο εξακολουθεί βιαστικός το δρόμο του χωρίς να γυρίσει πίσω το κεφάλι. Η Μιμή τότε τον παρακολουθεί με τη ματιά της λίγη ώρα και χωρίς να θέλει αναστενάζει. Φαίνεται, όμως, πως θάταν δυνατός ο στεναγμός της, γιατί μιά μαγκιστική φωνή ακούγεται δίπλα της: — Μή χαλάρωσα, κυρία μου, και θα τον ξαναύρως γρήγορα.

Η Μιμή πετάγεται, ρίχνει μιά άγρια μετιά στο μαγκιό και κλώνεται μέσα στην πόρτα. Στρίβει τότε στα γόνατα μόλις έμεινε μόνη της, ευχαριστημένη κατ' βάθος γιατί την ετυχία της την ό κοίταζε.

Στάνει δυο φορές στην εξώπορτα του διαμερίσματος της Αδριανής Ριβιέρ. Της ανοίγει η καμαριέρα.

— Έδώ είναι η κυρία; Στην κάμαρή της βρίσκεται;

— Όχι η κυρία είναι στο σαλόνι.

Η καμαριέρα της ανοίγει την πόρτα και η Μιμή όρμα σαν θέλλα.

— Νά'στε, αγάπη μου, τί μαύτνε στο δρόμο τώρα κάτω...

Εξαφνικά, όμως σταματάει στασιμμένη. Η Αδριανή Ριβιέρ σηκώνεται. Κοντά της καθόταν στον καναπέ μιά νέα γυναίκα με μεγάλα πέπλα πένθιμα που σηκώνεται κι αυτή.

— Μιρόδλα μου Μιμή, να σου παρουσιάσω τη φίλη μου Μάρθα Ρενωντέλ. Σούχω μιλήσει πολλές φορές για την κυρία Μάρθα και...

Η Μιμή υποκλίνεται ψιθυρίζοντας λόγια ευγενικά. Η Μάρθα Ρενωντέλ την χαιρετά με όραία αίσθησι του κεφαλιού της, μ' όλην όμως την έπιμονή της κυρίας Ριβιέρ δεν ξανακάθεται.

Μένουν κι οι δυο σιωπηλοί, σφιχτά αγκαλιασμένοι...

καταλαβαίνει

— Είναι ώρα να φύγω, ψιθυρίζει. Με περιμένουν στο νοσοκομείο. Δεν μπορώ να λείπω, ξέρετε...

Η Αδριανή την συνοδεύει. Όταν εγγύρισε στο σαλόνι, η δυο φίλες μίλησαν για τη δυστυχισμένη κυρία Ρενωντέλ.

Πριν από όχτώ μήνες μόνο είχε χάσει τον άντρα της που δεν έπερδαβε να τον χωρήσει ένα χρόνο. Πριν από όχτώ μήνες της τον έφεραν, τον όρατο όλοχαφο Ρενωντέλ κατατασμένο από μιά πτώσι από το αλόγο του. Η Μάρθα Ρενωντέλ είναι τώρα εκκοιτημένη στον όπως και η Αδριανή, ενώ η Μιμή είναι δυο χρόνια μικρότερη.

Η δυο φιλενάδες, χωμένες στον καναπέ, χειροπιασμένες, μόνον λίγη ώρα σιωπής. Απ' το πέρας της κυρίας με τα μακρά μαύρα πέπλα έμεινε μιά σκιά, μελαγχολίας στον όμορφο εκείνο σαλόνι.

Φτωχούλα Μάρθα Ρενωντέλ! Με χαμηλή απ' τη συγκίνητη φωνή η Αδριανή διηγείται την ιστορία της. Πριν παντρευτεί ήταν ένα πετυχημένο κορίτσι όρεκτά ξεχωρισμένο.

Πολλοί άντρες σκανδαλίζονταν μαζί της. Όταν πήρε τον όμορφο όλοχαφο, πέσαν μιά ζωή χαρομήνη, τρελή... Κυνήγια, χοροί μετεωρισμένων, όπερτέτες σε σαλόνια, όπου έπαιζε κι αυτή πάντοτε όλο συμπρόετα...

Ο θάνατος του άντρός της έπεσαν επάνω της σαν κεραυνός. Σχεδόν δεν έβλεπε. Όσο που κατεβλήθη τόσο πολύ, ώστε οι γνωστοί της άνηχυσαν. Εύτυχως πριν από δυο μήνες κατευπιάστη με φιλανθρωπικό έργο στα νοσηρεία και άφησε πια βρήκε πάλι κάποιο ενδιαφέρον στη ζωή.

Σεπτική η Μιμή όρθηκε τη φίλη της:

— Άες να γίνω καλά, η καμένη; Η Αδριανή κουνάει το κεφάλι της. Δεν είναι καθ' αυτό όλο χαρά η Μάρθα Ρενωντέλ. Πιθανότατα δεν θα πεθάνει. Μόνο που δε θα ξαναγίνει πια η παλιά η Μάρθα... Μαζί με τον άγαπημένο της άντρούλη έδωσαν κι αυτή από αυτήν που δεν θα ξαναγεννηθεί ποτέ.

Όταν έφυγε η Μιμή απ' το σπίτι της φίλης της θάμνηνε τα φάνια που ήθελε να κάνει. Δεν βρήκε όμως το θάρος να τρέξει στο μαγαζί. Κατά συμπτώσει εκείνη την ώρα σκεπάζοντο ο ήλιος από σύννεφα. Της ήρθε κάποιο όριος και γύρισε γρήγορα στο σπίτι της.

Κι εκεί, όμως, όταν είχε όρεξη να κάνει τίποτε. Το πένθιμο φάντασμα βρίσκεται μπροστά της πάντα. Σαπλωμένη στον καναπέ τώρα βυθίζεται σε μελαγχολικούς συλλογισμούς, γεμίζει πόνο η ψυχή της. Δε συμπονεύ, όμως, τη Μάρθα Ρενωντέλ αλλά μιά Μιμή έμοια με τη Μάρθα ντυμένη όπως εκείνη με μακρύ μαύρο πέπλο...

Α, αν έκανε το Ζάν, που πέραν ακόμη δεν τον ήξερε, δε θα βαστούσε χωρίς άλλο στη ζωή! Όλες τις τρυφερότητες, μ' όλες τις φίλες που θα της έδειχναν ό κόσμος δεν θα κατόρθωνε να ξεπληρώσει, να δώσει για πρώτη σήμερα φορά τόσο βαθύ φανή, να δώσει το αλ-θιμα σ' όλο που τρέφει τον άνδρα της, αλ-θιμα που την ένομιε σ' αλ-θιμα... Δεν είναι πια η παλιά κομψότητα, αλλά μιά καινούργια ύπαρξη προσκολλημένη στη ζωή ενός άλλου προσώπου που το άγαπά με την καρδιά της.

Το βράδυ που γύρισε ο Ζάν είχε στην αγκαλιά του με άσυνήθιστη νευρική όρμη.

— Μ' αγαπάς, Ζάν; Πες μου πως μ' αγαπάς!

Γεμάτος έκπληξη αυτός την έρωτα:

— Μά τι έπαθες, χρυσή μου;

— Έγινε το κεφάλι της στον όμο του, του περιέγραψε με μολόγια την πένθιμη συνάντησι στη φίλη της Αδριανής και όταν έτελειωσε, τού έπεσε παρακαλεστικά:

— Άπόψε μη φύγεις, να έξω, από κοντά μου!

Την πέρνει τρυφερά στην αγκαλιά του. Μένουν κι οι δυο σιωπηλοί σφιχτά αγκαλιασμένοι. Η πένθιμη όπτασις της Μάρθας τους κάνει ν' αγαπιούνται τρυφερότερα. Δεν αισθάνονται, όμως, πως κάνουν καμιά ίεροσυλία. Όλοι εκείνοι που άγνοησαν έφεσαν την άφάνταστη γλύκα που δίνει στα φίλια ή ζωικά ελίκια του θανάτου...

Α. Αιχτενμπέρζε

ΑΓΟΡΑΖΟΝΤΑΙ εις καλήν τιμήν παλαιά, μεταχειρισμένα βιβλία διαφόρων ύλης και έλλοκληροι βιβλιοθηκαί. Έπίσης ζητούνται σάματα ή τέχνη φιλελογ. γαλλ. περιόδων και βιβλία. Είσεποιήσατε ή γράψατε στα γραφεία μας, Λέκκα 7.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗ ΤΩΝ ΛΟΓΙΩΝ ΜΑΣ

ΤΑ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΑΠΟΜΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΠΑΥΛΟΥ ΠΙΡΒΑΝΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Στο μεταξύ ο Μπραντέξ εξακολουθεί να μιλή Γαλλικά με τους περισσότερους Γερμανικά με τον κ. Κουκούλα και Δανικά με την άννη του.

Τι καταπονοία, αλήθεια, κι αυτή η πολυγλωσσία! προσθέτει. Έρείς που άνηχουμε σε μικρά έθνη, είμεθα όποχρωμένοι να μαθαίνουμε ένα σωρό γλώσσες. Μακαρίζω τους Άγγλους, που μαθαίνουν μιά γλώσσα μόνο, τη δική τους. Ξέρετε τί σημασία έχει αυτό; Έμεις έχουμε πως λέγεται το σπίτι σε είκοσι γλώσσες και δεν είμαστε σε θέση να χτίσουμε και να διασκεύασουμε ένα σπίτι της προκοπής. Ο Άγγλος ξέρει πως λέγεται το σπίτι μόνο σε μιά γλώσσα. Ξέρει όμως να χτίσει και να διασκεύαζε τα καλύτερα σπίτια του κόσμου. Αυτή είναι η διαφορά.

Και διηγείται σχετικά μιά χαριτωμένη ανάμνησή του:

— Κάποτε στην Άγγλία μου είχαν γυμνά μερικοί λόρδοι. Κάναμε δεν ήξερε λέξη, έξω από τα Άγγλικά τους. Έξαφνα με πληροφορούσαν, ότι, σε λίγο, θα φάσιν κάποιο φίλο τον, με τον όποιο θα μπορούσα να μιλήσω και Γερμανικά. Αυτό το θεωρούσαν σπουδαίο γεγονός. Έπι τέλους έφθασε ο γερμανομαθής λόρδος. «Βί γκετ, μίστερ Μπραντέξ;» μου λέει. «Ιχ τάγκε.» τού άπαντά. Οι άλλοι μας εκύτταζαν με θαυμασμό. Άλλά κατείς δεν εννοούσε τίποτε. «Έπι τέλους, κύριοι» τούς λέω «δεν νομίζετε, ότι μπορούμε να εξακολουθήσουμε τα Άγγλικά μας; Και τα Γερμανικά σταμάτησαν έως εκεί.

Και ο Μπραντέξ συνοφύζει την αντίπαθείά του κατά της πολυγλωσσίας μ' ένα επίγραμμα:

— Τι τα θέλετε, κύριοι; Είναι προτιμώτερο να διδάσκαται κανείς πράγματι παρά λόγια.

Το άλλο πρωί επρόκειτο να γίνη στην άννη του Πανεπιστημίου η τελετή της άνακρίσεως του εις επίτιμον διδάκτορα.

Τι είδος τελετή είναι αυτό; Γατάς τον κ. Σάιπη. Μπορείτε να με πληροφορήσετε;

— Όρα α τελευταία όπρωθήποτε.. τού άπαντά ο κ. Σάιπη, που δεν ξέρει καλά-κόλα τη στενική έθιμοτυπία.

Γιατί έξαφνα και μου λέει:

— Τι άδύος που είναι αυτός ο νέος!

Και εξακολουθεί:

— Μου είπαν, ότι θα έκφωνηθούν τρεις λόγιοι και ο δικός μου τέσσερες.

Παίρνει μιά βαθιά αναπνοή, σαν άναστεναγμο.

— Μου είπαν ακόμα εξακολουθεί—ότι ένας Έλλην, που μιλά έπίσημα, είναι άδύνατον να μιλήσει λιγότερο από μιά ώρα.

Φανταζόμαι λοιπόν, ότι τη στιγμή, που θα έλθη η σειρά μου, οι άκουστές μου θ' άρχισουν να ορχαλίζουν.

Το πιθανότερο είναι—τού λέω—ότι θα ξυπνήσουν τη στιγμή, που θ' άρχισετε να μιλάτε έόσεις.

Εύτυχως τα πράγματα δεν έγιναν όπως είχε φοβηθή ο διδάσκαλς και κανείς δεν έκοιμήθη, κανείς δεν έξυπνησε. Η έπίσημη τελετή τελείωσε άνδελνικώτατα, σε είκοσιπέντε λεπτά της ώρας.

Γίνεται κατόπιν λόγος για την άναχώρησή του.

— Δεν έχω παρά τρεις ημέρες ακόμα να μείνω στας Αθήνας. Και μου χρειάζεται μιά, τουλάχιστον, για να έτοιμάσω τις άποψεις μου. Εύτυχως έμπερδεψα με μιά άλλη σοβαρή ύπόθεση.

Οι Άρχες έπίσημοι, ότι δεν είμαι κατάσκοπος.

— Κατάσκοπος;

— Αί, φίλοι μου! Άλλοτε ταξιδεύαμε άπλωότερα. Τώρα ένας άνθρωπος, που ταξιδεύει, είναι όποχρωμένος ν' άποδεικνύη διαρκώς, ότι δεν είναι κατάσκοπος.

Τα ίδια παθαίνω παντού. Με κυττάζουν με όποια βλέμματα. Στά Έλβετικά σύνορα, οι άνθρωποι, που μου ζητούν τά χαρτιά μου, είναι βέβαιοι, ότι προσπαθώ ν' άνακαλύψω τά κανόνια, που είναι κρυμμένα στας Άλπες.

Και φαντάζεσθε τί έπερφάνεια είναι αυτή για μένα, που όλη μου τη ζωή την περάσα με κανόνια. Έδώ εύτυχώς οι Άρχες είχαν πληροφορηθή έγκαιρα, ότι δεν άνακατεύομαι με κανόνια. Έξήγησαν όμως από την άννη μου, που πήγε να βγάλει τα διαβατήρια μας, το μικρό όνομα του πατέρα μου. Τι σχέση μπορεί να έχη σάς παρακαλώ, το μικρό όνομα του πατέρα μου, με τα καταχθόνια σχέδια μου;

— Τυπικότατος, μάτε.

— Το ένωθ. Δυστυχώς η συγγενής μου δεν έτυχε να γνωρίξη το όνομα του πατέρα μου. Και όμως χωρίς το όνομα δεν μπορούσε να γίνη τίποτε.

— Και τί άπέγινε;

— Άπλόστα, η άνεμια μου έδωσε το πρώτο όνομα, που θυμήθηκε.

μήθηκε—δεν είπαμε, όί πρόκειται περί τύπου;—ό υπάλληλος έμεινε ενθουσιασμένος και το διαβατήριο έξεδόθη. Δεν ύποθέτω, ότι το πράγμα θα έχη συνέπειες. Πώς θέλετε να γίνη ποτέ γνωστό στην Ελλάδα το πραγματικό μικρό όνομα του πατέρα του Μπραντέξ;

Και η ιδέα αυτή τον διασκεδάζει έξαιρετικά.

Μεταξύ των διαφόρων πιάτων, ο Μπραντέξ άποινεί τις τιμές της κριτικής του στα φρεσκοτάτα μπαρμπούνια. Άπορεί πως είναι δυνατόν ο άνθρωπος να φάη ένα όλόκληρο. Έπειτα ασβήρειται δυο φορές άπό ένα θαυμάσιο άρνάκι της σουβλας, συνοδευμένο—για να υπάρχη και το έθνικό χρώμα—άπό κοκορέται. Και πληροφορείται, ότι οι Όμηριοι ήρωες δεν είχαν διαορητική μαγειρική από τους άρματολούς και κλέφτες της νέας Ελλάδος. Συγκρατεί αυτή την πληροφορία και κλέφτες της νέας Ελλάδος. Συγκρατεί αυτή την πληροφορία και, όταν φθάνουν τα πορτοκάλια, που τά λατρεύει, άναστενάζει για λογαριασμό των Όμηριών ήρώων.

— Και να σκέπτεται κανείς—έξγει τον άναστεναγμό του—ότι οι πρόγονοί σας δεν είχαν γευθή τον θαυμάσιον αυτόν καρπό.

Τα πορτοκάλια ήταν πράγματι, άγνωστα στην άρχαία Ελλάδα. Για τον Ροντέν ο Μπραντέξ μιλεί με πραγματικό ενθουσιασμό.

Τόν γοητεύει κυρίως ο Μπαλζάν του, το έμυχο έκαστο μπλόκ του μαριμάρου, όπου ο γλύπτης έκλεισε την γιγάντια ψυχή του μεγάλου μυθιστοριογράφου.

— Και όμως—παράτηρεί—είναι το έργο του, που άμφισβητήθηκε περισσότερο από όλα τα άλλα.

Μας διηγείται, ότερο, τη φίλιά του με τον μεγάλο γλύπτη.

— Δεν πέρασα ποτέ από το Παρίσι, χω ις να τον έπισκεφθώ. Άλλά τί άνεξήγητη αυτή η άδυναμία μερικών μεγάλων καλλιτεχνών να μπλέκονται με άνάδες γυναίκες! Κάποτε, που πήγα να τον έπισκεφθώ στο άταλιέ του, είχε έρθει να τον ζητήσει ο πρόεδρος της Άγγλιας. Μου ζήτησε συγγνώμη να μ' άψω λίγα λεπτά και με παρέόλεσε να κρατήσω συνοτροφία, στο μεταξύ, σε μιά κυρία, που βρισόταν εκεί. Ήταν ένα φορτικό πλάσμα την πήρα άρχικώς για κάποια ύπερτέρα, ντυμένη με τα κυριακάτικα της. Πολύχρωμα κουρέλια κρέμονταν από πάνω της. Ήταν η έρωμένη του Ροντέν και, προφανώς, έδεν να σαγηνεύη τον μεγάλο της άνδρα, με τα κουρέλια της αυτά. Καθώς την κυττάξα με άηδία, μου λέει: «Είμαι η δούκισσα Ντάς.» «Αί ελάθε δούκισσα;»

— Μάλιστα, κύριε. Έπρόφερε τά γαλλικά με άμ'ρικάνικη προφορά. Άμπερι κανίδα βέβαια, της λέω—«Άμερικανίδα» μου άπαντά και η θεία Πρόνοια για τον μεγάλο σας φίλο. Τόν προστάτευε τον καμμένο και τον φυλάγω απ' όλους τους κινδύνους. Όπως είναι μεγάλος, έξοτε, τον φθονούν και μπορεί να τον δολοφονήσουν καμιά μέρα...» Όμολογώ, πως δεν είχα φαντασθή ποτέ μου, ότι ένας άνθρωπος μπορεί να δολοφονηθή επειδή είναι μεγάλος γλύπτης.

Και εξακολουθεί ο Μπραντέξ να διηγείται τη συνάντησή του με τη φοιτή δούκισσα.

— Μεταξύ άλλων, μου είπε, ότι ο καμμένος ο Ροντέν είναι πολύ έξασθενήμένος, ότι δεν γονεύει παρά ένα αύγό την ημέρα, και ότι, για χατήρι του, προμηθεύτηκε μερικές κόττες για να έχη καθεμιάνός το αύγό της ώρας, για το γεύμα του μεγάλου της άνθρώπου. Ύστερ' από λίγα χρόνια, που ξαναγύρισα στο Παρίσι, ο Ροντέν, μόλις πληροφορήθηκε το φτάσιμό μου, μου έγραψε να πάω να προνομιάζω μαζί του. Θυμήθηκα το αύγό της φοιτή δούκισσας και του έγραψα, ότι θα προνομιάζω πρώτα, στο σπίτι μου και κατόπιν, θα πάω να πάρωμε το αύγό μου.

Και έτοιμα. Όταν πήγα σπίτι της, παρατήρησα, έπαρίστως, ότι η άπαίσια εκείνη γυναίκα δεν ήκανε εκεί. «Αί, Ροντέν! τού είπα. Τι έβγα η δούκισσα; Δεν τη βλέπω έδώ.» Έκανε ένα κίνημα απολυτοφώσεως. «Πάει στο άσπλο! μου άποκρίθηκε. Την έδιωξα. Μου είχε γίνει ταμπού. Άλλά τί είναι αυτό που μου έγραψες; Για ποιά αύγα μου μιλάς; Τού διηγώ την ιστορία του αύγου της δούκισσας. Την άχρεια! έφώναξε. Ήθελε και καλά να με πείσει, ότι δεν μπορώ να χονέψω περισσότερο από ένα αύγό την ημέρα. Και μου τό παρουσίαζε καθήμενός, για να μου δείξη τη λατρεία της, το ενδιαφέρον της, να με καθυποτάξη ή παλιό γυναίκα.

(Ακολουθεί)

Και το υπόλοιπο...

Και το υπόλοιπο...

Και το υπόλοιπο...

Και το υπόλοιπο...

Και το υπόλοιπο...

Και το υπόλοιπο...

Και το υπόλοιπο...

Και το υπόλοιπο...

Και το υπόλοιπο...

Και το υπόλοιπο...

Και το υπόλοιπο...

Και το υπόλοιπο...

Και το υπόλοιπο...

Και το υπόλοιπο...

Και το υπόλοιπο...

Και το υπόλοιπο...

Και το υπόλοιπο...

Και το υπόλοιπο...

Και το υπόλοιπο...

Και το υπόλοιπο...

Και το υπόλοιπο...

Και το υπόλοιπο...

Και το υπόλοιπο...

Και το υπόλοιπο...

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΩΡΙΣ ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ

ΑΥΘΥΠΟΒΟΛΗ

Ευχαριστούμαι πολύ με τη συντροφιά των γιατρών. Πρώτα, πρώτα γιατί εξασφαλίζω έτσι καλλίτερα την υγεία μου κι' έπειτα γιατί μ' αρέσουν ή συνομιλίες τους.

Είπε ανάγκη να σ' πω, ότι έχω εμπιστευθεί κάθε μέρος του σώματός μου σ' έναν ειδικό!

Ο λάρυγγας μου βρίσκεται στα χέρια του δόκτορος Κυράς. Την καρδιά μου την εξετάζει μία φορά το μήνα το καλλίτερο αυτό του Πανεπιστημίου των Παρισίων και ο μεγάλος στομαχολόγος Πεντι-γιάκ μου κάνει πλύσι του στομάχου κάθε τριμηνία.

Εκτός από τους τρεις αυτούς τακτικούς γιατρούς μου έχω φίλους καμιά δωδεκαριά άλλους, νευρολόγους, οφθαλμολόγους, ραδιολόγους, ομοιοπαθητικούς, όπου τους προσκαλώ συχνά σε τραπέζια.

Μιά βραδυά είχα στο τραπέζι μου δυό φημισμένους ψυχιάτρους: τον δόκτορα Κάν - Ντυπόν, του οποίου ή εργασίες στην Σαλπετρίερ αναστάτων τον κόσμο των νευροπαθών και τον δόκτορα Μα-νιέλ, αρχίατρο του αούλου του Βεζινέ, του οποίου ή περίφημη θεραπεία που γίνεται στην άκρη των μυλλιών της κεφαλής έπρω-κάλεσε τόσο μεγάλη επιστημονική συζήτηση.

Ήμασταν στο ψάρι ακόμα όταν άρχισε να γίνεται συζήτηση, περί τρέλλας.

— Άγαπητέ μου μ' έρω, είπα στον δόκτορα Κάν-Ντυπόν θα ή-μασταν κατενθουσιασμένοι, σ'ας βεβαιώνω, αν έμαθαίναμε ποιάν από τις θεραπείες σας θεωρείτε ως πιο πρωτότυπη;

— Τη θεραπεία της χορομανίας, απάντησε ο δόκτωρ Κάν-Ντυ-πόν, ενώ άκουμπουσε το κόκκιλο ενός μαρμπαρινού στην άκρη του πιάτου του.

— Και ποιά εινε αυτή ή θεραπεία, αγαπητέ μου μάιτο;

— Ω, εινε πολυ απλή. Η αιώνια ιστορία του αύγου του Κολόμβου... Για να έμποδίσω τον άσθε-νή μου να χοροπηδά διαρκώς.

— Τόν σκοτώνετε απλούστατα, ειπε κάποιος.

Με μία ματιά μου έκαραννοβόλησα τον άσθεν ο-υθάδη και επανέλαβα:

— Ελέγχετε, λοιπόν, αγαπητέ μου καθηγητά, ότι διά να έμποδίσετε τον άσθενή σας να χοροπηδή διαρκώς...

— Γεμίζω τις τσέπες του με μολυβένιες σφαί-ρες. Το βάρος των καθιστά δυσκίνητο κι' έτσι παύει να χοροπηδήματά του.

— Υπέροχο!... Θαυμάσιο!... Μ' γαλουσέει!... Απίστευτο! Εμφυθισμένοι όλοι ενώ ο δόκτωρ Κάν-Ντυπόν έρροφούσε μετροφορονέστατα το Μπο-ντό του.

Ο δόκτωρ Μαριβέλ ο οποίος καθότανε δεξιά σ' ή γυναίκα μου δεν ελχαν άνοιξει ακόμη το στόμα του.

Όταν έτελειόσαν, όμως ο συνάδελφός του, έγχιους πρὸς το μέρος του και του ειπε:

— Δεν επιχειρήσατε ποτέ σας αγαπητέ συνάδε-λφε, να θεραπεύσετε τους άσθενείς σας με τόν ύ-πνωτισμό;

— Να σ'ας πω την αλήθειαν, δεν έχω τόσο με-γάλη εμπιστοσύνη σ' αυτή τη μέθοδο, για το λόγο ότι κάθε φορά που έπροσπάθησα να άποκοιμήσω έ-ναν άρρωστο μου άποκοιμήθηκα στο τέλος έγω ο ίδιος απ' την κόουρασι.

Εγύρισα τότε πρὸς τον δόκτορα Μαριβέλ, και τόν Ικέτευσα:

— Μάιτο, έλάτε! Κάμετέ μας τη χάρι να μ'ας διηγηθήτε μιὰ από τις θεωατείες σας!

— Σ'ας βεβαιώνω ότι είχα θεραπείες πολυ συνταρακτικές. Μιά, μάλιστα που έγινε διά της αυθυποβολής με κρατεί ακόμη σε συ-κίνησι...

— Ελάτε! Ελάτε! Σ'ας άκούμε μ' άνοιχτό το στόμα!

— Έδω και τέσσερα χρόνια ήλθε να με συμβουλευθεί ένας νέος. Ήταν άδυνάτον κρῶσεως και στηθικός.

— Τόν καίμενον!

— Άφου τόν άκορόσθηκα καλά, τόν έρώτησα αν του ήτο δυ-νατόν να κάμη κάθε μέρα ήλιοθεραπείαν...

— Άλλοίμονο, όχι, μου άπάντησε πὸς θέλετε να μπορώ να κάμη ήλιοθεραπεία, άφου είμαι υπάλληλος της «Παρισινής Τραπεζής» στο τμήμα των ιδιωτικών χρηματοοικονομικών και βρίσκομαι όλη μέρα κλεισμένος στα ύπόγεια.

— Κρί όμως αυτό εινε το μόνον μέσον για να σωθίτε τοῦ είπα.

Μου άπάντησε ότι πρώτα-πρώτα οι προϊστάμενοί του δεν θα του έδιναν ποτέ έξη μηνών άδεια και ότι ακόμα τα οικονομικά του μέ-σα δεν τόν επέτρεπαν να πάη στην Κιανή Άκτι που βρίσκεται ο ήλιος, γιατί το ταξίδι και ή διαμονή εκεί έστοιχίζαν πολυ.

— Εμεινα λίγο σκεπτικός κι' έπειτα έσυλλογίσθηκα, ότι μόνο ή υποβολή μπορούσε να σταματήσει την πρόοδο του κακοῦ.

— Οι τοίχοι του σπιτιού σας, το ρώτησα, εινε σκεπασμένοι με ταπεταρία;

— Μάλιστα,

— Να πάτε άμέσως στο σπίτι σας και να ξεκολλήσετε τα χαρ-

τιά της ταπεταρίας που σκεπάζουν τον τοίχο που βρίσκεται άπέναντι στο παράθυρό σας.

Μ' έκύτταξε σαστισμένος. Έγώ τότε έξηκολούθησα.

— Στόν τοίχο αυτό θα βάλετε να ζωγραφίσουν φοινίκας της έρήμου και ένα όρατο χρυσό ήλιο...

— Μά γιατί όλα αυτά; με ρώτησε.

— Μη ζητείτε να έννοήσετε... Υπακούστε με μόνον τυφλά αν θέλετε να σωθήτε!

— Υστερ' από όχτω μέρες μ' έπροσκάλεσε να τόν έπισκεφθώ στο σπίτι του, άφου μου π'ήγγειλεν πὸς όλα ήσαν έτοιμα όπως είχα διατάξει.

Όταν βρέθηκα στην κάμαρή του έβεβαιώθηκα ότι με είχε προ-γματικώς ύπακούσει. Ένας όρατος κίτρινος ήλιος άπλωνε τις ά-κτίνες του επάνω από μιὰ σειρά φοινίκων. Το περιβάλλον που έ-χρησιζόμουν ήταν έτοιμο... Έπήρα τότε την άφορα να εφαρμόσω την ύπνωτιστική θεραπεία...

Έβαλα τόν άσθενή μου να καθήση σ'ένα φωταίγ άπέναντι στο ζωγραφισμένο τοίχο και τόν έκοίμισα. Όταν έπί τέλους ύπνωσι-σθηκε καλά του είπα:

— Βρίσκατε στο 'Αλγέρι... Νά, εκεί εινε ή θαλάσσοι... Τί εί-μορφα που λάμπει ο ήλιος!... Σ'ας άρσεί ο παραλιακός δρόμος που γίνεται ο περπάτος;... Κυντάτε αυτούς τους άράπηδες με τα μπουργκιά!... Αναπνέετε τώρα καλά!... Αναπνέετε μ' όλη τη δύναμη των πνευμάτων σας τόν καθαρό άέρα που θα σ'ας δώση την υγεία σας!

Ο άσθενης μου πραγματικώς άνέπνεε βαθειά. Υστερ' από μιαν ώρα τόν έξυπνησα.

Η θεραπεία αυτή διά της υποβολής έπροχώρησε κανονικά και σε λίγες μέρες διέκρινα τα πρώτα συμπτώματα της καλλιτερέσεως.

Ο άσθενης μου, άλλως ε, ή ο θαυμάσιος σ'εί δεν ήταν πια άνάγκη να τον κοιμίζω έγω. Κάθε πρὸς την ώριμήν έμα πρὸν φύγη για το γραφεύ του, κυττάζοντας επίμονα τόν ήλιο του ύπνουτιζοῦ μου Μαριόκου.

Το πρὸς έξαφνα τη: έννάτη; ήμερς μ' έφώνη-σαν στο τηλέφωνο. Η θυρωρός του σπιτιού του πε-λάτη μου μ' έκαλούσαν επειγόντως να τόν έπι-σκεφθώ.

Γεμάτος έκπληξι έπήγα στο σπίτι του στηθικός μου. Στην πόρτα είρρηκα μιὰ καλή γυναίκα που μου ειπε ζετρελλήματα:

— Α, γιατρέ... τί καταστροφή!... Ο κύριος πάει πολυ γερότερος... Δεν κοινείται πια απ' τη θέσι του... Φοβάμαι μὴν την έπαθε για καλά!

Δεν έστάθηκα ν' άκούσω περισσοτερο. Άφρηκα τη θυρωρό να μουρμουρίζει κι' έτρεξα στο δωμάτιο του άρρωστου μου. Τον βρήκα περμένο κατά γης έμπρὸς στο φωτέιγ... Ο δυστυχής είχε πεθάνει απο-ήλιασι.

Μωρίς Ντεκομπρά

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

ΕΝΑ ΔΥΣΚΟΛΟ ΔΙΑΖΥΓΙΟ

Υστερ' από έγγαμη ζωί δέκα έτών ο Μοίς Βίς και ή γυναίκα του θέλουν να χωρίσουν.

Πηγαίνουν και βρίσκουν το Ραββίνο και του διατυπώνουν την έπιθυμία τους.

— Έχετε παιδιά; τούς έρωτά αυτό.

Ναί, Έχουμε τρία. Κι' αυτό ίσα-ίσα με στενοχωρεί, γιατί κι' έγω θέλω να κρατήσω δυό απ' τα παιδιά κι' ή γυναίκα μου το ίδιο.

Ο Ραββίνος σκέφθηκε μιὰ στιγμή και τούς ειπε:

— Θέλετε ν' άκούσετε τη συμβουλή μου; Το σωστό, βεβαιώ, εινε να πάρετε δυό παιδιά ο καθένας σας. Πρὸν λοιπόν χωρίσετε, γυρίστε ήσυχα-ήσυχα στο σπίτι σας, ζήσετε μερικους μήνες σαν άνθρωποι ως πὸν να σ'ας εύλογήση ο θεός ν' άποκτήσετε και τα-ρατο παιδι. Τότε πια δέν θα ύπάρχη κανένα έμπόδιο για τα χωρισμό σας.

Ο Μοίς και ή γυναίκα του γυρίζουν στο σπίτι τους εύχα-ριστημένοι.

Υστερ' από ένα χρόνο ο Ραββίνος, συναντά το Μοίς στο δρόμο και τόν ρωτάει:

— Λοιπόν, τί άποφασίσατε για τόν χωρισμό σας;

— Τώρα δά εινε πὸν δέν μπορούμε να χωρίσουμε! λέει ο Μοίς.

— Γιατί;

— Γιατί ή γυναίκα μου έκανε δίδυμα και πρέπει ν' άρχίσουμε πάλι τα ίδια, άφου δέν γίνεται κι' αυτή τη φορά μοιραία!

Ένας όρατος ήλιος άπλωνε τις άκτίνες του

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ J. MARNI

ΤΟ ΠΙΟΣ ΑΝΑΠΑΥΣΕΩΣ

Μία ώρα άνοιξιακή μέρα, έντεκα ή ώρα το πρωί. Ο Πέτρος κι' ή γυναίκα του ή Μάρθα βγαίνουν από το σπίτι τους της όδοι Μπερρι. Η Μάρθα άνεβαίνει στο άμάξι που έχει σταματήσει μπρὸς στην πόρτα κι' ο Πέτρος, πρὸν άνεβή κι' αυτός, λέει μερικά λόγια σιγά σιγά άμαξά.

ΑΜΑΞΑΣ. Κατάλαβα! (ρίχνει μιὰ ματιά συμπόνια στη Μάρθα, σκάνει το καμινάκι του και τ' άμάξι ξεκινάει).

ΜΑΡΘΑ.—Τι όρατος καιρός που εινε σήμερα. Ένα δυνατό άρω-μα έρχεται από το δρόμο. Πες μου, Πέτρο, γιατί δέν ήπιαres ένα άνοιχτό άμάξι;

ΠΕΤΡΟΣ.—Δέν βοήκωμε.

ΜΑΡΘΑ.—Μά δέν έπρεπε νάμαστε με τέτοιον καιρό μέσα σε κλειστό άμάξι. Άνοιξε τα τζάμια για ν' άναπνέσω ελεύθερα!

(Ο Πέτρος άνοίγει τα δυό τζάμια).

ΜΑΡΘΑ. (σκίβοντας στο παράθυρο).—Α! α! Τι δροσερός άέ-ρας! Τι όραία που θάναί τώρα στην έσοχή!...

ΠΕΤΡΟΣ.—Βέβαια. Είμαι πολυ ευχαριστημένος που θα μείνης κάμπες μ'εως σιου Μιχαήλ. Εινε ένας από τους καλύτερους γιατρούς ο Μιχαήλ και δά σε περιποιηθή έπως πρέπει.

ΜΑΡΘΑ.—Δέν έχω άνάγκη από γιατρό και περιποίηση. Δέν είμα άρρωστος. Έσφο έγω τί σου λέω. Έω άνάγκη μόνο ν' άνα-παυθώ λίγο στην έσοχή κάτω από τα δένδρα. Άν ο φίλος σου Μι-χαήλ έχη σκοπό να με πεθί-η με τα φάρμακά του, σε κροειδοποιώ ότι θα φύγω από κει την ίδια ώρα. Έγώ θέλω έσοχή, λουλούδια, φύλλα, πρασινάδα. Αυτό εινε όλο!

ΠΕΤΡΟΣ.—Ε, λοιπόν όλα αυτά θά τά-χης σιου Μιχαήλ. Η βίλλα του εινε μαγευ-τική. Θα ρήξ' εκεί περα οτι θέλεις. Άπέ-ραντα λειβάδια, ένα δροσερό ποταμάκι και θαυμάσια δάση!

Θά ίδης άλλως τε μόνη σου!

ΜΑΡΘΑ.—Δέν τ' αγαπώ δά δάση, μου φαίνεται πὸς πιάναί ή άναπνοή μου μέσα σ' αυτά. Τρελλάινονται για τόν κάμπο, τόν άέλιωστο κάμπο τόν καταπράσινο με τόν διαγυγνόν όρίζοντα!...

ΠΕΤΡΟΣ.—Το σπίτι τοῦ Πέτρου εινε χειμῆνο σ' ένα ψήλωμα...

ΜΑΡΘΑ.—Τόσο καλότερο! Την αυγή θ' άνοιγω τα παράθυρά μου και θά κυττάζω τόν ήλιο που θ' ανατέλλη. Πρόσεξες ποτέ το ήλιο πὸςον άργά ανατέλλει;

Όταν άνοι-γ'αν ένα μεγάλο λουλούδι ματωμένο θά του λέω: «Ήλιε μου χρυσέ, έξακολούθησε το δρόμο σου, άνέβα, άνέβα ψηλά, έγώ θά κοιμηθώ!»

Θά κλείνω τα παραθυρόφυλλα, θά έξαπλωθω στο κρεβάτι και θά κοι-μῆμαι...θα κοιμάμαι γελαστή, θα κοιμάμαι τόσο ευτυχισμένη ενώ ο ήλιος θ' άνεβαίνει ψηλά!

ΠΕΤΡΟΣ.—Είσαι λοιπόν τόσο κουρασμέ-νη, φτωχή μου άγάπη;

ΜΑΡΘΑ.—Είμαι πάρα πολυ κουρασμένη, ειναι, δέν θα φοβηθής να σου πω τί είμαι;

ΠΕΤΡΟΣ.—Όχι!

ΜΑΡΘΑ.—Άκουσε, Πέτρο! Είμαι κάτι χειρότερο από κουρασμένη! Είμαι...μὴ φοβηθής! Είμαι νεκρή!

ΠΕΤΡΟΣ. (με φωνή ραγιαμένη). Φτωχή μου Μάρθα, αγαπητή μου γυναίκα!

ΜΑΡΘΑ.—Είμαι νεκρή έδω κι' ένα χρόνο. Με τη μεγάλη μου θέληση κατορθώνω να φαίνομαι ζωντανή...Εινε περιέργο, δέν εινε έτσι! Δέν παραξενεύσασαι έσθ μ' αυτό που σου λέω;

ΠΕΤΡΟΣ.—Όχι, το ήξερα!

ΜΑΡΘΑ.—Και έξερεις ακόμα από ποιά στιγμή έπαυα να ζω;

ΠΕΤΡΟΣ.—Μὴ μιλάς για κείνη τη στιγμή...αυτό θά σου κάμη κακό.

ΜΑΡΘΑ.—Απατάσαι, φίλε μου, δέ θά μου κάνει κανένα κακό. Έπαυα λοιπόν να ζω από τις 20 Δεκεμβρίου, από τη βραδυά ά-κριβώς που έφυγες ο 'Ιούλιος. Είσαι άντρας μου κι' όμως να πού σου το λέω χωρίς φόβο. Άπ' τη βραδυά πούφυγε ο 'Ιούλιος έπα-υα να ζω. Γιατί τόν ελάτρευα κι' άς ήμουν γυναίκα σου. Φτωχή μου Πέτρο, συγχώρησέ με!...

ΠΕΤΡΟΣ.—Σώπα! Σώπα, σε παρακαλώ. Μὴ με κάνης να ύ-ποπρέω. Μὴ μιλάς για το σφάλμα σου. Λυπήσου με!...

ΜΑΡΘΑ.—Γύρισα στο σπίτι και κάθισα στο τραπέζι με σένα και τα παιδιά. Θυμάσαι; Δέ σου μιλούσα ούτε έρωγα...Φαίνεται, πὸς τα μάτια μου ήσαν άλλόκοτα, γιατί με κυττάζατε όλοι σας με φρίκη. Μά τί έξεις; Κλαίς;

ΠΕΤΡΟΣ.—Όχι.

ΜΑΡΘΑ.—Δέν πρέπει να κλαίς. Δέν πρέπει ποτέ σου να κλαίς. Τα δάκρυα στενοχωρούν τους άλλους! Το παρατήρησα και μόνη μου αυτό. Πρὸν πεθάνω, έκλαιγα κι' έγω πολυ, έκλαιγα πικρά, όταν έβλεπα πὸς ο 'Ιούλιος που τόν ελάτρευα μουλεγε ψέματα, μ' απα-

Άπ' τη βραδυά πούφυγε ο 'Ιούλιος.

τούσε...Μουκανε κακό αυτό, να τόν περιφρονώ ενώ τόν ελάτρευα. Δέν ύπάρχει μαρτύριο σκληρότερο απ' αυτό! Δέν μπορείς ν' άμ-φιβάλλης για το κακό που κάνουν τα κλάματα, φτωχή μου Πέτρο! Πρόπει νάχης ύποψηση για να το καταλάβης...

ΠΕΤΡΟΣ.—Δός μου τα χέρια σου, τα μικρά σου τα χέρια. Μὴν ταράσσεσαι έτσι. Κύταξέ με. Κύταξε τόν Πέτρο σου, τόν άντρουλή σου... (της χαιδεύει απαλά τα μαλλιά). Είσαι πολυ χαριτω-μένη, πολυ λεπτή! Θ' άκούσης τις συμβουλές του δόκτορος Μιχαήλ, δέν εινε έτσι;

ΜΑΡΘΑ.—Θά μ' αφήση να κοιμάμαι;

ΠΕΤΡΟΣ.—Φυσικά. Άλλά ίσως θέληση να δοκιμάση σε σένα μιὰ καινούργια μέθοδο που άνεκάλυψε.

ΜΑΡΘΑ.—Ω! Όχι! Όχι! Αυτό δέν το θέλω.

ΠΕΤΡΟΣ.—Όταν δέν έξερεις περί τίνος πρόκειται, άγαπητή μου, δέν εινε λογικό να προβάλης έκ των προτέρων άρνηση. Θά σου έξηγήσω άμέσως αυτή τη μέθοδο, ή οποία εινε πολυ απλή και πρωτότυπη. Κι' αν την ακολουθήσης, θά ζωντανήσης ένα πρὸς με μια μεγάλη έκπληξη, ευτυχισμένη, που θά νοιώθης το σώμα σου γε-μάτο ζωή, όπως άλλοτε, όταν ήρθα να σε ζητήσω από τόν πα-τέρα σου...

ΜΑΡΘΑ.—Κι' ή καρδιά μου που μοιάζει με μαρμαρίνη πλάκα, θά ζαναγίνη έλαφρά;

ΠΕΤΡΟΣ.—Σάν την καρδιά μικρού παιδιού.

ΜΑΡΘΑ.—Κι' ή άνάνησις του 'Ιουλίου, τί θά γίνη ή άνάνησις του 'Ιουλίου;

ΠΕΤΡΟΣ.—Θά τόν ξελάσσης. Θά ξελάσσης αυτές τις κακές στιγμές, θά τις λησμονήσης σαν τ' άσχημα όνειρα που βλέπουμε στις νύ-χτες της άρρώστειας μας. Θά γίνης όπως ή-σουν πρὸν τόν γνωρίσης αυτόν τόν άνδρα, πρὸν τον άγαπήσης!

ΜΑΡΘΑ.—Μά δέ φοβάσαι μὴ χάσω το λογικό μου, αν άναστηθώ; Προτιμώ, ξερείς, νάμαι πεθαμένη παρά να γίνω τρελή! Τώρα τουλάχιστον δέν τρομάζω κανένα, άφου προσποιούμαι τη ζωντανή, μὰ αν τρελλάθω; Τι φρίκη! (Κυντάζει από το παράθυρο). Πού είμαστε, Πέτρο;

ΠΕΤΡΟΣ.—Κοντεύουμε να φτάσουμε. Βλέπεις εκείνα τα μεγάλα κάγκελα εκεί κάτω;

ΜΑΡΘΑ.—Ναί.

ΠΕΤΡΟΣ.—Εκεί εινε.

ΜΑΡΘΑ.—Τόσο κοντά στο Παρίσι; Κι' έχει ένα ποταμάκι, λειβάδια, δάση, πεδιάδες;

ΠΕΤΡΟΣ.—Μάλιστα. Εινε ένας άρχαίος πύργος τόν όκοτον ο Μιχαήλ μεταρρύθμισε καταλλήλως για να δέχεται άσθενείς.

ΜΑΡΘΑ.—Άσθενείς; Τι άσθενείς;

ΠΕΤΡΟΣ.—Ήθελα να πὸ άνθρώπους κουρασμένους, σκακατεμένους που έχουν άνάγκη ή ησυχίας και άναπαύσεως. (Στὸν άμαξά).

Άμαξά! Θά χτυπήσης και θά μιλής στην αυλή.

ΑΜΑΞΑΣ.—(με σιγανή φωνή). Θέλετε να σ'ας βοηθήσω να την κατεβάσουμε;

ΠΕΤΡΟΣ.—Όχι, άγαριστό.

ΜΑΡΘΑ.—Τί σου ειπε ο άμαξάς;

ΠΕΤΡΟΣ.—Τίποτέ!

ΜΑΡΘΑ.—Α! μου φάνηκε πὸς άκουσα κάτι. Γελάστηκα πάλι λοιπόν!...

(Άξαφνα σκαπνεί και σκεπτική, άφηρημένη κυττάζει και εύθειαν έμπρὸς της. Υστερ' από λίγα λεπτά τ' άμάξι περνάει από την κηλι-δωτή πόρτα που κλείνει πίσω του βαρείά).

ΑΜΑΞΑΣ. (φαινομένης).—Τι όραία γυναίκα! Και νάμαι τρελή! Ούτε είχα ιδέα πὸς ο άντρας της την οδηγούσε στο φρενοκομείο.

ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΠΕΘΑΜΕΝΗ

Τα μάτια, που με μάγευαν, έπαύσαν να μου φαίνονται τόσο όμορφα, σε κάποιον άγνωστό μου, σε μιάν ούρανα χώρα.

Τα δάκρυα, που ήλπησα, χλωμά και παγωμένα, χάρον πρὸς τα μάτια σου σαν κρίνα μαρμαίνα.

Τα όλοκτυνα μακριά μαλλιά, μαύρο φτερό κοράκιου, στολίζουν κάποιον ανέμετρο στα βάθη άγρον λίκνου.

Έσβησε κι' ή χρυσή φωνή, των θελων ρυθμών ή βροχή, στο βουδ κίμα της Σιωπής και πια δέν θ' άνηχηση.

Μά ή καταλύτρα δύναμη δέν μπορείς ακόμα και την ψυχή, που άγάπησα να λυώση μες στο χώμα.

Μ. Σιγούβρης

ΑΠΟ ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ Κ. ΡΑΪΣ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΠΡΟΔΩΣΕ

ΤΟΥ ΚΟΜΗΤΟΣ ΗΤΕ ΣΕΜΟΥΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Δέν τής είπα τίποτε άλλο. Οί τρόποι της ήσαν, αλήθεια, πολύ παράξενοι. Γιατί μου μιλούσε έτσι; Τί της συμβαίνει; Ποτέ δέν ήταν τόσο ψυχρή μαζί μου. Καιρός νά φεύγω... Ή στιγμή, ή τόσο κρίσιμη και τόσο τραγική, πλησιάζει. Σταματώ εδώ δια νά συνεχίσω αργότερα... Νά συνεχίσω; 'Ο Θεός μόνον τό ξέρει...

(Απ' τὸ 'Ημερολόγιο τοῦ 'Ερνέστου Σαβάρζ).

Συνέχεια

Θεέ μου!... Θεέ μου!... Γιατί νά μέ τιμωρήσης τόσο σκληρά! Τί κακό σοῦ ἔκανα; Σκληρή κι' ἀπάνθρωπη τόχη γιατί μέ χτυπᾷς ἀλόγητα; Τά δάκρυα βουρκώνουν τά μάτια μου καί πέφτουν πάνω στό χαρτί. Δέν βλέπω νά γράψω.

Τό χέρι μου τρέμει, ή καρδιά μου εἶνε βαρειά. Χαίρε γιά πάντα εὐτυχία, ἀγάπη, ἐρωτική ἀπόλαυση! Εἶμαι ὁ πειδ δυστυχισμένος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου! Τά ξέρω όλα... όλα...

Εἶμαι χαμένος, εἶμαι ἕνας νεκρός, ὁ βρονκόλακας τοῦ ἑαυτοῦ μου. Προδωμένος ἀπ' τή γυναῖκα μου, προδωμένος ἀπ' τόν καλύτερο φίλο μου! Μοῦ φαίνεται πῶς νεκρῶμαι, πῶς βρίσκουμαι μέσα σ' ἕνα τρομερό ἐφιάλη.

Χτυπῶ τίς γροθιές μου στό τραπέζι, δαγκάω τά χέρια μου, γιά νά βεβαιωθῶ πῶς δέν κοιμοῦμαι, πῶς δέν ὀνειρεύουμαι, πῶς ὅλα εἶνε ἀλήθεια...

Κι' ὅμως ναι, εἶνε ἀλήθεια-ἀλήθεια! Εἶμαι προδωμένος, ἀτιμασμένος!

Μουχτεται ν' ἀρχίσω νά ξεφωνίζω, νά κλαίω, νά χτυποῦμαι. Σφίγγω τά δόντια μου γιά νά συγκρατηθῶ, κρύβω τὸ πρόσωπό μου ἀνάμεσα στά χέρια μου...

Θεέ μου, τί ντροπή! Πῶς θά φανῶ πειδ στόν κόσμο; Δέν μου μένει παρὰ νά τινάξω τὰ μυαλά μου στόν ἀέρα...

Ποτέ δέν τόν φανταζόμουν αὐτό, ποτέ δέν θά τὸ πίστευα ἂν μοῦ τὸ λέγανε. Θάπνιγα τόν ἄνθρωπο πού θά τολμοῦσε νά ἐκτομίσῃ τέτοιο πρᾶγμα.

Κι' ὅμως εἶνε ἀλήθεια...

Ἡ Λιάνα μέ πρόδωσε!

Ἡ ἀγαπημένη μου, Λιάνα, ἡ λατρευτή μου, Λιάνα, ἡ γυναῖκα μου!

Αὐτὴ τὴ στιγμή βρίζεται ἵσχυρὰ στό δωμάτιό της. Δέν ὑποψιάζεται τίποτα... Δέν ξέρει τίποτα. Ἀγνοεῖ τὸ σπαραγμό μου, τὴ δυστυχία μου...

Ἀν εἶχα τὴ δύναμι, ὅπως τόσοι ἄλλοι ἄνδρες θάτρεχα στήν κάμαρά της καί θά τὴν ἐπνιγο, θά τὴν σκότωνα ἀλύπητα...

Μά ή καρδιά μου δέν βαστά, δέν μπορῶ, δέν ἔχω τὴ δύναμι νά τῆς κάμω τὸ παραμικρὸ κακό...

Λιάνα, ἂν ἤξερες... Ἀν ἤξερες πόσο βαρειά, πόσο θανάσιμα μέ πληγώσες!

Δέν εἶχες καμιά ἀφορμή γιά νά μοῦ τὸ κάμῃς; αὐτό. Σ' ἐλάτρευα σάν Θεό μου. Ζούσα γιά σένα. Ἦσουν γιά μένα τὸ πᾶν...

Γιατί, γιατί νά μοῦ τὸ κάμῃς αὐτό; Τί σου φαίνεται; Τί σοῦ εἶπα; Γιατί δέν μέ λυπήθηκες; Γιατί δέν σκέφτηκες πῶς; Ὅτι μέ θανάτωνες; μέ τὴν ἀπιστία σου;

Ἐοὐ ἀπιστή; Ἡ γυναῖκα μου; Ἡ εὐτυχία μου σ' αὐτόν τόν κόσμο; Καί μέ ποιόν; Μὲ τὸν πειδ καλὸ μου φίλο, μέ τὸν Μονιέλ;... Ἀ! τὸν ἄθλιο!... Τὸν συμπαθῶνα τόσο! Τοῦ εἶχα ἀνοίξει τὸ σπίτι μου. Τοῦ εἶχα ἀνοίξει τὴν καρδιά μου...

Σὲ ποῖο νά πῶ τὸν πόνο μου;

Ὁ κόσμος εἶνε κακός; Θά γελάσουν μαζί μου, θά εἰρωνευθοῦν τὴν δυστυχία μου, θά σαρκάσουν τὸν πόνο μου...

Λιάνα, πῶς; θά τολμήης νά μ' ἀν-

— Δική μου πιά... Γιά πάντα...

— Δική μου πιά... Γιά πάντα...

— Δική μου πιά... Γιά πάντα...

— Δική μου πιά... Γιά πάντα...

— Δική μου πιά... Γιά πάντα...

— Δική μου πιά... Γιά πάντα...

— Δική μου πιά... Γιά πάντα...

— Δική μου πιά... Γιά πάντα...

— Δική μου πιά... Γιά πάντα...

— Δική μου πιά... Γιά πάντα...

— Δική μου πιά... Γιά πάντα...

— Δική μου πιά... Γιά πάντα...

— Δική μου πιά... Γιά πάντα...

— Δική μου πιά... Γιά πάντα...

— Δική μου πιά... Γιά πάντα...

— Δική μου πιά... Γιά πάντα...

— Δική μου πιά... Γιά πάντα...

— Δική μου πιά... Γιά πάντα...

— Δική μου πιά... Γιά πάντα...

(Απ' τὸ 'Ημερολόγιο τῆς Λιάνας Σαβάρζ)

(Τὸ ἀπέγευμα)

Δέν ξέρω γιατί ἡ ἀγωνία μου μεγα-

λώνει ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή.

Ὁ Ἐρνέστος γύμνασέ τὸ ἀρετὴ ὅτι

κι' οὔτε ἤθελε νά μέ δῇ...

Μένει κλεισμένος στό γραφεῖο του

...

...

...

...

...

...

...

...

...

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

Κατόπιν συμφωνίας με τοὺς κληρονόμους τῆς Αυτοκρατορίας τῆς Γαλλίας Εὐγενίας, ἡ Γαλλικὴ Κυβέρνησις ἀγόρασε τὸ σπῆτι πού γεννήθηκε ὁ Μέγας Ναπολεὼν στὸ Αἰλίκιον τῆς Κορσικῆς.

— Τὸ δωμάτιον πού γεννήθηκε ὁ Ναπολεὼν στὶς 15 Αὐγούστου 1769 εἶνε ἀπλούστατο.

Ἐνα ἀπλὸ ξύλινο κρεβάτι, μερικὲς καρέκλες κα' μιά λάμπα ἀπάνω στὸ τζάκι, αὐτὸς εἶνε ὅλος τοῦ ὁ στολισμός.

Βρέθηκε κι' ἐκεῖνη πού εἶχεν τὸ ρεκόρ τῶν ὀρεινότερων κοσμημάτων σ' ὅλον τὸν κόσμο.

— Εἶνε ἡ Ἀμερικανὶς καλλιτέχνις τοῦ κινηματογράφου κυρία Χόπ Χάμπτιν.

— Ἐννοεῖται ὅτι ἡ καλλιτέχνις αὐτὴ εἶχε τὴν καλὴ τύχη νά

πάρῃ ἄντρα πλουσιώτατο πού ξοδεύει ἀλύπητα γιά χάρι της.

— Ἐνα πρωτότυπο πανηγύρι γίνεται κάθε χρόνο τῇ Δευτέρᾳ τοῦ Πάσχα στὸ νησί Σατούτου Σηκουάνα στὸ Παρίσι.

— Ὀνομάζεται πανηγύρι τῶν ἀραβωνιασμένων.

— Συγκεντρώνονται ἐκεῖ κάθε χρόνο πολλὰ κορίτσια με τοὺς γονεῖς τους καὶ πολλοὶ νέοι.

— Κορίτσια καὶ νέοι ἔχουν στὸ στήθος τους ἀπὸ ἕναν ἀριθμό.

— Παίζουν, φυσικά, γέλουν καὶ... κάνουν κόρτες.

— Ὅταν ἕνας νέος συμπάσῃ μιά νέα καὶ θελήσῃ νά τὴν ἐπι-

τήσῃ σε γάμο, ἀπευθύνεται στὸν Πρόεδρο τῆς Ὄργανωτικῆς. Ἐπι-

τροπῆς καὶ τοῦ δίνει τὸν ἀριθμὸ τοῦ κοριττοῦ.

— Αὐτὸς φροντίζει διὰ τὰ κατόπιν κι' εἶσι διευκολύνονται τὰ

συνοικίσια.

— Εἶνε καταπληκτικὴ ἡ ἐργασία πού κάνουν οἱ ἀνελευσθηρὲς στὴν Νέα

Ἰόρκη.

— Ὑπολογίζονται πῶς 12.000 ἀνελευσθηρὲς μεταφέρουν κάθε μέρα 9

ἐκατομμύρια ἀνθρώπους.

— Σκοῖς μεγάλους οὐρανοξύστες οἱ ἀνελευσθηρὲς, εἰσεδὴ ἔχουν νά μετα-

φέρουν πολὺν κόσμον, εἶνε μεγάλης ταχύτητος.

— Μερικοὶ φτάνουν τὰ 200 μέτρα στὸ λεπτὸ.

— Ανεκαλύφθηκε τελευταίως: μετὰ πολλὴν περιέργου τρόπου μιά νέα εἰκὼν τοῦ Ροῦμπενς.

— Ἐνας Γάλλος ἐμπορὸς ἀρχαιοτήτων ἀγόρασε ἀπὸ κάποιον φτωχὸ οἰκογενειάρχου μερικὲς παλιὲς εἰκόνες κλεισμένες σ' ἕνα σεντούκι.

— Ἡ εἰκὼν αὐτὴς προήρχοντο ἀπὸ μιά κληρονομιά.

— Ὁ ἐμπορὸς τῶν ἀρχαιοτήτων τίς

ἐκαθάρει καὶ μετὰ μὲ μεγάλην ἀνεκάλυψε μιά πού φερᾷ

τὴν αὐθεντικὴν ὑπογραφὴν τοῦ Ροῦμπενς.

— Ἡ εἰκὼν παριστάνει τὴν Ἀφροδίτῃ κοιμισμένη.

— Τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Ὀξφόρδης στήν Ἀγγλίαν, πού ἀνέ-

λαβεν ἐδῶ καὶ 100 χρόνια τὴ συντάξαι τοῦ ἐπισήμου λεξικοῦ τῆς Ἀγγ-

λικῆς γλώσσας, πλησιάζει νά τὸ τελειώσῃ.

— Ἐνα γορμα γίνεται ἀκόμα κι' εἶσι συμπληρώνονται.

— Ὁ πρῶτος τοῦ τόμο: ἐδημοσιεύθηκε σὲ 1884.

— Τὸ ἐπιστήμιον Ἑγγλέζικον λεξικὸν περιλαμβάνει 25.000 λέξεις

κι' ἐστοίχισεν 300 ἐκατομμύρια διχῆς μὲς δραχμῆς.

— Ὁ νεώτερος ἀστρονόμος τοῦ κόσμου εἶνε... ἕνα παιδάκι 14

ἐτῶν, Γάλλος καὶ μαθητὴς Λυαίου.

— Ὀνομάζεται Λουὶ Κοντενὸ καὶ εἶνε ἀληθινὴ ἀστρονομικὴ

ιδιοφυΐα.

— Ἡ ἀστρονομικὴ μελέτη τοῦ ἀπρόκαλεσαν τὸ θαυμασμὸν τῶν

σοφῶν καὶ ἀτήσαν μάλιστα, ἐπαινοῦν ἀπ' τὴν Ἀστρονομικὴ ἑ-

ταιρεία τῆς Γαλλίας.

— Οἱ Κινεζοὶ ἐβγαλὸν στὴ μέση μιά καινούργια μόδα, γυναι-

κὼν ἀπὸ... σκυλιὰ!

— Διαλέγουν, φυσικά, σκυλιὰ μετὰ πικρὸ καὶ μεταξὺ τῶν

τεσσά.

— Ἀν με ἀδοθῇ αὐτὴ ἡ μόδα καὶ στήν Εὐρώπην, ἀλλοίμονο

στοὺς διαφόρους Ἀσσορ καὶ Μεντόρ καὶ στὶς διάφορες Λουλοὶ!

— Μιά Ἀμερικανὶς ἀπάχισα ἔβαλε κόσμον σὲν Σικάγο.

— Ντυμένη ἀνδρικὰ οὐχὶ ἐκείνη ἀρκετὲς ληστείες καὶ ἄλλες

ἀπαγίες.

— Τὸ φύλον τῆς ἀνεκαλύφθη τὴ στιγμή τῆς συλληφείας της.

— Εἶνε, σημειωτέον, 19 μόνον ἐτῶν καὶ ὀνομάζεται Μπέλλυ Τάχεν.

— Οἱ ἑταῖροι τῆς Νέας Ἰόρκης, ἐδημοσίευσαν πρὶν ἀπὸ λίγες

μέρες τὸν κατάλογον τῶν πλουσιωτέρων ἀνθρώπων τοῦ κόσμου.

— Πρῶτος ἔρχεται ὁ Ἀμερικανὸς Φέρν (ὁ ἐργαστασιάρχης αὐ-

τοκινητῶν) μετὰ 550 ἐκατομμύρια δολλάρια.

— Δεύτερος ὁ Ἀ-

μερικανὸς Ροκφέλλερ μετὰ 500 ἐκατομμύρια

δολλάρια.

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

Πάντα τὸ ἀπόγευμα ἐρχόταν καὶ περνοῦσε τὴν ὥρα τοῦ μαζύ μου.

Γιατὶ σήμερα μ' ἀποφύγει;

Τρελλὴ ἀπὸ τὴν ἀγωνία πήγα ὡς τὸ γραφεῖο τοῦ ἐλπίζοντας νά

τὸν δῶ. Ἡ πόρτα ἦταν κλεισμένη.

Ἐσπυρα τότε κι' ἐκύτταξα ἀπ' τὴν κλειδαριά. Ἦταν ἀκουμπι-

σμένος στὸ γραφεῖο τοῦ κι' ἔκλαιγε, δαγκώνοντας τίς γροθιές του

γιά νά μὴ ἀκούγεται...

Ὅταν τὸν ἀνέκυρσα εἶσι μ' ἔλυσσε κρῆος ἰδρώτας.

— Τά ξέρει ὅλα!... ψιθύρισα τρέμοντας. Καὶ χωρὶς νά χάνω

καρδὸ φόρεσα τὸ καπέλλο μου, κατέβηκα, πήδησα στὸ πρῶτο αὐτο-

κίνητο κι' ἐτρέξα στὸ Ζάκ σάν τρελλή, μὴ ξέροντας τί κάνω, ἔξω

φρενῶν, ἀλλοιασμένη...

— Εἶμαι δική σου, δική σου πειδ γιά πάντα!... Φώναξα ἀνοι-

γοντας τὴν πόρτα καὶ πέφτοντας στήν ἀγκαλιά τοῦ κλαίγοντας

σάν μικρὸ παιδί.

Ὁ Ζάκ τράβηξε: Μ' ἐρώτησε τί συμβαίνει καὶ τοῦ εἶπα τί εἶδα.

Γιά μὴ στιγμὴ ἀμφέβαλλε, μὰ τὸν ἔπεισα ὅτι ὁ Ἐρνέστος τὰ

ἔμαθε ὅλα. Γι' αὐτὸ ἤμουν πειδ ὑπερβέβαιη ἀπ' τὴ στιγμή πού

τὸν εἶδα νά κλαίῃ κλεισμένος στὸ γραφεῖο τοῦ...

Ὁ Ζάκ εἶπενε σκεπτικῶς.

Ἡ καρδιά μου σφίχτηκε.

— Μετάνιωσες Ζάκ; Τὸν ερώτησα μετὰ λαχτάρα.

Σήκωσε τὰ μάτια του, μ' ἐκύτταξε μερικὲς στιγμὲς καὶ μοῦ εἶπε

βαρεῖα συγχνημένος:

— Ὁχι Λιάνα... Δέν μετάνιωσα.

Κάθε ἄλλο μάλιστα. Ἡ μεγάλη εὐτυ-

χία μέ κάνει νά χανῶ τὸ μυαλό μου.

Ἀν ἤξερες πόσο εἶμαι εὐτυχισμένος

Λιάνα!... Πίστεψε με!

— Σὲ πιστεύω Ζάκ. Ἐρῶ πῶς μ'

ἀγάπες ὅσο δέν μ' ἀγάπησε ποτέ κα-

νεις.

Καθόμηνε πλάι στὸ τζάκι χωρὶς

νά μιλῶμε, ζαλισμένοι ἀπ' τὸ γεγο-

νότα...

— Ἐξαφὰ ὁ Ζάκ με ερώτησε:

— Τί θά κάμῃς τώρα Λιάνα;

— Ὅχι γυρίσω σπῆτι.

— Ὁχι! Μείνε ἐδῶ καλύτερα.

— Δέν εἶναι λογικὸ αὐτὸ Ζάκ. Πρέ-

πει νά πάω καλύτερα νά ἰδωθῶμε μετὰ

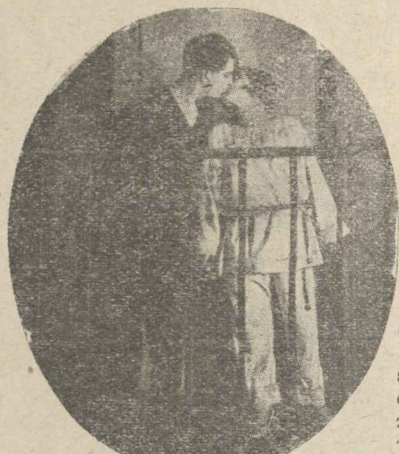
τὸν Ἐρνέστο. Μία ἐξηγήσις μαζί

μ' εἶναι ἀπαραίτητη.

— Φοβέμαι γιά σένα Λιάνα.

— Μὴ φοβάσαι Ζάκ. Δέν θά συμβῇ

τίποτα. Τὸ καταλαβαίνω. Δέν εἶναι

Ένα ερωτικό φιλium των ηθοποιών του κινηματογράφου Σαββαίη και διδός Φλωρελ.

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

ΤΟ ΦΙΛΙ ΣΤΟΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟ

Οι καλλιτέχνες του κινηματογράφου και το φιλium. Φιλοῦν με τέχνη: "Οχι...Και γιατί... Τί λέει σχετικῶς ἡ Κλαίρη Οὐίνδσορ. Ἡ δυσκολία τοῦ φιλίου... τῆς ἐδῶς. Τὸ φιλί εἶναι κυρίως... γυναικεία δουλειά! Οἱ ἄνδρες ὑπακούουν μόνο στὸ ἐνστικτὸ τοῦ. Σὲ ψεῖς γιὰ τὸ φιλί τῆς Μαίρης Πίκφορντ κτλ. κτλ.

Εἶνε ἀνεξάντλητο στὸν κινηματογράφου τὸ κεφάλαιο τοῦ φιλίου, γιὰ τὸν ἀπλῆστα τοῦ λόγου, οἱ καλλιτέχνες τοῦ εἶνε ἐκεῖνοι ποὺ φιλοῦν περισσότερο σ' ὅλη τοὺς τῆς ζωῆς καὶ μάλιστα τὴν ἐπαγγελματικὴ.

Θέλετε ὥς τόσο νὰ μᾶς πειστέτε;

Υπάρχουν πρωταγωνιστὰς ποὺ γιὰ τὸν κόσμο καὶ κρατοῦν πρωταγωνιστὰς γεμάτοι φλόγα καὶ ζωὴ ερωτικῆς, οἱ ὅποιοι ὅμως δὲν ξέρουν... νὰ φιλήσουν!

Εἶναι σκηνοθέτης, ποὺ τοῦ ἐπρότειναν μιὰ μέρα... κάποιον νεαρό ἠθοποιὸ γιὰ νὰ παίξῃ τὸν ῥόλο τῆς ταινίας του, ἀπήντησε: — Νὰ τὸν πάρω αὐτὸν γιὰ νὰ παίξῃ; Ἀδύνατον. Δὲν ξέρει νὰ φιλήσῃ, δὲ θὰ κατορθώσῃ ποτὲ νὰ φιλήσῃ με τέχνη, κι' ἂν ἀκόμα κρεμόταν ἀπ' τὸ φιλί τοῦ ὅλη τοῦ ἡ ζωῆς!

Αὐτοῦτως τὸ φιλί εἶναι πολὺ δύσκολο νὰ πετύχῃ στὴν ταινία. Πρῶτα-πρῶτα τὸ ἀληθινὸ φιλί, χεῖλη με χεῖλη, τὸ ζωντανό, τὸ σπαρταριστό, ποτὲ δὲν πετυχαίνει στὸν κινηματογράφου. Ὅσοι τὸ δοκίμασαν, νοιώσανε πὺς ἦταν πάντα ἀκαλαίσθητο στὸ πᾶν!

Γιὰ τὰ πετύχῃ ἓνα φιλium στὸν κινηματογράφου, πρέπει νὰν ψεύτικο, τεχνητό, σκηνοθετημένο, ὅμως, με τέτοιο τρόπο, ποὺ νὰ ἐστρελλαίνῃ τοὺς θεατὰς καὶ νὰ φαίνεται καλλίτερο ἀπ' τὸ ἀληθινόν.

Φιλία ὑπόσχονται πολλῶν εἰδῶν βέβαια. Φιλί τῆς μητέρας στὸ παιδί, φιλί τοῦ ἀδελφοῦ στὴν ἀδελφή, φιλί μεταξὺ ἐραστῶν, ὅλα αὐτὰ, ἐννοεῖται ἔχουν τεραττία διαφορά τὸ ἓνα ἀπ' τὸ ἄλλο.

Καὶ εἶναι καὶ τρομερὰ δύσκολο στὸν κινηματογράφου.

Ἄς ἀφήσουμε ὅμως νὰ μᾶς μιλήσῃ σχετικῶς γιὰ τὸ φιλί τῆς... ὁδόνης ἡ μεγάλη Ἀμερικανίδα τοῦ κινηματογράφου Κλαίρη Οὐίνδσορ.

Τὸ φιλί, λέει, ἡ Κλαίρη Οὐίνδσορ εἶνε δουλειὰ γυναικεία. Ἡ γυναίκες ξέρουν νὰ φιλοῦν με τέχνη καὶ με... πνεῦμα. Οἱ ἄνδρες—ἀφήστε τοὺς τοὺς ἀφιλότιμους!—φιλοῦν ὅπως ἰσχυροῦν, με πάθος, με τρυφερότητα, με ἀδιαφορία, σύμφωνα με τὴς ἐμπνεύσεως τοὺς, χωρὶς καλὰ-καλὰ νὰ σκέπτονται τί ἀκριβὸς κάνουν. Ὑπακούουν μόνοιμα στὸ ἐνστικτὸ τοῦς.

Ἐπρόσεξε π. χ. πὺς ὁ ἄνδρας μου δὲ με φιλοῦσε ποτὲ δύο φορές τὴν ἴδια μέρα με τὸν ἴδιο τρόπο. Αὐτὸ τὸ βρῖσκω πολὺ φυσικό, ὅτι ἐπ' αὐτὸ ἓνα σωρ παρατηρήσεις: ποὺ τοῦ ἔκανα. Πρέπει δηλαδὴ νὰ ξέρετε πὺς-ἡ καλλίτερη ἐξάσκηση με ἓναν καλλιτέχνη τοῦ κινηματογράφου, ποὺ θέλει ν' ἀποκτήσῃ εἰδικότητα στὸ φιλί, εἶναι νὰ παρακολουθῇ ἐκείνους ποὺ φιλοῦνται ὀργισμὸ τοῦ.

Ἐξαιρετικὸ εἶναι τὸ φιλί ποὺ μοῦ δίνει ὁ ἄνδρας μου δεῖν γυρίσῃ εὐχαραστημένος ἀπ' τὴν ἐργασία του, ἀπ' τὸ κρῶ καὶ ἀνδρεχτο φιλί πρὺ λαβαίνω δεῖν γυρίζῃ ἀπὸ καμμιὰ δουλειὰ του στενοχωρημένος κι' ἀνεφο.

Ἐπειτα εἶναι κι' ἓνα ἄλλο ζήτημα... Πὺς θέλετε νὰ πετύχῃ ἓνα φιλί, δεῖν οἱ ἠθοποιοὶ ποὺ τὸ ἀνταλλάσσουν... δὲν χωνεύονται μεταξὺ τοὺς;

Μιὰ μεγάλη καλλιτέχνης ἀρνήθηκε κάποτε νὰ παίξῃ ἓνα ερωτικὸ ῥόλο μ' ἓνα νεαρό καὶ διάσημο καλλιτέχνη. Ὅταν ἀκούσαμε τὴν ἀρνήσιν τῆς μείναμε κατάπληκτοι. Ἡ καλλιτέχνης, ὅμως, μᾶς ἔδωσε μ' ὅλη τῆς τὴν ἀφέλεια τὴν ἐξῆς ἐξήγησι:

Ἀισθάνομαι πὺς, ποτὲ δὲ θὰ μποροῦσα νὰ γίνω γυναίκα αὐτοῦ τοῦ νεοῦ. Μπορεῖ σὰν νέος νὰ εἶναι ἐλκυστικός. Γιὰ ἄνδρας μου, ὅμως, δὲ θὰ μοῦ ἄρετε διόλου. Πὺς θέλετε λοιπὸν

νὰ τὸν φιλήσω ἔξω φορές ὅπως ἀπαιτεῖ τὸ ἔργο;

...Τὶς περισσότερες φορές βάζουν νὰ παίξουν σ' ἓνα ἔργο ἄνδρες καὶ γυναίκες χωρὶς νὰ λ' ἔχουν ὅτι ὅσιν τοὺς τὶς συμπάσκει ἡ τὶς ἀντιπάθειες τοὺς. Γι' αὐτὸ καὶ τὰ φιλία ποὺ δίδουν ὅταν φιλοῦν δὲν εἶναι ποτὲ ἀληθινὰ.

Οἱ θεατὰς, ἐννοεῖται δὲ γελιοῦνται τόσο εὐκόλα, γιὰ τὴν ἔχουν τὴν πεῖρα καὶ ἄλλοι... τὴ διαίσθησι, σίμωνα με τὴν ἔχουν καὶ τὴν κοινωνικὴ ζωὴ τοὺς.

Αὐτὸ τὸ ξέρουν πολὺ καλὰ οἱ καλλιτέχνες καὶ βρῖσκονται ποτε σὲ πολὺ στενόχωρη θέσι, δεῖν θέλουν νὰ κάνουν κατὰ παραμικρὸ καὶ φυσικό.

Ἡ Μαίρη Πίκφορντ ἔκανε κάποτε τὸν ἐξῆς συλλογισμό γιὰ ἓνα ἔργο ποὺ ἐπρόκειτο νὰ παίξῃ.

Γιὰ νὰ ἀνεφθάρω καλὰ... Ὁ ἐραστής μου ἔφυγε πρῶτα χτυπώντας θυμωμένος τὴν πόρτα. Ἐμεινε ἔξω μιὰ ὥρα ἀλλοῦ. Γυρίζῃ τώρα με ζωομένη φροῦδια. Ἀπὸ ἐγὼ εἶμαι ὑποχρεωμένη ἀπ' τὸ ἔργο νὰ τὸν ἀγαπῶ, πρέπει, φυσικά, νὰ δείξω κάποια ἀνταρσία. Τὸ φιλί μου, λοιπὸν, πρέπει νὰ φανερώσῃ ἀγάπη καὶ ἀνταρσία μαζί. Πὺς νὰ τὸ ἐκφράσω αὐτὸ τὸ φιλί;

Κατόπιν αὐτοῦ ἡ Μαίρη Πίκφορντ ἐκάθησε τρεῖς ὥρες κι' ἐκλέχθη ἑμπρός στὸν καθρέφτη τὸ φιλί ποὺ θὰ δίδῃ. Ὅταν ἐπαίχθηκε, ὅμως, τὸ ἔργο τοῦς κινηματογράφου, πολλὲς γυναίκες ἐκρίνανται: Ἄν ἦσαν ἐγὼ στὴ θέσι τῆς, δὲ θὰ γελούσα ἔτσι!

Ἐλάτε τώρα νὰ βρῆτε ἄλλη ὁδὸς ἀπὸ τὴν τοιαυτήν φιλοσοφία...

ΤΑ ΑΠΡΟΣΟΠΑ

ΔΙΗΓΗΤΗΣ, ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΥΣ, ΥΠΟΥΡΓΟΣ, ΚΑΚΟΥΡΓΟΣ, ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΣ.

Στὴν Βολωνία εἶναι πρὸ ἐτῶν ἓνα ἀπὸ τὴν καὶ περιέργου ἐπισκοπία ποὺ συναντᾶται στὴ δικαστικὰ χρονικά. Ἐπρόκειτο νὰ ἀρχίσῃ μιὰ δίκη, ἀλλὰ ὁ συνήγορος τοῦ κατηγορουμένου ποὺ ἦταν διορισμένος ἀπὸ τὸ δικαστήριον δὲν ἐφάνηκε.

Ὁ πρόεδρος, μὴ ξέροντας τί νὰ κάμῃ, ἔβλεπε ἂν κανένας ἀπὸ τοὺς ἀκροατὰς θὰ ἔδεχτο νὰ ἀναλάβῃ τὴν υπεράσπισιν τοῦ κατηγορουμένου. Παρουσιάσθη τότε ἓνας καλὸν ἄνθρωπος, κύριος, ἀνέλαβε τὴν υπεράσπισιν καὶ ἔγινε τὸσο καλὰ ποὺ προκάλεσε τὰ καταγῶντα χαιροῦ.

Χροῖματα δίδαν τὸν ἀκροατὴν.

Καὶ οἱ δικατὰ ἂν ἀκούμ δὲν μπόρεσαν ν' ἀποκρίνουν τὸν φωνισμό τοὺς καὶ ῥώτησαν τὸν ἀγνωστὸν ἔάν ἦταν πραγματικὰ δικηγόρος.

Βεβαίως, ἀπάντησεν αὐτὸς, ἦμουν ἄλλοτε εἰσαγγελεὺς, πρῶτος δικαστηρίου καὶ ὁ τουργός!

Ἡ ἐκτελής δικαστὼν καὶ ἀκροατηρίου ἦταν μεγάλη, ἀλλὰ ἔγνω τοὺς δὲν σταμάτησε ὡς ἐδῶ.

Ἐπίσης, ἐξηκολούθησε, ἔχω καταδικασθῇ διὰ φόνον καὶ δι' ἐσχάτην προδοσίαν. Ἐπὶ πλέον ἔστειλεα καὶ χρεὶ δημίον!

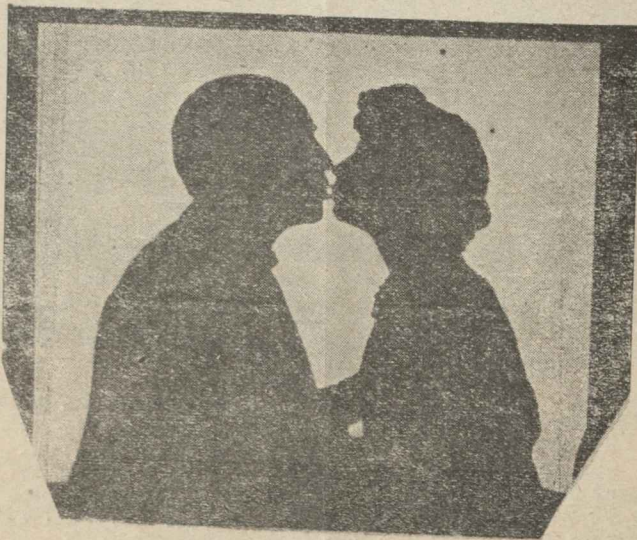
Ἡ ἐκτελής πλέον μετεβλήθη εἰς φρίκην καὶ οἱ δικαστὰς, σπρωθόμενοι ἀπὸ τὴς ἔδρες τοὺς.

Γιὰτὶ, ἐξηκολούθησε ὁ δημότης με ὅλη τὴν ψυχραιμία, εἶμαι ἠθοποιὸς Λονδί. Πιστοῦνται καὶ αὐτὸ μὴ ποτε νὰ τὸ ἐξακριβώσετε καὶ μόνοι σας ἀπὸς κι' ὅλας!

Ὑστερα ἀπ' ὅλα αὐτὰ στὸν κατηγορούμενο ἐπεβλήθη ὡς ποινὴ ἓνα μὴ χροὸ πρόστιμο τριῶν ἡμετέρων ποὺ τὸ ἐπλήρωσε ὁ ἴδιος, ὁ συνήγορος. Καὶ, ὡς ἦταν ἐπόμενον, τὸ θέατρο ποὺ ἐπείχε ὁ Λονδί. Πιστοῦνται δὲν εἶναι ποτε ὅσον κόσμον ὅσον ἐκείνη τὴν ἔβλεπε. Εἶναι περὶ τὸ νὰ σημειώσουμε ὅτι διπλα ἀπὸ τὸ θέατρο τὸν δικαστὴν εἶχε πιάσει ἓνα ἐξόχονα θέσι καὶ ὁ κατηγορούμενος ἐκείνος, τὸν ὅποιον εἶχε σώσει ἡ ἀνεπίσημη, ἐπεμβασις τοῦ Πιστοῦνται, ὡς συνήγορος τοῦ.

Ἡ Γιλδία Σβάνσον καὶ ὁ Σάβλ ντὲ Ροσφόρ σ' ἓνα τρομερὸ φιλium στὴν «Κορὴ δὲν με μέλλει».

Τὸ ΔΙΗΓΗΜΑ ΓΑΚΙ ΜΑΣ

ΕΝΑ ΤΡΟΜΕΡΟ ΜΑΘΗΜΑ

ΤΟΥ F. ΜΠΟΥΓΙΕ

Μιά ὥρα τώρα ὁ μαρκήσιος ντὲ Φαβεραὶ περιμένει ὑπομονετικὰ στὸν ἀντιθάλαμο τοῦ βασιλικοῦ γραφείου στὴς Βερ-αλλίε. Ἐπὶ τέλους ἡ πόρτα ἀνοίξε καὶ ὁ βασιλικὸς ἀκόλουθος ἐφώνησε:

— Ὁ μαρκήσιος ντὲ Φαβεραὶ;

— Ὁ εὐγενὴς ἀξιωματικὸς βρισκότανε σὲ μιὰ στιγμὴ ἐμπρός στὸν βασιλῆα Λουδοβίκο 13ο.

— Ἀγαπημένε μου μαρκήσιος, τοῦ εἶπε ὁ μονάρχης, σοῦ ἐμπιστεύομαι ἀπὸ σήμερα τὴ διοίκησιν τοῦ βασιλικοῦ συντάγματος τοῦ Νανόν.

— Μεγάλου μου τιμὴ, Μεγαλειότης!

— Πού σοῦ ἀρέσει, ἀλήθεια. Πρέπει, ὅμως νὰ ξέρῃς Φαβεραὶ, πὺς ἔχω μιὰ μεγάλῃ ἀπαιτησὶν ἀπὸ σεῶνα. Ἡ πειθαρχία κλονίστηκε πολὺ στὸ βασιλικὸ μου σύνταγμα. Οἱ ἀξιωματικοὶ δίδουν πῶς τοὺς κατὰ παράδειγμα γιὰτὶ μον μαχὸν συχνὰ γιὰ φύλλον πῆδημα. Ἐγὼ τὴν ἀπαίτησιν, λοιπὸν, νὰ μὴ μὴ τᾶσι σ' ὅλα. Ἡ μονομαχία νὰ λείψουν. Νὰ σὲ λίγον καιρὸ τὸ σύνταγμα τοῦ Νανόν νὰ γίνῃ ἀληθινὰ ὑποδειγματικὸ!

— Μεγαλό-αυτε, εἶπε τότε ὁ μαρκήσιος, ἓνα μονάχα ἔχω νὰ σᾶς πῶ. Πρὶν περᾶς πολλὸς καιρὸς ὅσα εἶπατε θὰ γίνοντο!

Μόλις ἔφτασε στὸ σύνταγμα τοῦ ὁ κύριος ντὲ Φαβεραὶ προσέλασε σὲ μεγάλου τραπέζι ὁδὸς τοῦ ἀξιωματικοῦ. Τοὺς ἐπεριποιήθηκε τόσο πολὺ, ποὺ ὅλοι ἐμείναν κατενθουσιασμένοι. Ὅταν τὸν τραπέζι ἐτελείωσε τοὺς εἶπε:

Ἐμὰς πὺς εἶσατε ἀδιάλλατοι στὰ ζητήματα τῆς τιμῆς καὶ μονομαχίας σχεδὸν κάθε μέρα. Γι' αὐτὸ δὲν μπορῶ νὰ σᾶς κατηγορήσω. Ὑπάρχουν διαφορὲς ποὺ λύνονται μόνο με τὸ σπαθί. Σᾶς παρακαλῶ μόνο ὅσες φορές πρόκεινται νὰ μονομαχήσετε, νὰ με εἰδοποιεῖτε πρῶτα καὶ νὰ μοῦ ἐκθέτετε τοὺς λόγους τῆς μονομαχίας. Δότε μοῦ τὸ λόγο σας παρακαλῶ, ὡς θὰ συμμορφώσῃτε με τὴ θέσιν μου!

Ὁ ἀξιωματικὸς τὸν ἔδωκεν με ὅλη τοὺς τὴν προθυμία ὁ συνταγματάρχης τοὺς ἀφῆκε νὰ διασκεδάσουν τότε μόνοι τοὺς καὶ γύρισε στὸ σπίτι τοῦ.

Πρὶν ἔλθῃ ἡ ὥρα νὰ πλαγίσῃ δέχτηκε τὴν ἐπισκοπὴν δύο νεαρῶν ὑπολοχαγῶν τοῦ βαρὸν Ρασιλ ντὲ Κενεὸ καὶ τοῦ ἱππότη Φιλίππου ντὲ Σαββαί.

— Συγχωρεῖτε μας, συνταγματάρχα μου, εἶπε ὁ βαρὸνος, ποὺ σᾶς ἀνηγορεύει τέτοιαν ὥρα. Προκειται, ὅμως, γιὰ σοβαρότατο ζήτημα ποὺ δὲν ἐπιδέχει ἀναβολή.

— Ἐμπρός, λοιπὸν, μίσηστε μου...

— Μόλις ἐφύγατε, συνταγματάρχα μου, ὁ ἱππότης κι' ἐγὼ διαφώνησε σὲ κάποιο σοβαρὸ ζήτημα. Κανένας ἀπ' τοὺς δύο μας δὲν ἐννοεῖ νὰ ἀναλάβῃ τὴν υπεράσπισιν τοῦ κατηγορουμένου. Πρέπει, λοιπὸν, νὰ μονομαχήσῃμε χωρὶς ἄλλο αὐτὸ τὸ πρῶτ.

— Ἡ διαφορά σας φαντάζομαι, ἀλήθεια, πὺς ἔδωκε πολὺ σπουδαίον, ἀπάντησε με σοβαρότητα. Εἶμαι συμφωνὸς νὰ μονομαχήσετε. Σᾶς συνιστῶ μονάχα νὰ κάνετε πέρα ὡς πέρα τὸ καθήκον σας. Μιὰ μονομαχία δὲν τελειώνει μ' ἓνα γοατοῦνισμα, γιὰτὶ τότε εἶναι γελοία. Οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ βασιλικοῦ συντάγματος ἐννοῶ νὰ δώσουν τὸ καλὸ παράδειγμα. Στὴ μονομαχία ἐπ' αὐτὸ ὅτι εἶναι ἀπ' τοὺς δύο ἀντιπάλους πρῶτος νὰ π' θάνῃ!

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ ἀπόγευμα, ὁ κύριος ντὲ Φαβεραὶ παρήγαγε τὸ σύνταγμα τοῦ γιὰ ἐπιθεώρησιν. Μόλις ἔφτασε στὴν πλατεία Στανισλάου ποὺ εἶχε παραταχθῇ τὸ σύνταγμα ἀνέκρινε τοὺς δύο ἀντιπάλους πρῶτος καὶ καλλίτερος στὴ θέσι τοὺς με τὴ διαφορά μονάχα, πὺς ὁ ἱππότης ντὲ Σαββαί εἶχε τὸ ἀριστερὸ του χεῖρ κρεμασμένο σὲ μιὰ σέρπα.

Ἐφώνησε τότε κοντὰ τοὺς δύο ἀξιωματικούς καὶ τοὺς εἶπε αὐτῶν:

— Λοιπὸν, κύριοι, δὲν ἐμονομαχήσατε;

— Ἐμονομαχήσαμε συνταγματάρχα μου, ἀπάντησε ὁ ἱππότης. Ὁ κύριος ντὲ Κενεὸ, μάλιστα μοῦ τρύπησε τὸ χεῖρ.

— Καὶ γιὰ τόσο μικρὸ λόγον σταματήσατε τὴ μονομαχία, ἀπὸ ἡ διαφορά σας ἦταν τόσο σοβαρή; Θί μοῦ νάνετε τὴν εὐχαρίστησιν νὰ μονομαχήσετε πάλι αὐτὸ τὸ πρῶτ ἀμέσως. Γιὰ χάρι τῆς καλῆς φήμης τοῦ συντάγματός μας, ἐλπίζω πὺς θὰ δεῖξετε γαλὴ διαγωγή αὐτοῦ.

Οἱ δύο ἀξιωματικοὶ, σαστισμένοι γιὰ τὰ ἀπρόοπτα αὐτὰ λόγια κᾶν μίαν ὑπόκλησιν καὶ φygανε.

Τὴν ἄλλη μέρα ἐπῆγγαιναν στὸ σπίτι τοῦ τὸν Ρασιλ ντὲ Κενεὸ τρυπημένο πέρα-πέρα. Δεκαπέντε μέρες κι' ἡ χροὸς γιὰ δὲν ἔξωσαν ἂν θὰ ζούσε ἡ θὰ πέθαινε. Τὰ νειὰτα ὅμως ὑπερίσχυαν. Δύο μὴνες πέρασαν ὅμως, πρὶν νὰ μπορῇ νὰ σταθῇ στὰ πόδια τοῦ.

Σ' αὐτὸ τὸ ἀναμεταξὺ πολλοὶ ἀξιωματικοὶ ζήτησαν τὴν ἀδεια νὰ μονομαχήσουν γιὰ μικρὲς διαφορὲς. Ὁ κύριος ντὲ Φαβεραὶ, τοὺς παρεκάλεσε ν' ἀναβάλουνε γιὰ λίγο καιρὸ τὴς μονομαχίας, ὡς ὁ τοῦ ὄριζε αὐτοῦ τὴ μέρα.

Ὅταν ἐπὶ τέλους ὁ βαρὸνος ντὲ Κενεὸ παρουσιάσθηκε στὸ σύνταγμα τοῦ, ὁ μαρκήσιος φώνησε τοὺς δύο ἀντιπάλους καὶ τοὺς εἶπε:

— Τώρα ποὺ ὁ κύριος ντὲ Κενεὸ εἶναι καλὰ, δὲν ἀμφιβάλω πὺς θὰ λύσετε τελεωτικὰ τὴς διαφορὲς σας!

Γεμάτοι ἐκτελεῖ οἱ δύο νέοι κυταχτήσανε καὶ ὁ ἱππότης εἶπε δειλά:

Κύριε συνταγματάρχα, ὁ βαρὸνος εἶναι ἀδύνατος ἀκόμα...

— Μπᾶ! Ὅταν κ' ἰνὴ κανεῖς τὸν ἑαυτοῦ τοῦ ἀξιο νὰ γυρίσῃ στὸ λόχου τοῦ, αὐτὸ θὰ πῇ πὺς εἶναι καλὸ καὶ νὰ μονομαχήσῃ γιὰ τὴν τιμὴ τοῦ!

Μὲ δάκρυα στὰ μάτια οἱ δύο συνάδελφοι ἀπομακρυνθήσανε. Τὴν ἄλλη μέρα πῆγγαιναν στὸν τόπο τῆς μονομαχίας πιασμένοι μπρά-τσο.

Πρὶν πόρουμε τὴ θέσι τοὺς ἔδωκεν ὁ ἓνας στὸν ἄλλο μιὰ σημειωσὶν ποὺ γράφανε τὴς τελευταίας τοὺς θελήσεις κι' ἀπὸ φιλήθησαν καὶ εἶπανε πὺς δὲν εἶχαν κανένα ἄριστον μεταξὺ τοὺς, γιὰτὶ ἡ διαφορά τοὺς ἦταν ἀσήμαντη, σταθήσανε σὲ προσοχή.

Ἐπὶ τοῦτο ὁ Φιλίππος ντὲ Σαββαί δὲν ἔκανε σωστὴ ἐπίθεσιν στὸν ἀντίπαλόν τοῦ ποὺ δὲν ἦταν ἀξιος γιὰ σοβαρὴ μονομαχία. Κι' ἐκεῖνος, ὅμως ἔκανε τὸ ἴδιον.

Ἐπειδὴ ἡ ὥρα περνοῦσε χωρὶς νὰ γίνε-ται τίποτε καὶ οἱ ἀντίπαλοι ἀρχίσαν νὰ ἐξαντλοῦνται, ἓνας ἀπὸ τοὺς μαρτυρὰς τοὺς εἶπε:

— Ἐμπρός, κύριοι, κάνετε γρήγορα, πρέπει νὰ τελειώσουμε!

Οἱ δύο ὑπολοχαγοὶ τότε φοβήθηκαν πὺς ὁ κόσμος θὰ τοὺς ἔλεγε δειλοὺς κι' ἐχύθη-καν πρὸς τὰ ἔμπεδος, χωρὶς νὰ λογαριάσῃ ὁ καθένας τοὺς τὸ σπαθί τοῦ ἀντιπάλου τοῦ.

Κτυπήθηκαν κι' οἱ δύο τοὺς καὶ πέσαν κατὰ γῆς. Ὁ ἱππότης πέθανε ἀμέσως, ὁ δὲ βαρὸνος, ποὺ δὲν εἶχε συνελθεῖ ἀκόμα ἀπ' τὴν πρῶτη τοῦ πληγῆ, πέθανε σὲ δύο ὥρες.

Τὸ ἴδιον βρῦν, ὁ κύριος ντὲ Φαβεραὶ ἐπροσέλασε ὅλους τοὺς ἀξιωματικούς τοῦ συντάγματός τοῦ καὶ τοὺς εἶπε:

— Κύριοι, εὐχαριστῶ πολὺ ἐκείνους ἀπὸ σας, ποὺ ἀνέβησαν τὴς μονομαχίας τοὺς σύμφωνα με τὴν παραγγέλιόν μου. Τώρα ποὺ ἐτελείωσε ἡ διαφορά τοῦ κυρίου ντὲ Κενεὸ καὶ τοῦ κυρίου ντὲ Σαββαί εἶμαι πρῶτος νὰ δώσω τὴν ἀδεια σ' ὅσους ἀπὸ σας εἶσατε πρὸς βίαιους. Μὴν ξεχνάτε, ὅμως, πὺς ἡ σοβαρὴ διαφοράς τελειώνουν με μονομαχία μὴ καὶ θάνατον. Ἄν στὴν πρῶτὴ μονομαχία δὲ σκοτωθῇ ὁ ἓνας ἀπὸ τοὺς δύο ἀντιπάλους θὰ πρέπει νὰ ξαναχρίστε ὡς ποὺ νὰ ἐπέλθῃ τὸ ἀποτέλεσμα ποὺ ἀπαίτῃ!

Κανένας δὲν ἐτόλμησε ν' ἀνοίξῃ τὸ στόμα τοῦ. Σὲ λίγο οἱ ἀξιωματικοὶ ἀποταρῆ-χθηκαν χωρὶς κανένας τοὺς νὰ ζήτησιν τὴν ἀδεια γιὰ νὰ μονομαχήσῃ.

Τὸ τρομερὸ μαθημὰ τοὺς εἶχε συνετεῖ ὅλους. Ἀπὸ ἐκείνον τὸν καιρὸ καμμιὰ μονομαχία δὲν ἀκούστηκε. Τὸ βασιλικὸ σύνταγμα τοῦ Νανόν εἶναι ἀληθινὰ ὑποδειγματικὸ, ὅπως εἶχε ἀποκαθῇ ὁ κύριος ντὲ Φαβεραὶ στὸ βασιλῆα τοῦ.

Ε. ΜΕΥΓΙΕ.

ΣΤΙΧΟΙ

ΔΕΗΣΕΙΣ

Ἡ θάλασσα στὰ βάθη τῆς πῆς ἓνα ναυτιν.

Ἡ μᾶνα τοῦ ἀνέστη καὶ ἀνῆλθε.

Στὴν Παναγίαν μισοτὰ ἓνα ἡψηλὸ κερί.

Γιὰ νὰ ἐπιστρέψῃ γρήγορα καὶ γὰν καλοὶ καιροί—

Καὶ ὅλο πρὸς τὸν ἄνεμο στήνεται αὐτή.

Ἀλλὰ ἓνα προσεχεται καὶ δέεται αὐτή.

Ἡ εἰλὼν ἀκούει, σοβαρὴ καὶ ἀσπληνένη.

ΑΝΘΡΩΠΙΝΕΣ ΠΑΡΑΞΕΝΙΕΣ

ΜΠΡΟΥΜΜΕΛΛ Ο ΒΑΣΙΛΗΑΣ ΤΩΝ ΔΑΝΔΗΔΩΝ

Ένας Άγγλος πού έγινε διάσημος για την κομψότητά του. Ψυχαγωγιστής και αντίπαλος του πρίγκιπος της Ουαλλίας. Πώς έβερνικωνε τις μπόττες του με... σαμπάνια. Τό περιήγηση δέσμιος του λαιμοδετού του. Τά έπεισδιά του με τόν πρίγκιπα όταν έμάλωνε μαζί του. Πώς πέθανε παραλυμένος και κρονόληρης.

Στην Άγγλία είχε πολύ διάσημο όνομα και σήμερα το όνομα του Τζωρτζ Μπρούμμελλ. Όλος ο κόσμος τόν όνόμαζε όταν ζούσε «Β α σ ι λ η α σ ο ν δ α ν δ η δ ω ν». Η δόξα του ήταν πολύ μεγάλη, απλώς και μόνον γιατί ήθελε να νύνεται με άφρων κομψότητα και πρό πάντων να φορή με χούι τη γραβάτα του. Ο Τζωρτζ Μπρούμμελλ έθεσσε στο ζήτημα τού ντυσίματος, συναγωνιστής κι' αντίπαλος τού τότε πρίγκιπος Ουαλλίας και άργότερα βασιλέως Γεωργίου του, φημισμένου κι' αυτού δανδή. Ο παππούς τού Μπρούμμελλ ήταν ζαχαροπλάστης. Ο πατέρας του, πού είχε πάρει κάποια μόρσι, υπέρετης χρόνια πολλά τό λόρδο Νόρθ, πρώτο λόρδο τού θησαυροφυλακίου, ως ιδιαιτερός γραμματέας του. Είχε εξασφαλίσει ακόμα τήν υπεστήριξη τού λόρδου Λίβερπουλ, κι' έτσι όταν πέθανε ήφικε στά τρία του παιδιά 1.600.000 χουσά φράγκα.

Ο Τζωρτζ Μπρούμμελλ γεννήθηκε στις 7 Ιουνίου 1778. Όταν έμεγάλωσε λιγάκι, ο πατέρας του τόν έστειλε στο όριστο κρατικό σχολείο κολλέγιο τού Ήτον κι' έπειτα στο Πανεπιστήμιο της Οξφόρδης.

Σέ ηλικία δεκαεξή χρόνων ο «Βασιλιάς τών δανδήδων» υπηρέτησε στο 10ο σύνταγμα τών Ουσάρων, τού οποίου διοικητής ήταν ο πρίγκιπ της Ουαλλίας, ηλικίας τότε 32 ετών.

Ο πρίγκιπ τόν συμπάθησε πολύ και τόν έκαμε λοχαγό σέ ηλικία 18 χρόνων. Ο Μπρούμμελλ, όμως, έφυγε από τό στρατό για μία πολύ παράξενη αιλία. Τό σύνταγμα τού πρίγκιπος μετατέθηκε στο Μάντσεστερ, «τη μητρόπολη τού έμπορίου και τή πατρίδα τού μπαμπακιού». Ο Μπρούμμελλ, ο κομψός είκοσαετής αξιωματικός, υπέβαλε τότε άμέσως τήν παραίτησή του.

— Γιατί παραιτείσαι, φίλε μου; τόν ρώτησε ο πρίγκιπ της Ουαλλίας.

— Υψηλότατε, απήντησε ούτος, καταλαβαίνετε πολύ καλά πόσο δυσάρεστη είναι για μένα μία τέτοια μετάθεση... Άκούτ' εκεί να μάς μεταθέτουν και μάς στέλνουν, πού; Στο Μάντσεστερ; Δεν μου άρέσει, ξερετε αυτή ή πόλη... άν και δεν τήν είδα ποτέ!..

— Ύστερ' απ' ένα χρόνο ο Μπρούμμελλ έγινε ενήλικος και μ' τοσούτες να διαχειρίζεται τις τριάντα χιλιάδες λίρες πού είχαν μαζευτεί από τήν πατρική κληρονομία μαζί με τους τόκους.

— Γι' αυτός πού είμαι! έλεγε απελπισμένος τήν εποχή εκείνη. Πώς να ζήσω με τόσο λίγα στο Λονδίνο, πλάι στον πρίγκιπα της Ουαλλίας, πού ζυδεύει μόνο για τό ντύσιμό του τρία εκατομμύρια τό χρόνο;

— Ως τόσο έλυσε τό πρόβλημα της ζωής του με φρόνησι και σύνεσι μεγάλη. Απέφυγε κάθε εκκεντρικότητα. Εφρόντισε μόνο να είναι πολύ περιποιημένη ή τουαλέτα του.

Τό πρωί φορούσε μπότες, κι ντό πανταλόνι, γελέκο και ρεδιγκόττα ανοιχτόχρωμη. Τό βράδυ μπλέ ρεδιγκόττα, άσπρο γελέκο και μαύρο πανταλόνι, πολύ σφιχτό στο σώμα του και πρό πάντων στά σφυρα μεταξωτές κάλτσες και ψηλό κλάκ καπέλλο. Ένας θαυμαστής του, μαγεμένος μία μέρα από τή λάμψη τών υποδημάτων του, τόν ρώτησε τι βερνίκι μεταχιριζότανε.

— Βερνίκι! βερνίκι! πφ! έλεγε ο βασιλιάς τών δανδήδων. Πρέπει να μάθετε, μ' ό ν - ν τ ή α ρ πώς τό καλλίτερο βερνίκι για μένα είναι... ό άφρος της σαμπάνιας!

Ο Τζωρτζ Μπρούμμελλ διέπρεψε ιδιαιτέρως στο δέσιμο της γραβάτας του. Σ' αυτό τό κεφάλαιο έπροκάλεσε άληθινή επανάσταση. Πριν απ' αυτόν έφορούσαν τήν γραβάτα τυλιγμένη γύρω απ' τό λαιμό, με μία πρόχειρη θηλεία. Αυτός ήταν άμίμητος στον τρόπο με τόν όποιον έδεσε μια πανούργια θηλεία, άριστούργημα άριστοτεχνιτών για τήν εποχή του.

Τον έζηλευσαν τόσο πολύ όλοι οι νέοι, ώστε θα μπορούσε να γίνη άμπλουτος μόνο άν δεχόταν να δίνη μαθήματα για τό δέσιμο της γραβάτας.

Τό περίεργο είναι, ότι άν δεν πετύχανε ο κόσμος με τό πρώτο πεπαισθητικό γραβάτα κι' έπεσαν άλλη, διηγούνται, μάλιστα, πως μία μέρα κάποιος απάντησε τό θαλομηπόλο του, πού κρατούσε στα χέρια του ένα μεγάλο πανέρι γεμάτο άσπρες γραβάτες.

— Τι είναι αυτό τόν ρώτησε με περιέργεια.

— Είναι ή... άποτυχία μας! έλεε ο θαλαμηπόλος.

Κι' έξήγησε πώς ο κύριός του πολλές φορές πετούσε είκοσι έως τριάντα γραβάτες τήν ήμ'ρα ως πού να πετύχει τή θηλεία πού ήθελε.

— Όλη του ή ζωή μπορεί να πη κανείς, πέρασε στο να δένυ άρ-

Ο βασιλιάς τών δανδήδων Μπρούμμελλ.

τίστικα τή γραβάτα του. Ένώ ήταν καλός ίσπεύς, δεν έπαινε ποτέ κοβάλλα για να μη χαλάση ο λαιμοδετός του. Για τόν λόγο απέφυγε τις σωματικές άσκήσεις και τό κυνήγι.

Ο Μπρούμμελλ είχε δυστυχώς κάποιο μεγάλο έλάττωμα πού τόν έστοίχιζε πολύ. Τού έρεσε να είνονεται και να περάει όλο τόν κόσμο.

Μία μέρα έπείρασε τόσο πολύ με τά είνονικά του λόγια τήν κρία Φέτσερμπερ, φίλη τού πρίγκιπος της Ουαλλίας, ώστε τήν άνέκασε να βάλει τόν πρίγκιπα να τά χαλάση με τόν παληό του φίλον.

Ο «Βασιλιάς τών δανδήδων» όμως, δεν υπέκυψε ούτε έμαρς: ο' έναν τόσο παντοδύναμο αντίπαλο. Άρχισε να είνονεται και τόν πρίγκιπα ακόμα. Έλεγε συχνά:

— Έγώ πού τόν έκανα τέτοιο πού είναι σήμερα, έγώ και τό τόν έξάκνω!

Κ' ενόρατσε τό λόγο του. Μία μέρα αυτός και τρεις άλλοι φίλοι κέρδισαν στά χαρτιά κάποιο ποσό μεγάλο και πήραν τήν άφρα να δώσουν ένα επίσημο χορό. Ο πρίγκιπ της Ουαλλίας, κι' και κωκωμένος με τό «Βασιλιά τών δανδήδων», έξεφρασε τήν έπιθυμία να παρευρεθί σ' αυτό τό χορό.

Όταν άνηγγέλθη, ο όρχος τού πρίγκιπος, οι τέσσερες δανδής πήραν ο καθένας από ένα κρησπίδιο και πήγαν να τόν έποδεχτούν. Ο στενωότερος φίλος τού πρίγκιπος σάβηκε κοντά στην πόρτα. Ο νεώτερος απ' όλους άπεναντί του. Ο Μπρούμμελλ κι' ο τέτατος δανδής σταθήκανε λίγο πού πίσω.

Ο πρίγκιπ μίλησε με μεγάλην οικειότητα στους τρεις δανδής κι' έπειτα, όπνι πέρασε έμπρος στο Μπρούμμελλ, τόν κατέβη χωρίς να τόν άναγ ορίση ήθελε. Τότε ο βασιλιάς τών δανδήδων γύρισε πρὸς τόν από τούς συντρόφους του και τού είπε:

— Αρβάνιέ, για πέσ μου, ποιος ήταν αυτός ο χοντράνθρωπος; ο φίλος σου;

Ο πρίγκιπ πειράχτηκε, δάγκωσε τα χείλη του, αλλά δεν έλεε τίποτε. Τήν είπ τάθει...

Η αιδάδεια τού Μπρούμμελλ ήταν παροικιωδής. Τίποτε δεν τού έρεσε, μάλιστα περιφρονητικά σ' όλο τό κόσμο. Μία μέρα πού πήγαινε περίπατο στον Άγιο Λάωφο συναντήθηκε με τό δοκίμο τού Μπέντφορντ, πού έφορούσε ένα έλανοφόρο καινούργιας μόδας.

Ο δούξ τόν έσταμάτησε και τόν ρώτησε:

— Πήγετε μου ειλικρινώς τή γνώμη σας, πώς σας φαίνεται αυτό τό έπανωφόρι;

Ο Μπρούμμελλ, χωρίς να πη τότε ούτε λέξη έφερε τρεις τέσσερες βολές γύρω από τόν δοκίμο και έπειτα τού είπε:

— Στο θεό σας, Μπέντφορντ, αυτό τό λέτε πανωφόρι; Και συνέχισε τό δρόμο του...

Ο «Βασιλεύς τών δανδήδων» είχε, φυσικά, πολλές γυναίκες κατακτημένες και με-

— Ένα πρωί έπήγε στο σπίτι κάποιου ευγενούς φίλου του και τού είπε:

— Σέρε, ήρθα να σας άποχαιρέτησω γιατί πρέπει χωρίς άλλο να φύγω!

— Για πο ό λόγο να φύγετε; τόν ρώτησε γεμάτος έκπληξη ο ευγενής.

— Γιατί αγαπώ τρελλά τή γυναίκα σας!

— Κι' έκείνη σας αγαπά;

— Μου φαίνεται πως ναι!

— Αι, τότε βέβαια πρέπει να φύγετε μακριά από τήν Άγγλία, έλεγε ο σύζυγος.

Δεν έφυγε, όμως, άμέσως, αλλά πολύ άργότερα, όταν, ύστερ' από μία μεγάλη άτυχία στα χαρτιά πού έχασε όλη του τήν περιουσία, και άντελήφθη, πώς έπρεπε ν' άφήση γά πάντα τή σκεπή τών θριάμβων του.

Έπήγε τότε στο Καλαί της Γαλλίας και άργότερα, τό Σεπτέμβριο τού 1830 στο Κάν, όπου διορίστηκε Πρόεδρος της Άγγλιας. Ως τά τελευταία του χρόνια έζησεν με χρηματικά βοηθήματα φίλων του. Έκαμε, όμως, χρέη πολλά και κάποτε τόν έπείσσαν στη φυλακή τά έκαμε όλα άνω - κάτω, ως πού τέλος τού έπέσσαν να κουβαλήση στο κελλί του τά σκαπνία του, τις κομμάδες του, τήν κολώνια του, κι' άφου τόν έδωσαν τήν άδεια να έμψεται κάθε μέρα και να κάνη λουτρό με γάλα άραιωμένο με νερό. Σιγά-σιγά, όμως, ο Δανδής γεροντός. Τό λογικό του έπα-

ΕΞΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

Τελειώνοντας τήν επίσκεψή μου σ' ένα φρενοκομείο είδα έξαφνα ένα τρελό πού καθισμένος σέ μία γωνιά, στον ήλιο, έκανε πως έπανε κι' στον άέρα! Άνάδευε τά χείλη του, μετρούσε έως τά ήη κι' έσ' έρα σταματούσε για να πετόξη αυτά πού είχε ήθελε μαζή στον άέρα...

Τόν έδειξα στο γιατρό ο όποιος μου είπε:

— Αυτός ο άρρωστος-ο αριθμός 103-είνε από μεγάλη οικογένεια. Τόν έβρε βαρλόνο Πρενάκ. Τού άρεσε να κάνη τόν άφοβο, τόν άτρόμοχο. Στά τριάντα του χρόνια είχε τήν κακή τύχη να τόν καλέσουν μερικοί φίλοι του να περάση λίγες ήμέρες σ' ένα πύργο πού ήτο ηονομήτ' έ κάποιος απ' αυτούς. Ήταν ένας πύργος παμπύχης, ιστοικός. Τό βράδυ, ύστερα από τά παιχνίδια και τό πατό, ή συντροφιά τών φίλων μαζεύονταν μπροστά στο άναμμένο ήλιο και κουβεντιάζε...

Ο Πυργοδεσπότης Ζουρνταίν διηγείτο τις θρυλικές ιστορίες τού πύργου. Η γυναίκα του και όλοι οι άλλοι τόν άκουγαν με σεβασμό.

Έπειτα ένας από τούς καλεσμένους είπε:

— Ένας τέτοιος ιστορικός πύργος, είναι άδύνατο να μη στεγνεί ένα τουλάχιστον... φάντασμα...

— Ναι, έλεγε, ο κ. Ζουρνταίν, κιντώντας με κάποια ταραχή τήν γυναίκα του. Δεν τό είχα πη αυτό για να μη τρομάξω τις κυρίες. Άνε πως ένα δωμάτιο τού Πύργου είναι στοιχειωμένο.

— Που; Ρώτησαν όλοι μ' άγωνία.

— Τό άρρωστο, απήντησε ο κ. Ζουρνταίν. Έκείνο πού βρίσκειται άνοήτως άπάνω απ' αυτό πού βρισκόμαστε. Είναι στοιχειωμένο με όρκα χαλιά, έχει ένα άνω παντικώτατο μεγάλο κρεβάτι. Τέλος ά' άναπαύομενο ώραιότητα εκεί... άν δεν ύπνηξε τό φάντασμα...

Ο νεώτερος σ' της παρές ο κ. Λεκλέρ, γέλωσε άνατά.

— Και τί όμη έχει τό φάντασμα; ρώτησε. Τό είδε κανείς;

— Όχι, τό έόρουν μόνον έκ φήμης. Διηγούνται πως ένας από τούς πυργοδεσπότες ύποπτεύθηκε έίκα ην γυναίκα του και τήν σκότωσε μέσα σ' αυτό τό δωμάτιο. Μετά πάροδον όμως ολίγου χρόνου έπέσθη πός ήταν άθλια, μετάνοιας, έεσε σε βαθιά μελαγχολία. Και πέθανε άλω τή λύπη του...

Από τήν ήμερα τού θανάτου του παρουσιάζεται σ' αυτό τό δωμάτιο, θ' ηνεί και ζήτηι συγχώρησι.

Τότε ο βαρλόνος Πρενάκ ρώ ησε τόν πυργοδεσπότη:

— Δεν κοιμηθήκατε ποτέ σ' αυτό τό δωμάτιο, από φόβο βέρβια; Έτσι δεν είναι; Έλα όμολογήστε...

Η γυναίκα μου δεν μ' άφίνει, απάντησε ο Ζουρνταίν.

Οι καλεσμένοι άρχισαν να γελούν.

— Αυτά είναι προφάσεις, έλε γελώντας κι' ο κ. Πρενάκ. Φοβάται τό φάντασμα... Δουτόν δρω θά περάση άόφως τήν νύχτα μου σ' αυτό τό δωμάτιο.

Όλοι έόλησαν. Η κ. Ζουρνταίν, θέλησε να τόν άποτρέψη, μα αυτός επέμεινε.

— Σας προειδοποιώ, και σας παρακαλώ, να έδοιοήσετε και τούς ύπνιέτας άδμή, πός άπόψε θα κοιμηθώ στο στοιχειωμένο δωμάτιο και πός θαζω μαζί μου και τό περιστρόφο μου γεμάτο. Όποιος θελή-

σει να παίξη μαζί μου θα τήν πάθη άσχημα. Έλθονόμω μόνο να πάω τό δικό μου περιστρόφο... Ποιος θα μου δανείση τό περιστρόφο του;..

— Έγώ, έλεγε ο νεώρος Λεκλέρ. Έχω ένα στο δωμάτιό μου και πάω να σ' τό φέρο.

Σέ λίγο ο Λεκλέρ γύρισε μ' ένα περιστρόφο.

Ο βαρλόνος Πρενάκ άφου έβεβαίωθη ότι ήσαν γεμάτο, καληνύχισε κ' έφυγε λέγοντας, ένώ τόν κυττάζεμε σαστισμένοι:

— Τό νου σας! Μή μου κάνετε κανένα άνοστο άστείο γιατί...

Όταν άπεσώρθη στο μεγάλο σκοτεινό δωμάτιο, ο βαρλόνος Πρενάκ πλάγισε στο κρεβάτι του, κρατώντας τό κερί άναμένο. Σιγά-σιγά δόξαληνος; ο πύργος βυθιζόταν στη σιωπή.

Ο κ. Πρενάκ άρχισε ν' άκούη τού γνωστούς εκείνους, τούς άριστους νυκτερινούς κρότους τών παληών κυριών, πού προέρχονταν από ποντικούς, από τριζύμο ξύλων, από τόν δυνατό άέρα... Όλα αυτά όμως κατέληξαν έξαφνα σ' ένα κρότο πραγματικό, δυνατό, παρόμοιο...

Η πόρτα της κλιμαρίας του άρχισε ν' άνοίγει σιγά-σιγά...

... Έκανε τότε ψεύτικες έορτές στο σπίτι του, και ύπεδέχτο με μεγάλη έπισημότητα φανταστικές δοουλίες και πριγκιπέσσες.

Πέθανε από έγκεφαλλική παρίλυση στις 30 Μαρτίου 1840 σέ ηλικία 72 ετών. Τό τέλος του ήταν πικρό, γιατί είχε γίνει φοβερά κρονόληρος και είχε παραμορφωθεί απ' τήν παράλυση... Η παραμορφωσία του, μάλιστα ήταν τόσο φοβερή, ώστε τό στόμα του έφθανε σχεδόν έως τ' αυτιά του.

Τέλος οίκτρο ήλθαλό για ένα Μπρούμμελλ...

Ο κ. Πρενάκ ανακάθισε στο κρεβάτι του με τά μάτια στρωμένα πρὸς τά έξεί, περιμένοντας να δη πούδ άνοίγει. Έξαφνα άντίκρισε κάτι πού έκαμε τήν καρδιά του να σφιχτεί. Ήταν τό φάντασμα!.. Τό φάντασμα τού καλήου πυργοδεσπότη πού προχωρούσε τυλιγμένο στο άσπρο σάβανό του, σαν ένα τεράστιο έμψυχο άγαλμα!.. Άπλωνε έμπρὸς τά σκαλετομένα χέρια του, κουνούσε παρόξενα τό κεφάλι του...

Από φόβο μήπως τού παίξουν καμιά φάρσα, ο βαρλόνος, άν κι' έσπεριζε, φώναζε δυνατά:

— Ξέρεις πώς; έχω περιστρόφο; Πρόσεξε! Οί πυροβολήσω...

Τό φάντασμα όμως εξακολουθούσε να προχωρή...

Εντρομος τότε ο βαρλόνος σήκωσε τό περιστρόφο του, σημάδεψε, κι' έπίσ' τήν σκανδάλη. Ένας πυροβολισμός άντήχησε. Τό φάντασμα όμως έμεινε άπείραχ ο στή θέσι του, κι' εξακολουθούσε να προχωρή πρὸς τό κρεβάτι.

Ο κ. Πρενάκ εξακολουθούσε να πυροβολή άλλιασμένος από τό φόβο. Είχε άδειάσει πιά τις σφαίρες τού περιστρόφου του, χωρίς καμιά νά άγγίξη τό φάντασμα!

Έξαφνα, είδε τό φάντασμα, να σκύβη, να πιασπατην τις διπλές τού σάβανου του και να μαζεύη από κει μία-μία τις σφαίρες πού τού ήσαν. Άνασκήωθηκε έπειτα και πέταξε όλες τις σφαίρες στο κεφάλι τού βαρλόνου!.. Ο κ. Πρενάκ έβγαλε τότε μία κραυγή φρίκης και έπεσε άναίθνητος στο κρεβάτι του!..

Όταν τήν άλλη μέρα τό πρωί μπήκαν στο δωμάτιό του, ήταν τρελλός, άκριβώς όπως τόν είδατε πρὸ ολίγου. Νομίζει πως τόν πυροβολούσαν και μαζεύει τις σφαίρες στον άέρα!

— Όστε ή αν φάντασμα πραγματικό; ρώτησε τό γιατρό.

— Κάθε άλλο, μου άπάντησε ο νεώρος Λεκλέρ, έβαλε τό περιστρόφο πού τού γέμισε, φυσίγνια γεμισμένα μόνο με παρούτι. Τις σφαίρες τις κρατούσε στο χέρι του όταν μετεμφέσθη σέ φάντασμα για να φοβισθ τόν Πρενάκ. Έγινε έτσι άφρημή της τρέλλας τού φίλου του κι' α' όκτόνησε μετά καιρό απ' τό κακό του.

François de Nion

ΓΙΑ ΝΑ ΞΕΡΕΤΕ

ΓΙΑΤΙ ΟΙ ΤΟΥΡΚΟΙ ΔΕΝ ΤΡΩΕ ΚΟΙΡΙΝΟ ΚΡΕΑΣ

Όταν ο Μωάμεθ έδίδασκε στα βάθη της Άσίας τήν νέαν του θρησκείαν, έδέχθη ένα ραφί τήν έπισκεψιν μερικών πιστών, οι όποιοι τού παρεπονέθησαν εναντίον τών Χριστιανών:

— Αιότοι, ου είπαν, κλονίζοντες ότι δεν θάσαι πραγματικός αντιπρόσωπος τού Άλλά, άφου δεν έχεις κάνει άκομη ούτε ένα θάμα, ενώ ο Χριστός έκαμε ένα σωρό θάματα...

Ο Μωάμεθ καμπεσώστηκε και τούς ύποσχέθηκε ν' άκμή τήν επομένη ένα μεγάλο θάμα... Υποσχέθηκε δηλαδή να βγάλη νερό από τά βάθη της κατάβρυς έρημου κι' έκάλεσε να παρευρεθούν σ' αυτό όλοι οι πιστοί του.

Πράγματι τήν επομένη άφου έώλησε πρὸς τις γιλιές τών παδών του, τούς έόηγεσε κατάπιν στήν έρημο, όπου κατά τήν διάρκεια της νυκτός έμπατοί τού είλαν κούρεϊ κάτω από τιν άμμο είκοσι τουλούμια γεμάτα νερό.

Τή στιγμή όμως πού ο Μωάμεθ έφθασεν στο μέρος πού ήσαν κρυμμένα τά τουλούμια, έτοιμος νά κυνηπή με τήν ράβδου του τό έδαφος για ν' άναβλήση τό νερό, είδε μ' έκπληξη τού τιν άμμο κατασκαμνη και ύψη γύρω δέ μερικά γουρούνια να κοιμούνται πάνω στο λασπωμένο έδαφος.

Τί είχε συμβεί; Άπλυστάτα τί γουρούνια κληνηθέντα ή; έκει δαμίστηκαν τό νερό κάτω από τήν άμμο. Έσκαφαν βρήκαν τά τουλούμια, τα κομμάτισαν κι' έόρσαν τή δίψα τους με τό νερό τους. Έτσι τό μεγάλο θάμα τού Μωάμεθ έματαιώθη...

Ο πορφής έω φρενόν τότε για τό πάθημά του, καταστάθηκε τά γουρούνια κι' από τότε οι Τούρκοι έκαμαν να τρώη χοιρινό κρέας...

ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ

ΑΠΟ ΤΗΣ ΓΗΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΞΕΛΗΝΗΝ

Εάν υπήρχε σιδηροδρομική γραμμή μεταξύ Γης και Ξελήνης, ένα είσιτήριο τριπλής θέσεως για τό μεγάλι θα έκοστίζε, λαμβανόμενης ως βάσεως της τιμής τών είσιτηρίων της γης, περί τά τετρακόσια εκατομμύρια δραχμές. Εάν ο σιδηροδρομός αυτός έερεχε με μεγάλη ταχύτητα δηλ. 120 χιλιόμετρα τήν ώρα θα έερεάσε τό για να φτάση στη Ξελήνη περί τά 140 ήη. Τώρα φαντασάτε μόνοι σας πόσους... αιώνας θα έπαιε να ταξιδεύη κανείς εάν έπεγερούσε τό ταξείδι αυτό με τό σιδηροδρομικό της Ξελονήσου ή με τό θείο της Κηφισιάς.

ΤΑ ΑΠΡΟΟΡΠΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΕΚΑΜΕ ΤΟΝ ΓΥΡΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΥ

Μιά έπιστημονική άποστολή. Πρώ 150 έτών. 'Η προσέγγισις στη νήσο Ταϊτί. 'Ο μάγειρος του Καραβιού. 'Η περιέργεια των Ταϊτινών. 'Ο όπλητης του κ. ντε Κορμερσόν. Γυναίκα μετεμφιεσμένη σε άντρα. Πώς τον απέκλυψαν οι Ταϊτινοί, κλπ.

Δεν είχε λίγοι εκείνοι που έπεχον να κάνουν το γύρο του κόσμου, είτε από άλλην αγάπη προς τα σπόρ είτε για σκοπούς επιστημονικούς. Είπε όμως άπιστευτο και θα σ' ας φανή σαν παραμύθι το ότι μια γυναίκα έπεχον να κάνει το γύρο αυτό και μάλιστα πεπερασμένη σε άντρα, κατορθώσασα να κούψη το φύλο της πολλούς μήνες, έως ότου την ανέκλυσαν... οι άγριοι...

Και όμως, η ιστορία της νέας αυτής γυναίκας έγινε πραγματική. Συνέβη πρό 150 χρόνων και μνημονεύεται λεπτομερώστατα στα χρονικά των διεθνών περιγυρίσεων.

Κατά τα 1766 ο Γάλλος κύριος ντε Μπουγκαινβίλλ ανέλαβε να κάνει τον γύρον του κόσμου με έπιστημονική άποστολή. Μαζί του έταξιδεύσαν δύο διακεκριμένοι σοφοί, ο άστρονόμος Δερρκί και ο βοτανολόγος Κορμερσόν.

'Ο διάσημος ποντοπόρος ύστερ' από άρκετά ενδιαφέρον ταξίδι ήγγυροβόλησε έμπρός στο νησί Ταϊτί, εις το όποιον μόνον οι Άγγλοι είχαν προσεγγίση πριν από αυτόν, εις άλλο σημείο του όμου.

Οι Ταϊτινοί της περιοχής εκείνης δεν είχαν ιδή ποτέ τους Εύρωπαίους. Γι' αυτό τους έπιασε μεγάλη περιέργεια και μόλις εφάνηκε το πλοίο των εξερευνητών άνει να φοβηθούν, έπήδησαν στις τιρογές τους κι' έσπευσαν προς συνάντησί τους, δείχνοντας με χίλια δυο σημεία την συμπάθειά τους.

Οι Ταϊτινοί είχαν πάρει μαζί τους τι; γυναίκες τους που τις έδειχναν με υπερηφάνεια στους ξένους.

Ο κ. ντε Μπουγκαινβίλλ, επειδή δεν ήθελεν άκόμη ποιές ήσαν ή διαθέσεις των Ιθαγενών, άπηγόρευσε από προφύλαξης στους ναύτες του ν' άποβιβασθούν στην ήσση, εδήλωσε μάλιστα, ότι θα έφανατόν τον χωρίς άλλη διαδικασία εκείνος που θα παρέβαινε τη διαταγή του.

'Ενας μάγειρος, όμως που του άρεσαν πολύ ή περιπέτειες, μέσα σ' όλην εκείνην την άναστάσι που έγίνετο με την εμφάνισι των Ταϊτινών, έξεμασθήκε στα πλευρά του πλοίου, πήρε μια βάρια κι' χωρίς τ' άν τον αντίληφθ' κανείς, έβγήκεν έξω στο νησί.

Οι Ταϊτινοί δεν τον ήμπεδισαν διόλου. Μόλις, όμως, άπεβίβασθη τον έτοιμότοισαν, τον έφεραν στο έσωτερικό και... τον έβδυσαν. 'Ο δυστυχής ένόμισεν πως ήλθεν ή τελευταία του ώρα κι' έπεκαλέσθη τον όικτο τους. 'Υστερα από μια στιγμή, όμως, του έκαμεν μεγάλην έντύπωσιν το ότι οι δήμιοί του του έφέροντο με πολύ γλυκό τρόπο.

Οι Ταϊτινοί πραγματικώς, δεν είχαν διόλου σκοπόν να τον σκοτώσουν. 'Ηθελαν μόνο να βεβαιώθουν, όπως διηγήθησαν άργότερ' με χαριτωμένη άφέλεια, άν ο Γάλλος ήταν άνθρωπος άν κ' εκείνος. Δεν μπορούσαν, βέβαιε, να καταλάβουν, γιατί... φορούσε ρούχα!

'Όταν έβεβαιώθησαν ότι δεν είχαν έμπρός τους κανένα άγριο ζώο, όπως έφαντάσθη' αν, του έδωσαν πίσω τα πράγματά του και τον ώδήγησαν με μεγάλην ευγένεια στην παραλία.

'Ο δυστυχισμένος μάγειρος, που είχε φαντασθή ότι σε λίγο θα τον περνούσαν στη σούβλα και θα τον έβηναν σε σιγανή φωτιά, έσπευσε να γυρίση στο πλοίο, χωρίς να φοβηθή τη δήλωσι του κυρίου ή.

'Εν τώ μεταξύ είχε παρατηρηθεί στο πλοίο ή εξαφάνισις του και όλοι έφάνοντο άνησυχοί. Μόλις, λοιπόν ανέβηκε στο κατάστρωμα τον ώδήγησαν έμπρός σ' άν κύριο ντε Μπουγκαινβίλλ, που έπεριμενε τις εξηγήσεις του.

— Ά, κύριε πλοίαρχε, είπεν ο δασυχιμόνος μάγειρος. Είμαι πολύ έννοχος το ξέρω και μπορείτε να με τιμωρήσετε όπω; σ' άρεσει. Να ξέρετε, όμως, και σεις, ότι ή τιμωρία σας είναι άδύνατο να με προμάξει παρ' όσον άπο το έτυγχερόν μου. 'Ισως έθελώρησεν ότι τι μάθηνα ήσαν άρκετά, ίσως πάλι γιατί του άρεσαν τα φαγητά που έκανεν ο μάγειρός του.

Την άλλη μέρα ο βοτανολόγος της άποστολής κ. ντε Κορμερσόν άπεφάσισε ν' άποβιβασθή στην ήσση για να μελετήση τη χλωρίδα του νησιού. 'Επήρε μαζί του τον πιστό του όπλητή, ένα νέο τιμωρο έδουναίδητο, που δεν έλεγεν «όχι» ποτέ σε τίποτε και είχαν άπομνησθή «βούβαλος» άπό τους συνάδελφους του για ή δύναμή του.

'Ο όπλητης— αυτός παρακολούθησε παντού τον κύριο του. Μας όμως τον είδαν οι Ταϊτινοί, τους έκαμαν έντύπωσι μερικά λιότερα φυσικά χαρακτηριστικά του που δεν τα είχε προσέξει κανείς άλλος έως τότε κι' εφώνησαν στη γλώσσα τους:

— Είπε γυναίκα! Είπε γυναίκα!

Πολύ περίεργοι καθώς φαίνεσαι, οι Ταϊτινοί άπεφάσισαν να ύποβάλουν τον όπλητή στην ίδια δοκιμασία που ύπεβησαν και το μάγειρο. 'Επί τέλους όμως ύστερ' από πολλά, ο βοτανολόγος ήμπόρεσε να τους καθυγούσση.

'Όταν εφώνησαν ο κ. ντε Κορμερσόν στο πλοίο διηγήθη σε άν κυβερνήτη των παραξένο ίσχυρισμό των Ιθαγενών.

Αυτός εφώνησεν άσεως τον όπλητή του, τον έκίνησε καλώς κι' έπρόσθεσε ότι δεν είχαν ούτε γένεια, ούτε μουστάκια. Τον έτοιμώρεσε τότε πολύ και ή όπλητης, του φανεώσε με χίλια δυο σημεία ταπεινωτικά.

Μόλις τέλεισε το πέρας της άλλης να έναρξη την παληή περιήγησιν της. Δεν το κατόρθωσε όμως. Μην έχοντας παύλ, δεν ήθελε πάλι να έσπαση τη μεγάλην περιέργειά της ή μόνον της την άδυναμι.

'Εαν πλούσια πολύ κι' αυτό την έκανε άνησυχο. Δεν είχαν έμπιστοσύνη σε κανένα. Φίλες την έτριψαν πολλές, καμμιαν όμως δεν έτασαν γ' αλήθειά. Τους άνδρες, όμως, που φανταζόταν εφιστάς και συμφορολόγους.

Αυτός που είχε διώξει πριν από λίγη ώρα, της είχε κάνει έμπιστοσύνη, δεν μόνον της έδωκε άποφύγετο, αλλά και ή άποφύγετο έμεινε ως ή τέλος, της αλήθειάς σκοπός του. Και τώρα έαφίλει με το ρού της την τελευταία του χειρονομία που ήταν γεμάτη φυσικό θυμό, έναβλεπε πρό πάντων την τελευταία ματιά που είχε πέση στο σαλόνι της πριν φύγη, και νευραμένη για την εγκατάλειψι των ώραιων πραγμάτων, που είχαν άρξοι να τα θεωρή κάποις σαν δική του.

'Η ματιά αυτή έκανε την κυρία ντε 'Ουμπερτέν να μην έλπιση τίποτα από το μέλλον.

'Η Τερέζα έκαμε να στριφογυρίση στα δάχτυλά της: τον παληό καθήνη και τουρέζε μια ματιά γεμάτη άγνοια. Για πρώτη φορά άνεκά της σ' άκρες των ματιών και λεπτες ριτίδες, που κανείς δεν μπορούσε να της ξεχωρίση άκόμα.

'Ο καθήνης: όμως τις έπρόδιδε. Μία μυστηριώδης φωνή της φάνηκε πως έβγαζε άπ' το κρύσταλλο του και της έλεγε:

— Παράτα, καλή μου, ο καιρός. Άγκάλιασε όσο μπορείς πειν γρήγορα την όμορφη ζωή, γιατί θα σου ξεφύγη, πειν γρήγορα άπ' το νερό και καίε στους μεγάλους καταράκτες!

— Έξαρτα εκείνη τη στιγμή άνοιξη ή πόρτα και ή θαλαμηπόλος άνήγαγε:

— 'Ο κύριος Φαβίε...

'Η κυρία ντε 'Ουμπερτέν έκανε μια κίνησι γεμάτη άπο σείσεως κι' άναρρώσεως. Έκείνος που είχαν έλθει ήταν ένας άντρας νέος άκόμα, λίγο μεγαλύτερος της κι' έντονα χαρακτηριστικά, δειλασμένο, όμως, ύψος. Είχε έντονη την μακαρίτη του σούνο της στο μέτωπο και έδωδωρος καθήκον να καθίσει επίσημα στην ήσση του. Αυτή, επειδή την έδελξαν οι λεπτοί του γόνατοι, τον ένεβάρωσε να την έπισκεφθή και πάλι. Σιγά-σιγά έπειτα ή Τερέζα έννοισε πως ο Λουκιανός Φαβίε, όπως και όλοι οι άλλοι είχε έλθει να την άναψή.

'Αν ήσαν διαφορετικές ή περιστάσεις, αυτό το κόρτε θα την εύχαιόταν χωρίς άλλο. 'Ο κ. Φαβίε φανταζόταν ελκυστική, άπλος και συμπαθή. Γι' αυτό, όμως, να μην παραδεχθή πως ήταν προκομήςσας σαν τους άλλους; 'Από πού ν' άναγνωρίση το είδος της αγάπης του; 'Από πού

σθηκα πάντα σαν άντρας.

Κανένας στο πλοίο δεν μ' ρεϊ να με κατηγορήση για το περιμυρό. Τι σ' ας νοιάζει άν είμαι άντρας ή γυναίκα;

Γεννάται, όμως, φυσικά, το ζήτημα! Πώς τόσο άνθρωποι που ήταν μέσα στο κορβί δεν ύποπτευθησαν ποτέ τους τίποτα, ενώ οι Ιθαγενείς της Ταϊτής την έννοιασαν με την πρώτη τους ματιά;

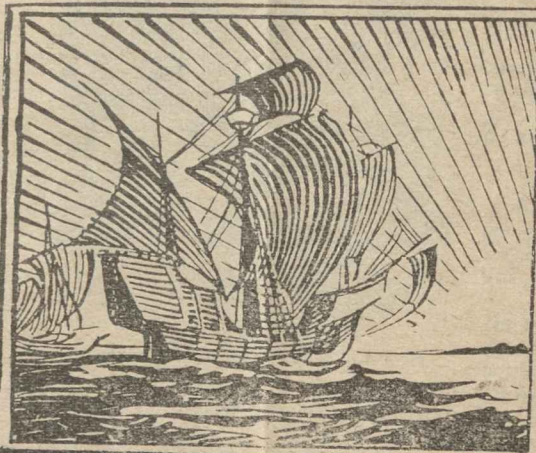
Οι άνθρωποι του πλοίου ξεγελάσθηκαν, γ' ατί ή καπέλα έντονη είχε κατορθώσει να παρη άνταρξιο έντελώς ύψος. 'Επειτα η φωνή της ήτανε βαριά κι' άπέφυνε συστηματικά νόχεται σε μεγάλη έπαση με τους άνδρες: ους κι' υπηρώματες, με την άφραση, ότι είχε πάντα τους δουλειό κοντά π' άν κύριο ή.

Με τους Ταϊτινούς όμως συνέβησαν έντελώς τ' αντίθετα. Απ' όποι έκίτταζαν τους Εύρωπαίους με μεγάλη προσοχή και πειν, γ' ατί. Καί άμέσως μόλις έφωξεν μια ματιά άπάνω της, τους έκαμαν έντύπωσιν ότι στρωγγυλοί της όμοι και τα χωρίς το παρμυρό γυνόμα μάγουλά της, που δ' ν' ήσαν δυνάτον ν' άνηκε σε σο α άνδρα.

'Ο κύριος ντε Μπουγκαινβίλλ συνέχισε την νεαρή ήσση. Εξ έδωδωρος όμως ότι του ήσαν άδύνατο να την κρατήση στο πλοίο του γιατί είχε πειν διαδοθή στο πλήρωμα ή έλαττη ιστορία της.

'Όταν επί τέλους το πλοίο έφθασε στη Νήσο της Γαλλίας, την άπεβίβασαν εκεί μαζί με τον κύριο Κορμερσόν.

Σε λίγον καιρό ή δεσποινίς Μπαρρό γνωρίσθηκε μ' έναν πλοίο-σμο έμπορο εκεί, που την πήρε γυναίκα του. Γι' άπάνω, άγνοιασ' ήμπορεί όμως κανείς να είν: βέβαιο, ότι ή θαρραλέα αυτή γυναίκα δεν έμεινε διόλου παραπονεμένη με την τύχη της...

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

Η ΣΚΙΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Του ΚΛΩΝΤ ΠΑΡΑΙΝ

'Ο κ. ντε Γκατέν, άφου χτύπησε τη γροδιά του θυμωμένος στο χειρό της πολυθρόνας, σηκώθηκε και βγήκε από το σαλόνι με το κεφάλι γυριά, με μια ζαροματιά στην άκρη των χειλιών του που έβγαζε δλη την πίκρα του και με μια ματιά γεμάτη όργη.

'Η κυρία ντε 'Ουμπερτέν παρακολούθησε από μέσα χωρίς να κάνει την παραμικρή κίνησι τον ύπουρο μνηστήρα που έφτυγε διαγμένος. 'Η καρδιά της γυνοσε από μια χαρά κάπως σκληρή ίσως, τη χαρά της ήσως κι' έλπίσεως γυναίκας, που είχε πολύ πλούσια άπο τα μάτια να δαίσει μόνη της τον καινούριο της σόζυγο.

Σ' ένα μικρό κομμάτο τοπέζας που ήταν κοντά της, βεικόταν ένας καθήνης του χειροδ. Τον έπληρε με μια χαριτωμένη κίνησι και τον έπερνούσε άφω άνάμεσα στα δάχτυλά της. 'Ηταν ένας άρκατος Βενετσιάνος άσημνος καθήνης, πρσιτισμένος άπό τα χρόνια. Της τον είχαν χορίσει πρό καιρού, την έκοχη τον ρέμον της κάποιος γέρος θέτος της, που της είχε τότε:

— 'Ο σύμβουλος αυτός της όμορφιάς θα σου φανή ίσως παλιός π' άν, δεν θα σου άρέση, βάζω στοιχήμα, έτσι που έμφορνίξει και τα έλλα- νησά στίγματα του προσώπου. Φύλαξέ τον, όμως. Θα σου λη πάντα την έλπίδα. Διή τη αλήθεια δε βόσκουν συχνά την εύκαρία να την ά- νει έμφορως γυναίκες σαν και σένα. Πολλά λόγια έρωτικά, βέβαιε, τις περνούσαν από τις μαγεύουν. Την αλήθειά σκιά, όμως, της αγάπης, τίς της έβ' αυτός!

Έκείνο την καιρό ή Τερέζα ντε 'Ουμπερτέν ήταν είκοσι χρόνων. 'Ε- κείνη τον έκανό της στο Βενετσιάνικο καθήνη και είδε ένα προσω- πού λείο κι' όλόδροσο, μεγάλη μαύρα μάτια και μαλλιά που ήταν πιο μαύρα άκόμα. 'Ο καθήνης της, είπεν πως ήταν όμορφη πολύ και γ' αυτό τον κάρτη. Τον έφύλαξε μάλιστα, σαν κάτι πολύτιμο.

Τα χρόνια, όμως, πέρασαν. 'Ηρθε ο τελευταίος πόλεμος. 'Ο κ. ντε 'Ουμπερτέν σκοτώθηκε σ' αυτόν. Πέρασαν κι' άλλα χρόνια άκόμα. 'Η Τε- ρεζα τώρα έπληρωζε τα σαράντα.

Μόλις τέλεισε το πέρας της άλλης να έναρξη την παληή περιήγησιν της. Δεν το κατόρθωσε όμως. Μην έχοντας παύλ, δεν ήθελε πάλι να έσπαση τη μεγάλην περιέργειά της ή μόνον της την άδυναμι.

'Εαν πλούσια πολύ κι' αυτό την έκανε άνησυχο. Δεν είχαν έμπιστοσύνη σε κανένα. Φίλες την έτριψαν πολλές, καμμιαν όμως δεν έτασαν γ' αλήθειά. Τους άνδρες, όμως, που φανταζόταν εφιστάς και συμφορολόγους.

Αυτός που είχε διώξει πριν από λίγη ώρα, της είχε κάνει έμπιστοσύνη, δεν μόνον της έδωκε άποφύγετο, αλλά και ή άποφύγετο έμεινε ως ή τέλος, της αλήθειάς σκοπός του. Και τώρα έαφίλει με το ρού της την τελευταία του χειρονομία που ήταν γεμάτη φυσικό θυμό, έναβλεπε πρό πάντων την τελευταία ματιά που είχε πέση στο σαλόνι της πριν φύγη, και νευραμένη για την εγκατάλειψι των ώραιων πραγμάτων, που είχαν άρξοι να τα θεωρή κάποις σαν δική του.

'Η ματιά αυτή έκανε την κυρία ντε 'Ουμπερτέν να μην έλπιση τίποτα από το μέλλον.

'Η Τερέζα έκαμε να στριφογυρίση στα δάχτυλά της: τον παληό καθήνη και τουρέζε μια ματιά γεμάτη άγνοια. Για πρώτη φορά άνεκά της σ' άκρες των ματιών και λεπτες ριτίδες, που κανείς δεν μπορούσε να της ξεχωρίση άκόμα.

'Ο καθήνης: όμως τις έπρόδιδε. Μία μυστηριώδης φωνή της φάνηκε πως έβγαζε άπ' το κρύσταλλο του και της έλεγε:

— Παράτα, καλή μου, ο καιρός. Άγκάλιασε όσο μπορείς πειν γρήγορα την όμορφη ζωή, γιατί θα σου ξεφύγη, πειν γρήγορα άπ' το νερό και καίε στους μεγάλους καταράκτες!

— Έξαρτα εκείνη τη στιγμή άνοιξη ή πόρτα και ή θαλαμηπόλος άνήγαγε:

— 'Ο κύριος Φαβίε...

'Η κυρία ντε 'Ουμπερτέν έκανε μια κίνησι γεμάτη άπο σείσεως κι' άναρρώσεως. Έκείνος που είχαν έλθει ήταν ένας άντρας νέος άκόμα, λίγο μεγαλύτερος της κι' έντονα χαρακτηριστικά, δειλασμένο, όμως, ύψος. Είχε έντονη την μακαρίτη του σούνο της στο μέτωπο και έδωδωρος καθήκον να καθίσει επίσημα στην ήσση του. Αυτή, επειδή την έδελξαν οι λεπτοί του γόνατοι, τον ένεβάρωσε να την έπισκεφθή και πάλι. Σιγά-σιγά έπειτα ή Τερέζα έννοισε πως ο Λουκιανός Φαβίε, όπως και όλοι οι άλλοι είχε έλθει να την άναψή.

'Αν ήσαν διαφορετικές ή περιστάσεις, αυτό το κόρτε θα την εύχαιόταν χωρίς άλλο. 'Ο κ. Φαβίε φανταζόταν ελκυστική, άπλος και συμπαθή. Γι' αυτό, όμως, να μην παραδεχθή πως ήταν προκομήςσας σαν τους άλλους; 'Από πού ν' άναγνωρίση το είδος της αγάπης του; 'Από πού

σημειον θάνοιθε την άδιαφορία του για το χρώμα;

— Ός τόσο ή Τερέζα πήγε κοντά του, τείνοντας το χέρι της. 'Η ματιά της, όμως, ήταν τόσο σκοτεινή και τόσο στεγνό το χαμόγελό της, όστες δ Λουκιανός ταόχτηκε.

Άφου έβλήθηκε με συγκίνησι τα δάχτυλά της, βρήκε τη δύναμη να μιλήσει:

— Μήπως σ' άνησυχό αλήθεια;

Αυτή άφήκε να της ξεφύγη ένα γέλιο κακό, σκληρό σχεδόν και είπεν:

— Έρχόσαστε άπ' έναντίας; ος πολύ κατάλληλη ώρα. 'Ηθελα να σ' ας μιλήσω σοβαρά!

— Ά, έκαμεν εκείνος, παίρνοντας άμέσως τα λόγια της για κακό προμήνυμα.

Έδωδω, όμως, να καθήνη όπως κι' εκείνη κοντά στο τραπέζι. Στην άρχή έπεκράτησε σιωπή. Έπειτα ή κυρία ντε 'Ουμπερτέν είπεν άποφασιστικά:

— Δεν είσαστε και σεις της γνώμης, πως ή συγκής σας έπισκέψεις μπορούν να με έκθόσουν; 'Ω, βέβαια, σαν ήσση έχω κάποια περισσότερη έλευθρία. Δεν είμαι, όμως, πολύ γρη άκόμα καί...

'Ο κ. Φαβίε γόρεψε να διαμαρτυρηθή, εκείνη, όμως, τον έτοιμάτησε με μια χειρονομία της και εξακολούθησε:

— Έξωρ τί θα μου πητε. Άπό κοπιμένα είμαι χορτασμένη δυστυχώς. Σήμερα, άλλως τε, πρόκειται για κάτι πολύ σοβαρότερο. Φίλες μου (ή καλόβολες φίλες δε λείπουν άπό καμμία γυναίκα) μου έκαναν την παρατήρησι, πως ή έπιμονή να δεχόσαστε έδω άρχισε να διη λαβή σε κακολογίες. Έσκέφθηκα και έγω πως δεν έχουν έντελώς άδικο και πήρα την άπόφασι να δώσω ένα τέλος σ' έλ' αυτό.

Έσώπασε και τον έκίνησε θάρρατά κατά πρόσωπο. Τον είδε που είχε γίνη κάτωχρος κι' έτραβόσε νευρικά το μουστάκι του.

'Η Τερέζα αιδώθηκε ευχαρίστησι με το να παρατηρή την συγκί- νησι του. Στο πρόσωπό του, το είδε, πάρε πειν άπόφασι, ήθελε να έκδι- κηθή όλους τους άντρες.

Ναι, είπεν πάλι. Πρέπει να δώσω ένα τέλος μ' αυτή την κατάσταση. Να ξαναπαντρευτώ δεν σκέπτομαι. Και επειδή είσαστε κύριος πολύ ευγενικός, φαντάζομαι πως θα έχετε την καλο- σιγή να άραιώσετε τις έπισκέψεις σας!

Έσώπασε και χαμήλωσε τα μάτια της.

Τότε μίλησε κι' εκείνος με ύπόκλη- ρη, ασημαίνουσα φωνή.

— Άφου, κυρία μου, δε θα ξανα- δαθούμε, μισρό χωρίς ντροπή να σ' άμολογήσω πως σ' άγαπούσα μ' έναν έρωτα θανατώτερο άπ' όλου του κόσμου.

— Τις δυνάμεις, μ' έρωτα χωρίς καμμιαν άλλη φιλοδοξία πορ' την ίδια την αγά- πη. Σεις, όμως, άποφασίσατε πριν από λίγη ώρα για την τύχη μας. Έμπρός στην άπόφασι σας ύποκλινόμεναι και θα γίνω όσο μπορώ μακρύτερα, για να ύ- ποξέω μακριά σας, διονότατος...

Άφου δε θα ξαναϊδούντομ' άλλη φορά, κυρία, θα έχετε την καλήωχη να μου δώσετε για τελευταία φορά το χέρι σας;

Του προσέφερε το χέρι της, τα δάχ- τυλά της, όμως έστρεψαν. 'Ο κ. Φαβίε τα έστρεψε λίγη ώρα, χωρίς να βρη έπρος την πόρτα.

'Η κυρία ντε 'Ουμπερτέν συγκινημένη πειν πολύ φανταζόταν, γόρεψε να κάνει κάτι για ν' αντίδωξη στη συγκίνησι της κι' επειδή δε βρήκε τίποτε, άποκαξ άδελά της τον καθήνη άπ' το τραπέζι και κυτάχτηκε μέσα.

Είδε άλλη μια φορά το πρόσωπό της που ήταν όμορφο πάντα, ξανα- βρήκε, όμως, τις ριτίδες που φαινότανσαν σαν να έλεγον:

— Κάμε γρήγορα γιατί περνούν τα νεύρια!

Χωρίς ν' άφήση τότε τον καθήνη άναίσχυνσε τα μάτια της. Εκείνη τη στιγμή έκρινε το κρύσταλλο του ή σκηνωπήσιμουέτρα του έτοιμής- νου που άπομακρύνεταν για πάντα. 'Ο Λουκιανός είχε σταθή στην πόρ- τα, δε φαινόταν όμως, θυμωμένος σαν τον άλλο, ούτε κύττασε με φθονή ή άπογοήτειά. Άπ' έναντίας, δύο άόκενα θερμά έστρεψαν στα μάγουλά του.

'Η Τερέζα έννοισε άμέσως την έντύπωσι, πως ή καρδιά της είχε άναψή να γυριά λίγες στιγμές, γιατί την δ' στον καθήνη την αλήθειά σκιά της αγάπης. Δεν έδοτασε τότε περισσότερο και όχη, νικημένη με μάτια σαν τρελλής, γόρεψε προς το Λουκιανό και του είπεν παράφορα:

Φίλε μου μ' άναψή, μ'!

Κλώντ Παραιν

ΡΟΔΑ ΚΙ' ΑΓΚΑΛΙΑ

'Ο γάμος πολλές φορές είναι το καμπίσι που δίνει τον άντρα και τη γυναίκα στη θλίψη.

Έρραμος

'Ο έρωας είναι τα φτερά που έδωσε ο Θεός στον άνθρωπο για να έβρη στον ουρανό.

Μιχαήλ Άγγελος

Η ΖΩΗ ΚΑΙ Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΕΝΟΣ ΗΡΩΟΣ

Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΧΑΤΖΗΧΡΗΣΤΟΣ

Ο Χατζήχρηστος στη φυλακή. Ένα τεράστιο φείδι τον επισκέπτεται. Άκουσε τα κανόνια της ναυμαχίας του Ναυαρίνου! Ο Χατζήχρηστος και ο Άμιλτων. Ο ήρωϊσμός του στη μάχη των Θηβών. Πόσο ζυγίζει ένα τούρκο κεφάλι. Ο Χατζήχρηστος στο παλάτι κλπ. κλπ.

Έπεσε λοιπόν — όπως είδαμε στο περασμένο φύλλο — αιχμάλωτος στα χέρια των Τούρκων ο επικός ήρωας Χατζήχρηστος, και αποκαρτετώντας τους συντρόφους του ένομιζε ότι πήγαινε στο θάνατο. Άλλ' ο Ίμβραϊμ Πασάς, συγκαταίνοντας την όρση του, θέλησε να τον πάρει με το μέρος του και να τον κάνει προδότη και Έλληνομάχο. Έχει λοιπόν που ο Χατζήχρηστος έπεριμένε να ιδεί το δημό με τη σπάθα γυμνή, βρέθηκε απέναντι σ' ένα τραπέζι πλούσια στρωμένο, με τα πιάτα διατεταγμένα φαγητά :

— Κάθισε να φάμε, Χατζήχρηστο! του είπε ο Ίμβραϊμ. Θά τα κουβεντιάσουμε και θα ιδής πως θα ξαναγίνουμε φίλοι, όπως άλλοτε, στη Μεδίνα.

— Φίλος με τους Τούρκους δε θα ξαναγίνω ποτέ! απάντησε με ειλικρίνεια ο αιχμάλωτος αρχηγός. Διατάξετε να με θανατώσουν!

— Όχι, δε θα σε θανατώσω. Θά σε ρίξω στη φυλακή, όσο πού να βάλεις γνώσι, είπτε θυμωμένος ο Σερασκέρης.

Σε μία διαταγή του Ίμβραϊμ, οι σωματοφύλακές του ώρμησαν να τον δέσουν, άλλ' ο σαρβάρης Χατζήχρηστος στρέψας γύρω τα φλογώδη του μάτια, βλέπει ένα λαστό, την αρπάζει, χτυπά έναν από τους σωματοφύλακες, τον σωριάζει χέμου και χύνεται κατά την πόρτα. Προφθαίνουν όμως άλλοι Τούρκοι, τον διαμαζούν και τον σέρνουν σε μία υπόγεια, θολωτή και σκοτεινή φυλακή. Ο Χατζήχρηστος, εδολώντας το όνομα του Θεού και της Πατρίδος, ξεκούσε με ύπομονη μέσα στη φυλακή του, τραφόμενος με ξερό ψωμί και νερό και πλαγιάζοντας επάνω σε μία παλιά ψάθα.

Μία μέρα, καθώς κοιμόταν ένοικος κάτι μαλακό και γλιστερό να σέρνεται επάνω του. Πετάγεται έντρομος και βλέπει μπρός του ένα τεράστιο φείδι! Ο βιογράφος του ήρωος μας, δίνει την ακόλουθη σχετική εξήγηση στο φείδι: «Ο όρκος ούτος, γράφει, από πολλών ετών, φαίνεται, καταπεσών εκ της εις την κορυφήν του θύλου σπής, και μη δυνάμενος να εξέλθω, διατάσσοντες δε εκεί εδρακοντοίση». (Δηλαδή έγενε δράκοντας, εδέρειψε). Έντρομος τότε ο Χατζήχρηστος, επεκλείσθη τη βοήθεια του Θεού, και ο τρόμος του άρχισε να μετριάζεται όταν είδε το φείδι να σέρνεται μαλακά, με ταπεινοσύνη στα πόδια του, να θέλη να του δείξη μία προτάουστη άγανη. Κι' έτσι ο Χριστιανός αιχμάλωτος και το φυλακισμένο φείδι γίνηκαν σύντροφοι στη δυστυχία!

Στο μεταξύ, η γυναίκα του Χατζήχρηστου, η πιστή Μαρία ζούσε στο Ναύπλιο, με προσυχές και μετάνοιες για τον άγαπημένο της άντρα. Ο φιλέλληνας Άγγλος ναύαρχος Άμιλτων, εκτιμώντας το φυλακισμένο ήρωα, έταξείδευε επίτηδες στην Μεθώνη, εξήτης από τους Όθωμανούς την ασφάλεια της ζωής του, του έστειλε τρόφιμα και χρήματα και καθώθησε να επιτύχη τη μεταφορά του σε ανθρωπινώτερη φυλακή, στον λεγόμενον «επιτάξιον προμαχών».

Στις 18 Οκτωβρίου 1927 ο Χατζήχρηστος άκουσε άξαφνα βρόντους που έρχονταν από μακριά. Το γυναικείο αυτί του, τον ειδοποίησε ότι ήταν κανονίες. Γινόταν η τρομερή ναυμαχία του Ναυαρίνου, άλλ' ο φυλακισμένος δεν το ήξερε. Έκατάλαβε μόνο ότι κάτι μεγάλο, κάτι έκτακτο συμβαίνει. Έξαφνα, βλέπει να μπαίνουν Τούρκοι στη φυλακή του κι' ετοιμάστηκε να πούληση ακριβά τη ζωή του, αρπάζοντας ένα από τα όπλα τους. Άλλ' οι φρουροί τον επρόλαβαν, φωνάζοντας τον φυλάκα:

— Χαίρειο, Χατζή καπετάν! Χαίρειο! (Δηλαδή: «Για το καλό σου είνε, Χατζή καπετάνι, για το καλό σου!»)

Έτσι έληθοσαν του διηγώθησαν ότι οι τρεις ναύαρχοι έκαμαν τον Τουρκοαγγλικό στόλο και ότι τώρα πιά όλοι οι αιχμάλωτοι δ' άπελευθερώθουν.

Πράγματι, όταν ήρθε στην απελευθερωμένη πιά Ελλάδα, κυβερνήτης ο Καποδίστριας, οι Τούρκοι παρέδωκαν άναγκαζόμενοι από τον Μαΐζωνα, όλους τους αιχμαλώτους. Ο ύποναυαρχος Σαχτούρης έπληξε και έπληξε και τον Χατζήχρηστο με πολεμικό πλοίο τιμητικώς και τον μετέφερε στην Αίγινα, η οποία ήταν τότε πρωτεύουσα του Κράτους. Συγκινητική ήταν η υποδοχή που του έκαναν του Χατζήχρηστου στην Αίγινα. Η προκυραία ήταν γεμάτη από τα παλληκάρια του που ξετρωπαύγαν, που έκλαιγαν και του φιλούσαν τα χέρια. Με τέτοιον ένθουσιασμό και πυροβολισμούς τον συνόδευσαν στο σπίτι του Καποδίστρια, όπου ο Κυβερνήτης τον έδεχτηκε με χαρά, τον άγκάλιασε, τον έφιλησε και τον ώνόμασε στρατηγό.

Αναριθμητα είνε τα κατορθώματα της προσωπικής άνδρείας

του Χατζήχρηστου, που ένας ποιητής της περασμένης γενεάς τον ονομάζει Άχιλλέα.

Άλλ' αν αι Δυνάμεις έκηρυξαν έλευθερη την Ελλάδα, η Τουρκία δεν ήθελε να την άναγνωρίσει. Ήταν λοιπόν άναγκη νέων άγώνων. Και ο Κυβερνήτης στέλνει το Χατζήχρηστο στη Βοιωτία, όπου το στράτευμα του Σιλιχτάρ Μπότα κατέβαινε άπειλητικά. Κοντά στις Θήβας δόθηκε άποφασιστική μάχη. Μόλις είδε πως έκθρους ο Χατζήχρηστος διέταξε να ξεδιπλώσουν την πολιτεία σημαία που του είχε δώσει ο κυβερνήτης. Η Έλληνική αλληγία και τα τύμπανα έσημαναν την έφοδο. Το Ιππικό διαίρεθηκε άσως σε μικρά τμήματα, το πεζικό του Γιώργη Σκουρτανιάδη έπασε τα μέρη από τα όποια θα μπορούσαν να ξεφύγουν οι Τούρκοι και ο Χατζήχρηστος με το Λάβαρό του και λίγους διαλεκτούς άνδρες του, έκάρησε την πιο επικίνδυνη θέσι, την άμυνα των Θηβών. Η μάχη άρχισε άμέσως. Οι Έλληνες όλησαν κατά του έκθρου άπάρτητοι. Οι Τούρκοι έμειναν κατέπληκτοι. Άλλοι έπαυαν να σπυθούν, άλλοι έτοιμάζονταν να παραδοθούν. Οι Έλληνες όμως χτυπούσαν, έσφαζαν, άκοντιζαν, καταπατούσαν, κατεδίκαν, αιχμαλώτιζαν. Ο κόμπος ήταν σάν καταγλισμένος από τους κανόνες της μορφύτης, από τον κουρνιαχτό και τους άγριους τόνους αϊμάτων. Ο Χατζήχρηστος έτρεχε επάνω-κάτω σά φρε, ώς, δυνάμεις δε όλων την όρη του. Σε μία στιγμή βλέπει ένα στρατό του, το Γιώργη Νισλή, που είχε κουρασθεί ή είχε διαλύσει. Με μια σπαθιά, τον ριχνει κάτω και τρέχει. Βλέπει έναν άλλο το Γίωρ που στεκότανε σά διαλασμένος κι' αυτός.

— Έμπεός, μαρε Γίωρ! του φωνάζει, σφάζε Τούρκους γιατί σ' έσφαξα!

Και τον άναγκάζει να ριχτεί στη μάχη. Την στιγμή εκείνη φάνηκε ένα σώμα διαλεκτών Τούρκων, οι όποιοι έκύθησαν με φανατισμό ν' αρπάξουν την Έλληνική Σημαία. Τότε ο Χατζήχρηστος έδεξε όλη του την άντρεία. Με γυμνό το σπαθί σάπρησε μπροστά, μονομαχώντας με κάθε Τούρκο που έπλησιαζε κατόν εκασθε. Φτίνει έξαφνα μπρός του κ' ένας Τουρκαλβανός, άληθινό, γίγαντας, δεύτερος Γολιάθ. Στην κρίσιμη εκείνη στιγμή έσπασε τον ήρωά μας το πολεμικό του όπλο. Το άτι αυτό ήταν έλαστικό, ένα δε από τα προτερήματά του ήταν και αυτό: Άμα ο έκθρος έπλησιαζε σε άποσ' απ' ένωμαχίας και μάνευε κίνδυνο για τον άναδότη του, έλυνγχε το χορμί του, έφραγε βόλτες, όμοιους άξαφνα και δάγκωνε θανάτου τον αντίπαλο, ύψώνοντας δε συγχρόνως τα σπαθιά και πελώρα πόδια του και πέτοντας άπάνω με το θαρραλές στήθος του γαμμάζε κάτω το αντίπαλο όλογο και τον ίππο του και τοις ποδοπατούσε με λύσσα. Ο Χατζήχρηστος λοιπόν αυτό, το άτι έπλησθησε με γερή σπαθιά στο μέτωπο του γίγαντα Τούρκου και να τον γερμίστη νεκρό από το όλογο του. Μετά τη μάχη, ο Χατζήχρηστος διέταξε να κόψουν το πελόρι κεφάλι του γίγαντος αυτού και να το ζυγίσουν. Το βάρος του ήταν έξη όκάδες!

Τη φοβερή αυτή μάχη παρακολούθησε με το σπαθί στο χέρι και ο Στρατάρχης Δημ. Ύψηλαντης και βλέποντας τον θρίαμβο του Χατζήχρηστου έφώναξε: «— Έλληνες θαρρείτε! Όρμητε ν' άποσφάξετε τους τυράννους! Ένα Καραϊσκάκη έχασμα άλλον μας έστειλεν ο Θεός της Ελλάδος!» Μετά τη νίκη οι Έλληνες έστησαν τρόπαιο μία πυραμίδα από 600 τούρκα κεφάλια.

Έπί της βσιλείας του Όθωνος ο Χατζήχρηστος έζησε στις Αθήνας και κατά την Έθνική Συνέλευσι του 1848 διετέλεσε πρεσβύτεος των ύποδοχών Έλλήνων της Θράκης και της Σερβίας. Ο Όθων τον έκτιμούσε για τα κατορθώματά του, άλλα και για την παρομιμώδη ειλικρίνεια του. Ήταν εκείνο που έλεγε εν τ' όψει π ο ς α ν θ ρ ω π ο ς. Στα γεράματά του ο Χατζήχρηστος ύπηρετησε το βασίλειο του ως ύποσπιτης και έπειτα την Πατρίδα ως Γερουσιαστή. Ο Όθων τον ένιμωσε και με το Μεγαλόσταυρο του Σωτήρος.

Και τώρα μερικά άνέκδοτα από τη ζωή του: Άμα έφτασε σ' Ανάκτορα ή ειδίσης ότι η άνταρσία του Κριεζώτη στην Εύβοια διαλύθηκε με μία μόνη κανονία που έπεσε το χέρι του Κριεζώτη και χωρίς να χυθεί άλλο αίμα, οι βασιλείς ήταν καθισμένοι στο τραπέζι. Βασισκός και γεματος χαρμής ένας αλικός και είπτε την είδησι. Όλοι οι αλικοί κ' ήταν μπροστά δεν μπορούσαν να κρύψουν τη χαρά τους. Ο Χρ.

ΕΝΑ ΠΕΡΙΦΗΜΟ ΒΙΒΛΙΟ

ΤΑ ΑΝΔΡΟΓΥΝΑ ΚΑΙ Η ΓΚΡΙΝΙΑ

Για ποιά άφορη τσακώνονται μεταξύ τους τα άνδρόγυνα; Σ' αυτή την έρώτησι δίνει ακριβή απάντησι ένας Άμερικανός, ο Τζον Μάτζετ, ο όποιος νυμφευθείς πρό δεκατεσσάρων ετών, κρατάει βιβλίο στο όποιο έγραφε πιστάς και λεπτομερώς όλους τους καυγάδες που έκανε με τη γυναίκα του από την ημέρα που παντρεύτηκαν, καθώς και την άφορη του κάθε καυγιά.

Λοιπόν ο κύριος Μάτζετ και η σύζυγός του έκαυγάδισαν για πρώτη φορά την ημέρα του γάμου τους. Έκαυγάδισαν πάλι την ημέρα που άρχισαν το γαμήλιον ταξίδι τους καθώς και την ημέρα που το έτελειωσαν. Έκαυγάδισαν τέλος και κατα... τας 5.110 ημέρας του συζυγικού των βίου...

Το βιβλίο αυτό του κυρίου Μάτζετ είνε μοναδικόν εις το είδος, και γι' αυτό δε κι' έγινε άναπόσπαστο μόνιμο, έξεδότη. Ο άνδρας στέλνους γράφει σ' αυτό και τις αιτίες των συζυγικών καυγάδων.

Έκαυγάδισε λοιπόν το ζεύγος επειδή το φαγητό δεν σερβιρίστηκε έγκαιρώς στο τραπέζι 1589 φορές. Κ' επειδή η σύζυγος έζηήτησε χορηγία από το σύζυγο κι' αυτός δεν ήθελε να της δώσει άλλάς 1241 φορές! Αλλάς είνε η κυριώτερος άφορη των συζυγικών καυγάδων. Το φαγητό και το χρήμα. Ζήλεια μετεξύ των δύο συζυγων δεν ύπηρεσε. Τυλιχάσιν δεν την άναφέρει το βιβλίο άς άφορη καυγά. Φαίνεται όμως πως ο σύζυγος είχε έλαττωματα που δεν μπορούσε να τα άνεχθή η σύζυγος του. Καυγάδισαν λοιπόν επειδή ο σύζυγος έμπαινε με λασπομένα παπούτσια μέσ' στο σπίτι και έλερνε το φρεσκοσφυγγαρισμένο πάτωμα 821 φορές! Επειδή ο σύζυγος ροχαλίζει στον ύπνο του 422 φορές! Επειδή η γυναίκα του χρησιμοποιούσε τα ξαράκια του με να έλωση τα παλιά ρούχα 145 φορές! Επειδή της σέζυγος τα πόδια ήταν πάντοτε... κρύα κι' ένοχλούσαν το σύζυγο στα κρεβάτια 123 φορές!... Στα τρεξίδια όταν έπιανε η θάλασσα το σύζυγο η σύζυγος του έκαυγάδισε άγρίως μαζί του. Όταν όμως έκανε η θάλασσα την σύζυγο τότε της έστησε άγριον καυγά ο σύζυγος της. Έπί πλέον, γράφει ο πολυκατάχρηστος άνδρας, γκαρνάζι με τη γυναίκα μου δάσας δεν μου άπαντούσε πάνω στον καυγά. Κι' αυτή όμως γκαρνάζε μαζί μου όταν μουσπηνε καυγά και δεν της άπαντούσα έγω.

— Έγκρινάριζε τέως για φύλλο πηδήμα!... Το βιβλίο του κυρίου Μάτζετ είνε δ' άδικηκότατο γιατί μάς μαθαίνει για πόσο άσημαντες άφορές γίνονται καμιά φορά μεταξύ καυγάδων.

Ένα όμως προτέρημα διακρίνει τον Μάτζετ από τους άλλους έρωτικώς συναδέλφους του. Έξακολουθεί ν' αγαπά την γυναίκα του με όλα τα έλαττώματά της, όπως τον γαμιάει κι' αυτή. Και αυτό είνε το καλύτερο αντιφάρμακο για τους καυγάδες.

Η έκρηξη όμως, ξαφνιά... ημε... τόσο που του έπεσε το κουτάλι από το χέρι.

— Τι συμβαίνει, στρατηγέ; ρώτησε η Άμαλία. Σας κακώθηκε ή είδησις;

Και ο Χατζήχρηστος, ο Έλληνοσέρβος ήρωας, με τα ιδιόρρυθμα Έλληνικά του, απήντησε:

— Κρίμα, κρίμα, παντί μου βασιλίσα! Κείνο το χέρι έκωψε Τούρκους, έδωκε λευτεριά έμάς και τρώμε δ' άνω-κάτω... Κακό, κακό κι' γελώ... Μά τι να πω και γώ;... Γκιριεζώτη παλληκάρη ήτανε, καλό γινός!...

Το γέλιο πάγωσε στα χείλη των αλικών. Ο Όθων και η Άμαλία κατέβασαν τα μούτρα κι' έπαψαν να ρωτάνε.

Μία μέρα ο Χατζήχρηστος, ως ύποσπιτης, παρουσιάζεται στον Όθωνα που έργαζότανε στο γραφείο του και του λέει με τη συνήθη μένη του άρέσκεια:

— Έκείνο το Φαταούλα θέλει να μπη μέσα.

Ο Όθων ήταν άξιοπρεπής και δεν του ήρεσε να προσβιλλουν τους ύποσπιτες του. Με τόνο λοιπόν άσπρη, ρωτάει:

— Ποιος Φαταούλας, κύριε ύποσπιτα;

— Ποίο άλλο Φαταούλα έχουμε!... Νά εκείνο το Ταρμπολίτσο (είκονος που είνε από την Τριπολιτάδα).

— Ποιος Ταρμπολίτσας; λέει ο Όθων άσπρηρότερα. Θέλετε να πείτε ο κύριος Ρήγας Παλαμήδης, ύποσπης των Έσωτερικών;

— Ά, έγω έσο πάντα τον γνώριζα: Φαταούλα.

(Με άλλα λόγια: «δ' μ' ένοιαφέρει έμένα αν έγινε ύποσπης ή οχι. Έγω Φαταούλα τότε ξέρω», δηλαδή καταχραστή του δημοσίου πλούτου).

ΑΙΤ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΩ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

Τά διηγήματα του Μαρμεντέλ και ο λογοκρίτης του Καγκελάρης. Γ' αυτιά του κριτικού. Ένα... φλογερών ποίημα. Η τιμή της διδως Κλαίρην. Η «Κλεοπάτρα» και το φείδι! κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ο Μαρμον έλ εξέδωσε κάποτε μία σειρά άνοήτων «Διηγημάτων». Ο ντ' Εδόν, ο όποιος ήταν τότε λογοκρίτης, άφου τ' άδίασε, είχε την πονηρία να συντάξη ως έξης το αιτιολογικό της έκθέσεώς του:

«Τά διάβασα κατά διαταγήν του κ. Καγκελάριον και δεν βρήκα τίποτε σ' αυτά...»

Ο Άβελιος, είχε παραλείψει να προσθέσει:

«...το επίλημμόν!»

Στην πρώτη παράστασι του μελοδράματος του Γιλκού «Άλκηστις», κάποιος μουσικός κριτικός, περίφημος για την έκθροτητα που έδειχνε στις κριτικές του εναντίον του Γιλκού, έφώναζε δυνατά στη διάσκεψη κάποιους διαλείματος:

Είνε άπαίσιον έργο!... Άυ' αυτή η ποίμα, η δεσποινίς Λεβασσέρ, τί σάς λέει;... Μουβει πάρα τάρτια με τις φωνές της!...

— Θά ήτο εδύχημα για σάς κύριε, του είπεν τότε ο ντ' Άλμπερ, που έτυχε να τον άκούσει, έαν εις άντικατάστασιν των άφτιών που σάς πήρε σάς έδινε εκείνα που σάς ταιριάζουν. Γαϊδουρινά δηλαδή!...

Κάποιος νέος έπεσέφθη κάποτε τον ποιητή Κρεμπιγιόν και του έδωσε ένα ποιήμα του για να το διαβάση. Τη ώρα όμως που ο Κρεμπιγιόν το έδιάβαζε, έγλύστηρνε έξαφνα από τα χέρια του και έπεσε στη φωτιά!

— Μην άνησυχείτε! του είπτε παρηγορητικά ο Κρεμπιγιόν. Εύτυχως προφθάσα και το διάβασα.

— Και πως σάς φάνηκε;

— Μα... φλογερότατον! άπην ήσεν ο ποιητής, δείχνοντας το χειρόγραφο που είχε φροντίσει μέσα στο τζακι.

Η δις Κλαίρην ήταν μία από τις μεγαλύτερες καλλιτέχνιδες άλλά και από τις περφημότερες, για το όργιά της, εταίρας του 18ου οίπνου. Όταν εμφανιζόταν στη σκηνή για να τραγουδήση, ήλεκτριζε με την όμορφη της το κοινό. Οι μεγάλες της όμορφες θάουτες έπιτυχίες της είχαν σπρώξει τα μυαλά. Ηθελε τους θαυμαστάς της νευρόσπαστα, δούλους της.

Κάποτε, μεταξύ άλλων έγινε έξω φρενών επειδή ο έντεταλμένος της «άστυνομία» των θεαμάτων αλικός δεν έδωσε από τον θίασο όπως ε'χε το δικαίωμα, ένα ήθοπού όποιος είχε την άτυχία να μην είνε συμπαθής. Θυμωμένη για τον λόγον αυτόν η Κλαίρην ήρνηθη να παίξη εκείνο το βράδυ. Την επομένη ο βασιλεύς την έτιμώρησε με μνηστία έγκαθειξη στο «Φόρ Λ' Εβέλ». Όταν όλοι των θεαμάτων αλικός της το άνηγγειλεν αυτό η Κλαίρην του είπτε με μεγαλοπρέπεια:

— Υπακούω στην βασιλικήν αυήν άείωσι. Ο Βασιλεύς είνε κύριος της ζωής μου, της έλευθερίας μου και της περιουσίας μου οχι όμως της τιμής μου.

— Συμφωνώ άπολύτως, άτηνήσεν έξεμπνόντα ο αλικός. Στον βασιλέα δεν άνηκουν παρά πράγματα ύπαρκτά μόνον. Όχι και... άνόπρηκτα!...

Στην τετάρτη πράξη της τραγωδίας του Μαρμοντέλ, «Κλεοπάτρα», ενεργείτο επί σκηνής ένα φείδι, το όποιον χυμώος σφύριζοντας, επάνω στην άμνηση βασιλίσα της Αιγύπτου και την κατεπαράτα.

Πώς σάς φάνηκε το έργο; έρώτησαν κάποιον θεατή στην πρώτη παράστασι της «Κλεοπατρας».

— Συμφωνώ... με το φείδι! άτηνήσεν ο έξεμπνός θεατής.

ΚΑΡΤ-ΠΟΣΤΑΛ

— Γ. Σ. Ε. Γ. Α. ν. Ένταθα. Εύχαριστούμεν πολύ για τις φωτογραφίες σας. "Αν δημοσιεύσουμε προσεχώς και μία σχετική σελίδα θα τις βλέπουμε. "Όσο δεχθήτε τα ελλειπή μας συγχαρητήρια για την τέχνη τους και την εκλογή των τοπίων. Φαίνεται πως έχετε πολύ καλλιτεχνικό γούστο. Φ. Α. ν. ο. τ. α. κ. ι. Ένταθα. Το ποίημά σας, αν και κάπως άεργο, εν τούτοις ξεχωρίζει για την απελευθέρωση του και τη χάρη του. "Αν καλλιτεργήσετε το ταλέντο σας θα γράψετε καλούς στίχους. Χ. α. ο. Ο. Ι. κ. ο. ν. ο. υ. Κ. α. λ. λ. ι. θ. ε. α. Το ποίημά σας μοιράζω το διαπνέει ο πόνος σας για την απώλεια του προσφιούς σας προσώπου, ωστόσο δεν ξεφεύγει από τις κοινοτυρίες των παρομοίων ποιημάτων, τα οποία γράφονται από ποινεμένους ανθρώπους: βέβαια οι όποιοι δυνάμεις δεν είναι και δόκιμοι ποιητές. Το όρατο γράμμα σας μ'ε συνεκίνησαν εξαιρετικά, αν μάλιστα μ'ε το επείγουσαν δ'όσοις θα το δημοσιεύαμεν. Χ. α. ο. ο. ν. Ζ. η. κ. ο. π. ο. υ. ο. ν. Ένταθα. Το διήγημά σας στερείται λογοτεχνικών χαρίτων. "Α. σ. τ. ο. ο. ν. Ρ. ο. δ. δ. η. σ. Κ. α. ι. το διό σας το ίδιο. "Γ. ω. Κ. α. ο. "Η μετάφραση του Λοτί δ'επιτυχής. Καθόλου στρογγυλή δηλαδή. "Ο "Πόνος" επίσης άνεπιτυχής. Γράφετε:

μητέρες, που του σπλάχνου σας βλέπετε το χαμό, του σπλάχνου που απ' το σπλάχνου σας, το φως είχ' ιδωμένο,

"Όλα αυτά τα σπλάχνα που επαναλαμβάνονται και ανακατώνονται σε δύο στίχους αποτελούν... μαγεύσαν, όχι όμως και ποίημα! Μη βιάζεστε λοιπόν να δημοσιεύσετε. Διαβάστε και θα δ'είτε εξαιρετική ωφέλεια. Ν. Κ. ρ. α. λ. λ. η. ν. Θεοφάνη. Την "Ανατολίαν" Τι να την κάμουμε εμείς; Για την έκδοσή της διαφέρουν μάλλον ή άφημερήμες. Πάντως ο'ς εύχαριστούμε για το ενδιαφέρον σας. Α. ρ. γ. Α. λ. τ. ι. α. ο. μ. α. κ. η. ν. Πειραιά. Εύχαριστούμε θερμάς για τα καλά σας λόγια. Το πεζό σας όχι καλό. Α. Μ. α. ζ. α. τ. ο. ν. Αδριαν. Το διήγημά σας όχι πετυχημένο. Για τα καλά σας λόγια εύχαριστούμεν. "Ας-Ας. "Ο "Σφελίο υρ ας" όχι κατάλληλος για το "Μπουκέτο". Τά κ. η. ν. Κ. ο. υ. β. α. ο. η. ν. Το ποίημά σας άνεπιτυχές. Το πρώτο σας τετράστιχο π. χ. μηροδερμένο φρικτά. Δείτε και ο'ς:

Είπε παράξενο, εκείνη π' ά-
[Γαυπούς
πάντα σιμά μ' ατμήν άγώρου-
[στα να μένω
μ' άπάντησε στο δρόμο—μέ
[κρυτούσε
άδιάφορα, παράξενα σάν ξένο.

Σ. π. Λ. ο. γ. ο. θ. έ. τ. η. ν. Πειραιά. Τα πεζά σας όχι καλά. Φορική πολυλογία, λυρική ήλμα, ρομαντικών ντελρίου. Κατέβατε από τα σύννεφα λοιπόν και γράψτε τίποτε πιο αληθινό. "Α. π. ο. σ. τ. ο. λ. ι. δ. η. ν. Θεσσαλονίκη. Το ποίημά σας "Η Βάρεκα το υΨα ρά" όχι δημοσιεύσιμο. Μά τι λέτε για το Θεό!

Μεσσηνίας νύχτας το σκοτάδι σιγανά και με χάδι στο πλάγι της γεμμένη ή κομψή χειτωμένη με υπερηφάνεια και με θάρος γλυστρά στα κύματα σάν γλάρος. Τυχαιρός κ' εύτυχοι μένος, με στη βύρκα βαλπωμένος θωρούσε μετά μεγάλης χροιάς το ψάρεμά του ο γέρο ψα- [ρας κτλ. κτλ.

"Αμ' αν γραφόνταν έτσι ή ποιήσεις θα γράφαμε όλοι και θα

μιλάγαμε έμμέτρος...

Π. α. ν. Α. ρ. γ. ι. α. ν. α. ν. Το διήγημά σας, "Μια τρελή" Τ. ρ. α. γ. ω. δ. ι. α. κ. α., πολύ... τραγικό, τραγικοδραματικό! Δημοσιεύω δ'δω την άρχη.

"Έχουν παρέλθ'η τώρα πολλά έτη, "Όπου εύρισκόμουν εις τα "Ελληνοτουρκικά Σύνορα... Και έκ'ε εκτελούσα τα υποχρεωτικά μου καθήκοντα υπέρ της Πατρίδος... Το "Έτος καλώς δεν ένθιμ'ουμε αλλά, πάντος ήτο φθινόπωρος και μήν Δεκέμβριος, και ήμεραν Κυριακή. Την Κυριακήν του Φθινοπωριού "Έτους του Μηνός Δεκεμβρίου, εκάναμεν έσπερονών γεύμα ώρα 8 Μ. Μ. κ. τ. λ. κ. τ. λ.

Καθώς βλέπετε λοιπόν και ο'ς αυτό δεν είνε διήγημα. Ούτε έπαιον. Ούτε άναφορά. Τίποτα!... Μη γράφετε λοιπόν πλέον. Διαβάστε. Είστε άδοκτο για ο'ς.

Γ. Ζ. α. ρ. κ. α. δ. α. ν. Το πεζό σας όχι καλό. Τά κ. η. ν. Α. δ. ι. α. κ. ο. υ. ο. ν. Βέροια. Το "Αδικο Βιός" καλό. Το δημοσιεύουμε.

"Άκου παιδί μου! Εύχασε ή μέρα που θά φύγω μα πριν πεθάνω θάθελα να σου 'μιλήσω λίγο... Τόν ξέρεις τόν πατέρα σου; Θυσίασες για όνειρο, για να διαβής τα χρόνια σου γλυτά κι εύτυχισμένα... "Έκλεψα πλούσιους και φτωχούς, κι' άπόκτησα τό βίος μου με μούντζες κι' αναθέματα, να δ'η καλό ή γυιός μου και τώ'ρα που τελειώσανε ή μέρες μουμά χαρά θά σου γυρέψω. νύτσε άλλος να μη σ'τά πάρω... "Έλα κοντά να σ' εύχθ'ω παιδί μου πριν πεθάνω να ζήσης δίχως λύπησιν στον κόσμο τόν άπάντα... Κι' ό γυιός του: να ι ταπεινός, τ'άγαπητό παιδί σου, ή κεφαλή του γέγοντας γυρεύει την εύχη σου, —γιατ' ή εύχ' είνε φυλαχτό κι' άλοι του που δέχονται, —μά, να σου π'ω πατέρα μου... τα χρήματά σου "Όχι!..

Θ. Ρ. Αταλάντη. Τό... μ'υπ'όσ'το ρήμα ο'ς—δ'πως τό λέτε—υπερβαίνει τα δύο χειρόγραφα! Κι' άκόμη δεν είνε πετυχημένο. Π. ρ. ε. η. γ. η. τ. η. ν. Χανιά. "Η ήθογραφία σας όχι καλή. Δεν είνε γραμμένη μάλιστα ο'ς στυλ ήθογραφίας. Μη γράφετε πλέον κι' άπ' τις δύο άπο- ρές του χάριτος. Γ. Δ. ω. ρ... Τήρον. Το ποίημά σας όχι καλό. Μ'έκανε μάλιστα το "Βελόνι της Ψυχής" τί θέλετε να π'είτε; Δεν είνε, υποθέτουμε, ρατσιστικό Σίγγερ ή γυιός. Τ. Σ. α. ι. α. δ. ι. Μεσολόγγι. Το ποίημά σας όχι καλό. Κι'όσ' δεν έννοιασ'τε. Για να λάβετε τα φίλλα που θέλτετε πρέπει να σπουδάσετε με τό λογιστήριο έμβλημα συγχρόνως και τα χρήματα. Ε- π'ομένως δεν δημοσιεύουμε απο- ποκρίτας.

Κ. Β. α. λ. α. σ. ι. α. δ. η. ν. Μεσολόγγι. Δεν μ'ε γράψατε αυτό. Πάντως ο'ς εύχαριστούμεν. Σ. τ. Α. λ. ι. ε. α. ν. δ. η. ν. Το ποίημά σας άνεπιτυχές. Γ. Κ. α. ν. α. ο. η. ν. "Όχι άπαισιό- καλό το "Καμένη Άγάπη". Μ. π. ε. ν. ε. τ. α. τ. ο. ν. Πάρος. Το ποίημά σας για τόν Σάββατο... φωτογραφικότατο!

Βασίλειος του γέλατος είπα. Μπομπέ καπελίνου φορέας. Και πηδάς και Κλοσεύς. Μοιάζει ως κλόουν παιδί [τος και Φουσσάλης.

Και βλέποντας ο'ς τα παιδιά Σκυρτά ή καρδιά των και ή- [γυαλιά.

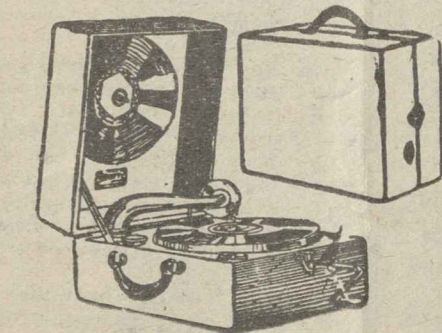
Και τα χεράκια των χτυπούν. Και "Εσένας εύνομιονομώ. Μένεις ο'ς πάντα φωνάζει. "Επ' της δόνης με άδεια την [κοιλιά!

Τ' ο'ς έκαμε όμοιος ο Σαρ- λώ και τόν τιμωρείται ο'ς π'ως... Χ. Π. Βέροια. Το ποίημά σας "Η Ζωή ή μ'ε τ'ε- λαν γοητευτικό". Τόν τα

Χαρά ο'ς με π'ω χύθηκες άπ' της ζωής τα παρασπασ- ροδίζεις δεν ξεπλύνθηκες. Ιατρος μένει, ο'ς μένει.

Κι' όμως ποτέ δεν σ'εφάνηκε λίγη π'ως μενει έλπίδα. Είς την ψυχή που βράζει αν θά χαθή μια άκτινα.

"Γκαλοποιήθηκε τό'ρα!

ΤΟ ΦΟΡΗΤΟΝ
ΓΡΑΜΜΟΦΩΝΟΝ
STARR
ΥΠΕΡΕΧΕΙ

ΑΠΟΔΟΣΙΣ ΤΕΛΕΙΑ

ΠΟΙΟΤΗΣ ΗΓΓΥΗΜΕΝΗ

ΤΙΜΑΙ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΥ

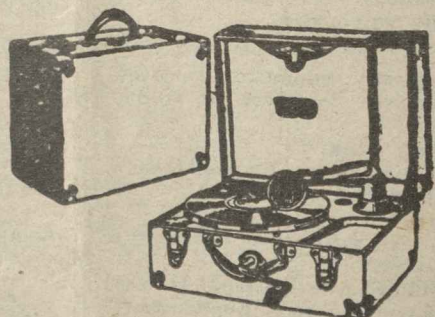
ΜΕΓΑΛΑΙ ΕΥΚΟΛΙΑΙ ΠΛΗΡΩΜΗΣ

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΠΙΑΝΟΝ

STARR

12 - ΣΤΟΛ ΑΡΣΑΚΕΙΟΥ - 12

ΑΘΗΝΑΙ

ΣΕΙΣ ΠΟΥ ΧΑΝΕΤΕ ΤΑ ΜΑΘΗΙΑ ΣΑΣ

...κι' επιθυμείτε :: :: ::

...να διατηρήσετε ή να :: :: ::

...επανεγείτε μίαν ΚΟΜΗΝ :: :: ::

...ή να κ'εφ'ονεν. ΑΚΟ- :: :: ::

...ΘΗΣΑΤΕ ΟΤΙ ΥΠΑΓΩΓΕΥ- :: :: ::

...Η ΦΡΟΝΗΣΙΣ και κάμετε :: :: ::

...ένες προίον'ος έπιστημονι- :: :: ::

...την έπιστοιμμένου και ή π. α. υ. :: :: ::

...των Ιατρών και ού. ι. ν. ο. s ή π. γ. υ. :: :: ::

...αίμας φήμη όφείλεται εις :: :: ::

...την άς σ'αυμόστον δ'ρά- :: :: ::

...αν του ΠΕΓΓΕΛΑΙΟΥ :: :: ::

...έπ'ι των τριχών :: :: ::

ΤΟ ΠΕΤΡΟΛ ΧΑΝ :: ::

...και τ'ε φ'ακεν, ειδικόν Φαρμακων των τριχών δεν είνε ΠΕΤΡΟΛΙΟΝ, είνε εν-ελώς απηλαγμενον της όσμης του πετρελαιου και, ετοιματά άρωματισμενον. "Ενδεικνύται εις όλας τ'ας πεσιπτώσεις της ΤΡΙΚΟΠΤΩΣΕΩΣ εις άπο άσθ νεας π. ο. ε. ρ. χ. α. ι. α. ν. [Τυροσιο ή πυρετον — "Ο. τ. ρ. α. κ. α. ν. — "Ιλαρύν κλπ.] εις ά-ο Τοκετόν — "Α. ν. α. ι. α. ν. — "Υπερκόπσιον κλπ. Καταστρέφει την ΠΥΤΥΡΙΔΑ, κ'εθαρ'ζει τό δέρμα της κε- φαλής και είτέρεσ'α, μεχρι της ρίζης των τριχών, της όποσ διεσείρ'ι την δόσιν. Εί- νε προίον άκραισθητον διά μαν καθήμε- τ. ν. ν. ΤΟΥΛΑΕΤΙΓΑΝ, και προλαμβάνει δ- :: :: :: λ'ς τ'ας άδενειας των τριχών :: :: ::

ΕΥΝΙΣΤΑΤΑΙ ΑΠΟ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΙΑΤΡΟΥΣ

Δ. α. ρ. "ΦΟΙΝΙΞ"

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ ΔΙΑ ΚΥΡΙΑΣ

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ Σ. ΦΑΚΙΡΗ ΟΔΟΣ ΕΥΜΟΥ 14

(παρά τη πλατεία Συντάγματος)

...μεγάλην συλλογήν ύφασμάτων και Μεταξωτών διά την εποχήν από τούς μεγαλειέτερους Οίκους των Παρισίων και πωλεί εις τιμάς άσυναγωνίστους.

...και τ'ε φ'ακεν, ειδικόν Φαρμακων των τριχών δεν είνε ΠΕΤΡΟΛΙΟΝ, είνε εν-ελώς απηλαγμενον της όσμης του πετρελαιου και, ετοιματά άρωματισμενον. "Ενδεικνύται εις όλας τ'ας πεσιπτώσεις της ΤΡΙΚΟΠΤΩΣΕΩΣ εις άπο άσθ νεας π. ο. ε. ρ. χ. α. ι. α. ν. [Τυροσιο ή πυρετον — "Ο. τ. ρ. α. κ. α. ν. — "Ιλαρύν κλπ.] εις ά-ο Τοκετόν — "Α. ν. α. ι. α. ν. — "Υπερκόπσιον κλπ. Καταστρέφει την ΠΥΤΥΡΙΔΑ, κ'εθαρ'ζει τό δέρμα της κε- φαλής και είτέρεσ'α, μεχρι της ρίζης των τριχών, της όποσ διεσείρ'ι την δόσιν. Εί- νε προίον άκραισθητον διά μαν καθήμε- τ. ν. ν. ΤΟΥΛΑΕΤΙΓΑΝ, και προλαμβάνει δ- :: :: :: λ'ς τ'ας άδενειας των τριχών :: :: ::	...και τ'ε φ'ακεν, ειδικόν Φαρμακων των τριχών δεν είνε ΠΕΤΡΟΛΙΟΝ, είνε εν-ελώς απηλαγμενον της όσμης του πετρελαιου και, ετοιματά άρωματισμενον. "Ενδεικνύται εις όλας τ'ας πεσιπτώσεις της ΤΡΙΚΟΠΤΩΣΕΩΣ εις άπο άσθ νεας π. ο. ε. ρ. χ. α. ι. α. ν. [Τυροσιο ή πυρετον — "Ο. τ. ρ. α. κ. α. ν. — "Ιλαρύν κλπ.] εις ά-ο Τοκετόν — "Α. ν. α. ι. α. ν. — "Υπερκόπσιον κλπ. Καταστρέφει την ΠΥΤΥΡΙΔΑ, κ'εθαρ'ζει τό δέρμα της κε- φαλής και είτέρεσ'α, μεχρι της ρίζης των τριχών, της όποσ διεσείρ'ι την δόσιν. Εί- νε προίον άκραισθητον διά μαν καθήμε- τ. ν. ν. ΤΟΥΛΑΕΤΙΓΑΝ, και προλαμβάνει δ- :: :: :: λ'ς τ'ας άδενειας των τριχών :: :: ::	...και τ'ε φ'ακεν, ειδικόν Φαρμακων των τριχών δεν είνε ΠΕΤΡΟΛΙΟΝ, είνε εν-ελώς απηλαγμενον της όσμης του πετρελαιου και, ετοιματά άρωματισμενον. "Ενδεικνύται εις όλας τ'ας πεσιπτώσεις της ΤΡΙΚΟΠΤΩΣΕΩΣ εις άπο άσθ νεας π. ο. ε. ρ. χ. α. ι. α. ν. [Τυροσιο ή πυρετον — "Ο. τ. ρ. α. κ. α. ν. — "Ιλαρύν κλπ.] εις ά-ο Τοκετόν — "Α. ν. α. ι. α. ν. — "Υπερκόπσιον κλπ. Καταστρέφει την ΠΥΤΥΡΙΔΑ, κ'εθαρ'ζει τό δέρμα της κε- φαλής και είτέρεσ'α, μεχρι της ρίζης των τριχών, της όποσ διεσείρ'ι την δόσιν. Εί- νε προίον άκραισθητον διά μαν καθήμε- τ. ν. ν. ΤΟΥΛΑΕΤΙΓΑΝ, και προλαμβάνει δ- :: :: :: λ'ς τ'ας άδενειας των τριχών :: :: ::	...και τ'ε φ'ακεν, ειδικόν Φαρμακων των τριχών δεν είνε ΠΕΤΡΟΛΙΟΝ, είνε εν-ελώς απηλαγμενον της όσμης του πετρελαιου και, ετοιματά άρωματισμενον. "Ενδεικνύται εις όλας τ'ας πεσιπτώσεις της ΤΡΙΚΟΠΤΩΣΕΩΣ εις άπο άσθ νεας π. ο. ε. ρ. χ. α. ι. α. ν. [Τυροσιο ή πυρετον — "Ο. τ. ρ. α. κ. α. ν. — "Ιλαρύν κλπ.] εις ά-ο Τοκετόν — "Α. ν. α. ι. α. ν. — "Υπερκόπσιον κλπ. Καταστρέφει την ΠΥΤΥΡΙΔΑ, κ'εθαρ'ζει τό δέρμα της κε- φαλής και είτέρεσ'α, μεχρι της ρίζης των τριχών, της όποσ διεσείρ'ι την δόσιν. Εί- νε προίον άκραισθητον διά μαν καθήμε- τ. ν. ν. ΤΟΥΛΑΕΤΙΓΑΝ, και προλαμβάνει δ- :: :: :: λ'ς τ'ας άδενειας των τριχών :: :: ::
--	--	--	--

LINIMENT PAPAST

ΕΝΤΡΙΒΗ ΠΑΠΑΣΤ

...Ιδεώδες φάρμακον έναν- :: :: ::
...τίον ρευματισμών, γρίπης, :: :: ::
...κρυολογημάτων έν γένει :: :: ::

ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΑΠΟ ΤΟΝ ΦΑΡΜΑΚΟΠΟΙΟΝ ΣΑΣ

"Προσκλησιτικός άντιωρ. Φαρμακε-
ωορικό; Οίκος

ΑΦΩΝ ΚΟΤΖΑΜΠΑΣΗ & ΣΙΑΣ

ΣΟΛΩΝΟΣ 119

...δύο δωμάτια και κουζίνα. Πληροφορια στα Γραφεία μας
δδδ: Λεκα 7.

ΘΑΝΑΤΟΣ εις τις σκόνες, κοίμεται και λοιπός μεθόδους

...κι' αποτρίχων. "Ιδού τι λέγει ή περίφημος Παρισινή ήθοποιός

ΕΛΒΙΡΕ ΡΟΠΕΣΚΟ
Είμαι κατενθουσιασμένη με τα
άποτέλεσματα του ύγρου άπο-
ψιλστικού :: :: ::

=DIXOR=

...το άβλαβές και όνειρώδες προίον
διά την άφαίρεσιν των περιττων
τριχών των βραχιόνων και κνη-
μω' είνε άσυζητήτως τό υδωρ
DIXOR. Τό άποτρίχισμά του είν-
νε μαγικόν έντός ενός λίπτου
τό θάυμα'ριον αυτό υγρόν άπο-
τριχώνει καθορώς και άνευ δυσάρεστου όσμης και άρίνης την
επιδερμίδα καθορών ός μάγμαρον.

Πωλείται εις όλα τά Μυροπωλεία και Φαρμακεία

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΙΩΑΝΝΗΣ Μ. ΚΑΝΤΟΥΚ ΣΤΟΛ ΠΕΡΙΜΕΤΡΟΥ ΑΘΗΝΑΙ

ΣΥΣΣΩΡΕΥΤΑΙ "ΤΟΥΔΩΡ"

ΒΡΥΞΕΛΛΩΝ ΒΕΛΓΙΟΥ

Παγκοσμίου φήμης

"Ο Οίκος "ΤΟΥΔΩΡ" Βελ-
γίου, με 50 ετών βιον και πεί-
ραν πωλάγει τούς καλύτερους
και εϊδηθ'ονω-έρον- άποτρίχισ-
τάς ΡΑΔΙΟΦΩΝΑ, ΑΥ-
ΤΟΚΙΝΗΤΑ, μονίμους έγ-
καταστάσεις, ραντού, κλπ. κλπ.
ΕΠΙΜΕΝΕΤΕ προμηθευόμενοι συσ-
σωρευτάς να είνε ΤΟΥΔΩΡ ΒΕΛΓΙΟΥ.
Προσέχετε και άποφεύγετε
τάς άπομιμήσεις

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ

ΤΖΙΒΟΓΛΟΥ

Βερανζέρου 20 Αθήναι

Ζητούνται σοβαροί άποκλειστικοί άν-
τιπρόσωποι διά τας επαρχίας.

Ζητούνται σοβαροί άποκλειστικοί άν-
τιπρόσωποι διά τας επαρχίας.

Ζητούνται σοβαροί άποκλειστικοί άν-
τιπρόσωποι διά τας επαρχίας.

Ζητούνται σοβαροί άποκλειστικοί άν-
τιπρόσωποι διά τας επαρχίας.

Ζητούνται σοβαροί άποκλειστικοί άν-
τιπρόσωποι διά τας επαρχίας.

Ζητούνται σοβαροί άποκλειστικοί άν-
τιπρόσωποι διά τας επαρχίας.

Ζητούνται σοβαροί άποκλειστικοί άν-
τιπρόσωποι διά τας επαρχίας.

Ζητούνται σοβαροί άποκλειστικοί άν-
τιπρόσωποι διά τας επαρχίας.

Ζητούνται σοβαροί άποκλειστικοί άν-
τιπρόσωποι διά τας επαρχίας.

Ζητούνται σοβαροί άποκλειστικοί άν-
τιπρόσωποι διά τας επαρχίας.

Ζητούνται σοβαροί άποκλειστικοί άν-
τιπρόσωποι διά τας επαρχίας.

Ζητούνται σοβαροί άποκλειστικοί άν-
τιπρόσωποι διά τας επαρχίας.

Ζητούνται σοβαροί άποκλειστικοί άν-
τιπρόσωποι διά τας επαρχίας.

Ζητούνται σοβαροί άποκλειστικοί άν-
τιπρόσωποι διά τας επαρχίας.

Ζητούνται σοβαροί άποκλειστικοί άν-
τιπρόσωποι διά τας επαρχίας.

Ζητούνται σοβαροί άποκλειστικοί άν-
τιπρόσωποι διά τας επαρχίας.

Ζητούνται σοβαροί άποκλειστικοί άν-
τιπρόσωποι διά τας επαρχίας.

Ζητούνται σοβαροί άποκλειστικοί άν-
τιπρόσωποι διά τας επαρχίας.

Ζητούνται σοβαροί άποκλειστικοί άν-
τιπρόσωποι διά τας επαρχίας.

Ζητούνται σοβαροί άποκλειστικοί άν-
τιπρόσωποι διά τας επαρχίας.

Ζητούνται σοβαροί άποκλειστικοί άν-
τιπρόσωποι διά τας επαρχίας.

Ζητούνται σοβαροί άποκλειστικοί άν-
τιπρόσωποι διά τας επαρχίας.

Ζητούνται σοβαροί άποκλειστικοί άν-
τιπρόσωποι διά τας επαρχίας.

Ζητούνται σοβαροί άποκλειστικοί άν-
τιπρόσωποι διά τας επαρχίας.

Ζητούνται σοβαροί άποκλειστικοί άν-
τιπρόσωποι διά τας επαρχίας.

Ζητούνται σοβαροί άποκλειστικοί άν-
τιπρόσωποι διά τας επαρχίας.

Ζητούνται σοβαροί άποκλειστικοί άν-
τιπρόσωποι διά τας επαρχίας.

Ζητούνται σοβαροί άποκλειστικοί άν-
τιπρόσωποι διά τας επαρχίας.

Ζητούνται σοβαροί άποκλειστικοί άν-
τιπρόσωποι διά τας επαρχίας.

Ζητούνται σοβαροί άποκλειστικοί άν-
τιπρόσωποι διά τας επαρχίας.

Ζητούνται σοβαροί άποκλειστικοί άν-
τιπρόσωποι διά τας επαρχίας.

Ζητούνται σοβαροί άποκλειστικοί άν-
τιπρόσωποι διά τας επαρχίας.

Ζητούνται σοβαροί άποκλειστικοί άν-
τιπρόσωποι διά τας επαρχίας.

Ζητούνται σοβαροί άποκλειστικοί άν-
τιπρόσωποι διά τας επαρχίας.

Ζητούνται σοβαροί άποκλειστικοί άν-
τιπρόσωποι διά τας επαρχίας.

RESTAURANT VARIETE

ΕΒΑ

ΚΑΤΩΘΙ ΘΕΑΤΡΟΥ ΑΛΑΜΠΡΑΣ

Τὸ μόνον καὶ μοναδικὸν κέντρον ἐμφανισθὲν διὰ πρώτην φοράν ἐν Ἑλλάδι.

ΜΑΣ ΠΑΡΟΥΣΙΑΖΕΙ ΕΚΠΛΗΞΕΙΣ

Κατὰ τὴν ὥραν τοῦ φαγητοῦ χορεύονται

ΥΠΟ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΕΘΝΩΝ

Χοροὶ πάσης ἐθνικότητος καὶ ὅλων τῶν ἐποχῶν

ΑΙ ΤΙΜΑΙ ΤΟΥ ΕΙΝΑΙ ὡς ΑΙ ΤΟΥ ΖΥΘΕΣΤΙΑΤΟΡΙΟΥ
"ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΝ,"

ΕΞΟΧΙΚΟΝ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΝ
ΝΕΑ ΚΗΦΙΣΣΙΑ

Κεῖται κατ' ἐπέκτασιν τοῦ Στροφιλίου (Κηφισσιᾶς) μέχρι τῆς Χελιδονοῦς καὶ τοῦ Τατοῦ ἐντὸς ἀπεράντου πευκῶν

Εἶνε ἡ μαγευτικωτέρα καὶ ὑγιεινότερα τοποθεσία τῆς Ἀττικῆς. Συγκοινωνία προσεχῶς διὰ τοῦ Ἡλεκτρικοῦ
Πεύκων καὶ νερὰ ἄφθονα. Μέγα κέρδος ἡ ἀπόκτησις οἰκοπέδου εἰς τὸν σκοπὸν τοῦ μέλλοντος. Συνοικισμὸν τοῦτον.

ΓΡΑΦΕΙΑ : ΒΕΡΑΝΖΕΡΟΥ ΑΡ. 20 ΑΡΙΘ. ΤΗΛΕΦ. 12-67 ΑΘΗΝΑΙ